EXTENSIV COM
FONDAT 1992
EXTENSIV COM SRL CRAIOVA
Str. Caracal nr. 159
Tel./Fax: 051-414.762
Ciocolată cu cocos
VODCA
VODCA
Start
500 ml ± 3 ml.
30% alc. vol. ± 0.4%
RACHIU
RACHIU DE MERE
ROM JAMAICA
RECE CA GHEAȚA !

MOVIPLAST A

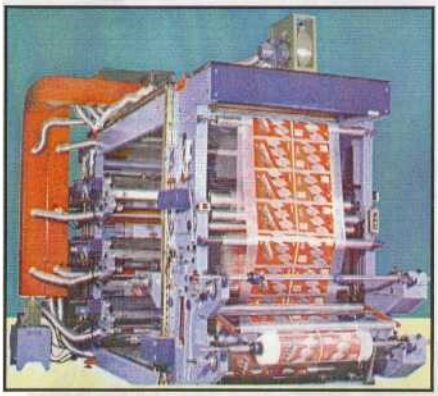

(tip pantalon, film – inclusiv pentru ambalare lapte, termocontractibile, antistatice, anticorozive, avertizoare)

— Lăţimi 100 – 3500 mm;

— Grosimi 0,03-O, 20 mm

PUNOI POLIETILENĂ

(individuale sau în rolă, inclusiv pentru ambalare lapte şi sub vid, cu capac, cu fund rotund)

— Lăţimi 100 – 800 mm;

— Grosimi 0,03-O, 10 mm;

— Lungimi 100 – 1450 mm

SACI POLIETILENĂ

(individuale sau în rolă, inclusiv cu umeri înclinaţi pentru confecţii)

— Lăţimi max. – 1.000 mm;

— Grosimi max.

— O, 25 mm;

— Lungimi max. – 1900 mm

Conform cererii beneficiarului produsele pot fi imprimate în 1 – 6 culori

CRAIOVA, B-dul. Decebal (Rocadă).

Tel.: 051 – 435420,051 – 438988; Fax: 051 – 436951

PETROM
EUGEN DELCEA
CRAIOVA MAXIMA
Momente de antologie
— Vol. II – De la Florenţa
9
la Sarajevo

Copyright:

Editura
Tel/Fax: 051/418.943
OP 8, CP 812 – Craiova
Tipărit la: PRINTEX S.R.L. Craiova Tel.: 051/146.701
092.239.221, 092.509.191 Tehnoredactare computerizată: Adi îmbucătură
ISBN: 973 – 97782 – 2 – 4

CUVÂNTUL EDITORULUI

Craiova are o frumoasă tradiţie în plan sportiv şi în special în domeniul „sportului rege”, fotbalul, în volumul anterior, arătam că tradiţiile fotbalistice ale Băniei coboară până la ediţia 1942/43 (din păcate, neoficială), când FC Craiova a câştigat primul titlu craiovean de campioană a ţării.

Tot în acel volum, demonstram că în Oltenia s-a *„mâncat fotbal pe pâine”* încă din neguroşii ani în care nu exista nicio echipă în prima divizie dar când, de exemplu, în ediţia 1957/58, Ştiinţa promova în divizia B şi aduna… 10.000 spectatori la „decisivul „cu Aurul Brad!

Ambiţioşi şi pasionali în tot ce fac, craiovenii nu s-au dezminţit nici în domeniul fotbalului. Iar rezultatele au început să apară odată cu oltenizarea echipei lor de suflet, UNIVERSITATEA CRAIOVA, şi nu întâmplător jucătorii săi-

emblemă, care şi-au dat şi sufletul pentru culorile clubului lor, au fost olteni. La fel, conducătorii de club, antrenorii, cronicarii sau crainicii de fotbal. Cine poate crede, chiar şi acum, după mai mulţi ani, că nea Tică Oţet, nea Nelu Oblemenco sau nea Sabi Domozină nu mai sunt printre noi? în care oltenescul „nea" este un sentimental semn de respect faţă de cel mai în vârstă, demn de toată stima şi preţuirea.

Condusă cu „mână" de fier de Nicolae Oţeleanu, Ştiinţa Craiova a promovat în divizia B (1954) şi în divizia A (1964). Condusă cu inteligenţă de... vulpoi bătrân de către un alt oltean pasionat, Corneliu Stroe, Universitatea Craiova a devenit o echipă de talie europeană, iar când toată lumea îi cânta prohodul, după Loviluţia din '89, un alt oltean, Sorin Cârţu, aducea în Bănie Cupa şi campionatul...

Amintindu-ne că Bănia a reuşit performanţa de a avea două echipe în Divizia A (Electroputere şi Extensiv, alături de Universitatea) prin munca plină de pasiune a unui alt oltean, Marian Bondrea, nu putem uita, însă, că fotbalul craiovean şi-a refuzat *„şansa Gică Popescu"*, când mecenatul unui mare exponent al său a fost refuzat, din motive ciudate şi oculte, în 1994, primindu-şi pedeapsa previzibilă şi alunecând, apoi, pe un tobogan ce a deviat în ultima clipă de la un traseu aproape sigur spre Divizia B...

Credeam că întâmplarea cu FC Braşov, din ediţia 1999 – 2000, ne va fi de învăţătură de minte. Atunci, pasiunea formidabilă a oltenilor pentru fotbal şi pentru echipa lor de suflet s-a revărsat din nou peste echipă, la fel de înălţător ca în anii '70 – *80*. Cel de Sus a ţinut şi el cu noi, impresionat parcă de o asemenea dragoste nebună pentru culorile alb-albastre ale Universităţii Craiova.

Orice bioenergetician care poate vedea aura corpului uman vă va putea spune că albastrul înseamnă inteligenţă iar albul – curăţenie morală. Aceste două culori sunt al Universităţii Caiova încă din 1948 şi ele au fost respectate cu sfinţenie încă de atunci. Jucătorii acestui club au jucat cu inteligenţă, corect şi cinstit, încercând să-şi învingă

adresării, indiferent de numele lor, pe teren şi nu în culise. A uitat cineva că „Ştiinţa” lui Nelu Oblemenco a pierdut un titlu de campioană la golaveraj în favoarea dinamoviştilor, pentru că au crezut că va învinge cinstit, pe teren, la Arad? Sau că Balaci et comp. s-au lovit mereu de ostilitatea arbitrilor din România sau Europa şi au trecut, de multe ori, cu nonşalanţa pe care ţi-o dă valoarea şi inteligenţa, peste toate obstacolele puse în cale?

Într-o perioadă în care totul era planificat, inclusiv câştigătorii competiţiilor interne fotbalistice, Universitatea Craiova îi umilea pe „abonaţii” la titluri şi victorii (Dinamo, Steaua etc.) pe unde îi prindea, cu un „tupeu” dat de valoare ce a trezit o simpatie naţională care o transformase într-un „*haiduc*” al „*epocii de aur*”. Iar această simpatie, constatăm cu plăcere, s-a păstrat aproape intactă şi după decenii…

În ediţiile trecute ale competiţiilor interne, echipa de suflet a Olteniei s-a chinuit mereu. Mai ales cu aşa-zisele „echipe mici”. Dar şi-a regăsit conştiinţa valorii şi ambiţia exact în jocurile cu „marile echipe”. A eliminat pe Steaua din Cupă, blocându-i drumul spre Cupele Europene, şi i-a „mâncat” Rapidului un campionat şi o finală de Cupă, refuzând compromisuri ce i-ar fi adus un loc în cupele europene şi evitarea sigură a retrogradării dar care i-ar fi redus din aura de echipă teribilă a României.

Prin încăpăţânarea sa pozitivă şi calităţile stimulative, de „frate mai mare”, ale lui Emil Săndoi, un om cinstit şi luptător prin definiţie, Universitatea Craiova joacă din nou în cupele europene. După mulţi ani, foarte greu de amintit. Am fi crezut cu toţii că acest moment va fi tratat cu toată responsabilitatea şi că se vor face toate eforturile pentru ca acest moment favorabil să fie fructificat cum se cuvine şi să ducă la o renaştere a fotbalului craiovean.

Dea Domnul să fie aşa! Numai că, o minte ghiduşă s-a gândit că e mai bine să „scăpăm” de toţi oltenii care au mai rămas în echipă şi club (Săndoi, Cristescu, Neagoe, Tilihoiete.) sau să „eliminăm” şi alţijucăton cu

personalitate (Prunea, Frăsineanu) …

Aceasta este situaţia reală şi vizibilă din momentul tipăririi acestui nou volum despre CRAIOVA MAXIMA. S-ar putea crede că aş vrea să fac pe „demolatorul de profesie”, gen Cristian Tudor Popescu, cel cu „atacul criminal” al lui Hagi… Nimic mai neadevărat! Rândurile anterioare nu-mi pot aduce decât pagubă financiară şi riscuri evidente. Numai că ele sunt scrise din simplul motiv că doresc binele unei echipe ale cărei culori le-am divinizat încă de când eram puşti iar noi rămâneam în prima divizie, după ce învingeam pe Progresul Bucureşi, cu golul lui Onea din lovitură de colţ (1965) …

„Ciudăţeniile” care s-au „întâmplat” la echipă de ani de zile m-au afectat şi nu m-au lăsat indiferent. Bănuiesc că nici pe dvs. Craiova a vândut echipe întregi în anii ’90 şi, ciudat, toţi cei vânduţi şi-au dovedit apoi valoarea (întreită sau înzecită) şi n-au ezitat să ne „execute” în cele mai grele momente, pentru a ne arăta că ne-am bătut joc de ei.

Unii spun că şi eu aş face parte dintre cei care vor să profite de acest nume de tradiţie şi maximă iubire. Din nou, nimic mai fals! Repet (am mai scris-o, în primul volum), textul celor două volume a fost predat, încă din 1985, la Editura „Scrisul românesc”. Numai că Hilarie Hinoveanu, directorul respectivei edituri (de atunci) n-avea loc în planul editorial şi pentru aşa ceva, fiind prea ocupat de cărţile sale de poezii sau ale unor subordonaţi şi de alte volume gen *„trăiască şi înflorească*!”…

Acest text (cu 800 pagini în prima variantă şi 250 în cea de-a doua) a stat „în adormire” (vorba masonilor) timp de 15 ani, până în martie 2000, când, văzând dezastrul spre care se îndrepta Universitatea Craiova, m-am hotărât să-l public. Deşi mai aveam datorii de la un titlu anterior (editarea de carte nu e deloc o mare afacere!), am cerut acordul editurii şi l-am obţinut. Adică de a tipări cu plata la…” calendele greceşti”. A urmat „goana” după reclamă, în speranţa că voi putea avea astfel un tiraj de peste 20.000 exemplare şi un preţ mult mai mic. Ce s-a întâmplat

şi cine au fost specialiştii în „dusul cu vorba” am arătat în primul volum. Subliniez că nimeni nu era (şi nu e) obligat să dea reclamă cu o ocazie sau alta. Numai că are obligaţia morală (şi bunul simţ) de a nu încurca pe alţii… Poate, dacă aş fi propus o prezentare de modă sau un concurs de Miss, aş fi fost mai oţ, nu?!

În 1999, a fost un adevărat scandal cu un ziarist (Tiberiu Pătru) care, zice-se, l-ar fi şantajat pe un patron (Sorin Sârbu) să-i dea reclamă. Dar pe patronii care acceptă (verbal sau oficial) o reclamă şi nici nu se gândesc să plătească, îi „umflă” cineva? Presa a fost adusă, prin diverse decizii ale Puterii (inflaţie, închidere „Letea” etc.) la cheremul veniturilor din reclamă, iar în aceste condiţii niciun patron de editură, ziar, etc. nu-şi poate permite să pună condiţii. De exemplu, să-l oblige pe client să semneze contractul la sediul redacţiei (aberaţie susţinută de anchetatori în „cazul Pătru”).

Astfel că, în majoritatea cazurilor, aceste afaceri se aranjează printr-un „OK” scurt al patronilor în cauză (de cele mai multe ori telefonic), pentru că ’mnealor sunt foarte ocupaţi şi nu prea au tiiţip de „nimicuri”… Iar atunci, emiţi factura, ca să fii sigur că vorba nu e în vânt. Numai că, de multe, de foarte multe ori, ai surpriza să constaţi că domnii cu pricina (directori sau miliardari), în cel mai bun caz, plătesc foarte greu, dacă nu sunt chiar „ţepari”…

Exemple? Oho, destule! „BERE Scorniceşti” SA refuză să achite, în continuare, o factură din aprilie 1999, pentru o reclamă în 3 (trei) cărţi, deşi factura e înregistrată în ambele contabilităţi de un an. Răspunsul directorului general Bran (al unei societăţi care nu mai are nici telefoane, datorită „excelentului” management)? Genial: *„Dacă vă bazaţi pe cuvântul directorului meu comercial Militam, ce să vă fac?”*!…

În Craiova, Antonie-Aurică Solomon, un director care se visa „un altfel de primar” şi care susţine (la momente festive şi lui Pavel Badea, acţionarul principal) că SC „COMMECHIM” SA merge foarte bine (ca dovadă, vila sa

de la Leamnal), refuză cu încăpăţânare să plătească o restanţă de (numai) 1.000.000 lei din aprilie 2000, deşi bate toba că e un aprig susţinător al fotbalului craiovean... Mai nou, cineva oţ l-a aşezat pe „grăunţele" Consiliului Local, ca şef al Comisiei de Buget-Finanţe!

Toată lumea ar vrea o carte, dacă s-ar putea, gratis dar acest lucru este imposibil. În condiţiile în care comisionul de difuzare este de cel puţin 25%, mai există cheltuieli de personal, transport şi poştale iar încasarea se face, adeseori, după luni de zile (cu inflaţia de rigoare), este mai mult decât imposibil să oferi o carte la preţul minim pe care-l vor cititorii! Ei bine, în aceste condiţii, pentru un tiraj cât mai mare şi un preţ cât mai mic, e nevoie de sprijin (publicitate, sponsorizare) ... Dar cine mai sprijină, azi, apariţia unei cărţi, chiar dacă ea îi oferă o posibilitate focalizată pe plan local? Ca să nu mai vorbim de mecenatul celor care sprijină cultura sau un interes local ori naţional... Vorbă în vânt! Dacă vreţi să aliaţi cine se mai gândeşte la aşa ceva, răsfoiţi cărţile Editurii „OBIECTIV"...

Spuneam că primul volum s-a „născut" (din nou) în martie 2000. Vechiul material a fost refăcut în 10 zile de muncă asiduă şi, în 22 aprilie 2000, la meciul Extensiv-universitatea, a fost lansat pe piaţă, cu sprijinul mediatic ăl mai multor persoane şi instituţii, cărora le mulţumesc: crainicul Constantin Popescu (pe stadion), „*PRO SPORT*", „*Gazeta de Sud*", „*Cuvântul libertăţii*", „*ORA*", „*TERRASAT*", „*3TV*" etc. După care a fost vândut, în continuare, pe stadionul „Ion Oblemenco", în reţeaua de difuzare a firmei" *MISY PRODIMPEX*" SRL Craiova, şi în ţară, prin 100 de difuzori.

Prin aceasta, „CRAIOVA MAXIMA" a ajuns în atenţia microbiştilor craioveni şi a celor din întreaga ţară. Şi, nu întâmplător, am pus pe copertă motto-ul" Oltenaşi să fim uniţi / Că noi am bătut pe Leeds!" (*Adrian Păunescu*) ... *Pentru că, de ani de zile, Craiova este un câmp de luptă pentru interese deloc generale, care au dus „campioana unei mari iubiri" spre abisuri de neimaginat...*

Aparipa primului volum a avut un scop foarte clar: prin amintirea vremurilor „de aur”, să retrezesc celebra aşibiţie oltenească, care să elimine unele orgolii (personale sau de grup) ce ne-au făcut atâta rău de ani de zile…

Am riscat enorm pentru că, în afara reclamelor din carte, nimeni n-a considerat necesar să rişte alături de mine!

Acest lucru este simptomatic pentru egoismul şi lehamitita la care au ajuns unii români după o tranziţie fără de sfârşit, în care nu mai există patriotism şi interes general… Mai există doar egoistul interes personal, de familie sau de grup şi teama că un altul s-ar putea îmbogăţi din buzunarul nostru. Grija de… capra vecinului are vechi tradiţii în România şi, în special, în Oltenia. Sper, însă, ca ea să nu existe şi în cazul Universităţii Craiova. Pentru că, e clar, a nu merge pe stadion (când echipa are nevoie de sprijin) pentru… a nu-i îmbogăţi pe Ilinca, Neţoiu et comp. sau a nu cumpăra cele două volume ale cărţii „*CRAIOVA MAXIMA – Momente de antologie*” numai din teama dea… nu „pricopsi” o editură ar constitui gesturi de fals microbist…

La fel ca şi primul volum, prezenta carte merită, cred, să stea în biblioteca oricărui pătimaş suporter al Universităţii Craiova. Pentru că ea prezintă, în amănunt, marile momente, marile victorii ale „echipei cu 15 titulari” şi oferă informaţii statistice altfel greu de găsit.

„CRAIOVA MAXIMA – Momente de antologie” este dovada că Bănia a avut şi ani buni (zece!) de glorie fotbalistică. De care noi, craiovenii, putem fi mândri. Avem ce le povesti nepoţilor!

Sper, totodată, ca ziua în care să avem un nou motiv de mândrie, o nouă „Craiova Maxima”, să nu fie prea departe…

Eugen DELCEA

Sediul central: CRAIOVA, Str. TUFĂNELE, El. 313

tudiază atent piaţa îi acţionar la Societatea de Investi Financiare OLTENIA

Contorm prevederilor alt 8, cap, III, partea a III-a din Regulamentul nr. 9/1996 al C.N.V.M., menţionăm că investiţie prezintă posiiilitatea de risc.

Capitolul I

PRIMELE TORTE PENTRU LUCESCU

9

(România – Suedia 2-O)

După victoria chinuită, neconcludentă, a reprezentativei României de la Hunedoara (3 – 1 cu Cipru), încrederea multora în capacitatea tânărului antrenor Mircea Lucescu şi a echipei sale de a face o figură onorabilă în cea mai puternică grupă a preliminariilor europene coborâse la o cotă aproape minimă. Cât despre o (eventuală) calificare la turneul final din Franţa, nici nu se putea vorbi, în condiţiile în care din grupă mai făceau parte proaspăta campioană mondială (Italia), fosta campioană a Europei (Cehoslovacia) şi reprezentanta unui fotbal extrem de puternic, neînvins în confruntările directe (Suedia), toate pentru un loc pe… Champs Élysée…

În acest context, întâlnirea cu blonzii scandinavi prezenta interes doar prin prisma palmaresului direct, jucătorii noştri urmărind o victorie în premieră asupra Suediei, un balon de oxigen necesar antrenorului Lucescu şi elevilor săi în anunţata campanie de pregătire a… preliminariilor Campionatului Mondial din 1986. Un

eventual (semi) eşec ar fi declanşat o nouă campanie de presă anti-Lucescu şi anti-corvinistă ce ar fi pus în pericol însuşi postul tânărului antrenor şi procesul de formare al unei echipe ce abia se închegase…

Din fericire, Lucescu… a avut noroc, au zis unii, am învins Suedia clar, în premieră absolută, spulberând un complex mai vechi al fotbalului românesc, cele două goluri fiind marcate chiar de… contestaţii corvinişti, „copiii de suflet" Andone şi Klein!… Mai poţi spune ceva?…

Brusc, optica presei s-a schimbat, trecând la cronici laudative, descoperind o sumedenie de aspecte pozitive pe care un timp le uitase şi acordându-le un credit deplin noului director tehnic şi internaţionalilor săi. Pe aceste baze noi, ajutat şi de deosebita creştere valorică a jucătorilor craioveni, din toamna lui '82, Lucescu şi-a pus liniştit în practică ideile. De aceea, putem spune, fără teama de a greşi, că victoria cu Suedia de la Bucureşti a fost catalizatorul procesului de calificare pentru Paris, că fără ea n-ar fi fost, poate, posibilă nici formarea acestei „reprezentative nr. 1" a fotbalului românesc (de la acea oră) ce depăşise deja, prin joc şi rezultate, dacă nu prin valoare, *„echipa lui Angelo"*…

Victoria aceasta ne apare acum cu atât mai mare.cu cât ne gândim că echipa noastră pornea handicapată de absenţa a doua „piese grele": Ştefănescu şi Cămătaru (accidentaţi). Pentru primul, avea să fie prima şi ultima absenţă dintr-o lungă serie de partide oficiale, începută cu preliminariile „spaniole" şi terminată cu următoarea absenţă din jocul cu Irlanda de Nord, de la Bucureşti…

Q

Auspiciile nu erau prea favorabile echipei lui Lucescu. Dinamo se chinuise cu norvegienii de la Valerengen în… turul preliminar al CCE, în timp ce, în ediţia trecută, IFK Göteborg câştigase fulminant Cupa UEFA, după KO-ul aplicat în finală mândrului Hamburg (3-O în RFG) şi demonstraţia de fotbal modern de pe „Dinamo". Amicalul cu Danemarca, *„echipa ce se antrenase în* au/on" (scriseseră ziarele…), deşi câştigat (1-

O), scosese în evidenţă jocul dezlânat, fără o idee de joc, al echipei noastre, potenţialul fizic redus, *„semn evident că pregătirile nu au fost făcute cu exigenţa necesară”* (Ion Bocioacă), forma slabă a fundaşilor centrali Iorgulescu şi Sameş. Iar la toate acestea, se adăugau semnele de întrebare, de ultimă oră, asupra disponibilităţii fizice a jucătorilor Ştefănescu, Cămătaru, Sameş, Gabor, Bölöni şi Augustin.

Puţini erau siguri de o victorie românească în premieră asupra Suediei şi interesant este că printre aceştia s-a numărat şi Björn Borg, asul tenisman suedez, cunoscător al fotbalului din ţara sa. Acesta afirma, convins, că putem câştiga la o diferenţă de două goluri!…

Antrenorul Lars Arnesson şi jucătorii săi au venit în Bucureşti prea încrezători în forţele proprii şi în invincibilitatea creată de predecesori, în ciuda unor declaraţii de complezenţă (Arnesson: *„Eu cred că prima şansă este cea a României. Nouă ne rămâne şansa luptei şi a ambiţiei de a ne pune în valoare pe deplin calităţile jucătorilor”*), iar aceasta i-a costat până la urmă. Faptul că antrenorul suedez şi-a permis să-şi expună, marţi şi miercuri, echipa la soare, timp de peste o oră, în jurul prânzului, ca la plajă, *„împotriva tuturor regu*lilor *fiziologice, fără să creadă vreun moment că şi noi îi putem oferi surprize sau avem şansă la loviturile fixe”*, era tot o dovadă de siguranţă şi îngâmfare, după cum avea să arate Cornel Dinu după meci…

Starea de spirit echipei noastre, tânără, cu dorinţa vie de afirmare, era reliefată foarte bine de declaraţiile jucătorilor, dinainte de meci, din care extragem pe cele ale antrenorului Lucescu şi a lui Balaci, „dirijorul” de clasă al echipei şi reprezentantul celor 6 craioveni, chemaţi la lot (Ştefănescu, Cămătaru, Cârţu, Bălăci, Ţicleanu, Ungureanu, ultimul la prima partidă cu miză): 7\şpufea spune chiar că sunt mai mult încrezător decât optimist. Ştiu că băieţii au lucrat şi s-au dovedit receptivi. Aştept ca ei să aplice, în linii mari, principiile de joc asupra cărora am convenit. Aştept şi contribuţia lor personală, care este

deseori hotărâtoare în fotbal”. (*Mircea Lucescu*). „Vom învinge şi asta va conta enorm pentru moralul nostru (…). Încep să mă înţeleg din ce în ce mai bine cu tinerii mei coechipieri. Vreau să contribuita prima victorie românească asupra Suediei. Dacă acest lucru se va întâmpla, este posibil ca ea să marcheze un start pentru o perioadă mai lungă, care s-ar putea încheia cu Mundialul din Mexic, ultima mea mare şansă, deoarece atunci voi avea 30 de ani”. (*Ilie Balaci*)

Jocul în sine avea să fie o mică mostră din partida victorioasă contra Italiei. Acelaşi joc elaborat, cu goluri din faze fixe, acelaşi Balaci strălucitor pe post de conducător de joc, un Balaci până mai ieri dezordonat în efort, cu tente de vedetism şi individualism, trezit la realitate de „psihologul” Lucescu, cel pornit pe drumul… recuperărilor. Din păcate însă, tentativa de recuperare a lui Cămătaru eşuase din nou, aceasta datorită publicului de la amicalul cu Danemarca, şi vor trebui să vină jocurile din „seria europeană” a Craiovei pentru a fi convins de posibilităţile sale…

Partida a început în forţă, „încălzind” pe cei 50.000 de spectatori veniţi să aplaude prima victorie asupra Suediei, încrezători, totuşi, în posibilităţile echipei noastre după fructuosul nostru turneu din America Latină, încheiat cu un spectaculos 3 – 2 în faţa unui Chile calificat pentru El Mundialul spaniol.

Jucătorii noştri s-au năpustit din primele secunde în terenul oaspeţilor, activaţi de un Balaci de zile mari, prezent pe o mare porţiune de teren. Presingul *„în haită”*, à la Ajax, îi incomodează vădit pe oaspeţi, care nu reuşesc să-şi revină prea repede şi, după numai trei minute, Ţicleanu atacă frontal dar şutul său e respins cu greu în corner de portarul Ravelli.

Jucătorii suedezi încearcă să taie elanul ofensiv al gazdelor şi apelează la faulturi repetate, pentru fragmentarea jocului. Oprită pentru moment, parcă să-şi taie răsuflarea, echipa noastră permite adversarilor două cornere consecutive, Hysen reia însă cu capul, peste

transversală şi pornim din nou cursa contra cronometru spre… goluri. Iar ocaziile încep să curgă: min. 9 – şut Klein, din careu, la centrarea lui Bölöni, min. 10 – şut Bölöni, de la distanţă, deturnat în corner de portarul suedez.

Masaţi în propriul teren, oaspeţii aglomerează zona centrală şi e rândul extremelor şi al fundaşilor laterali să-şi facă datoria, astfel că, în min. 18, la o centrare Ungureanu, ieşit curajos, Hysen e nevoit să respingă cu dificultate şutul lui Gabor, din careu. După lovitura liberă din min. 22, executată peste transversală, suntem nevoiţi să mai aşteptăm trei minute pentru a ne bucura de primul gol: Bălăci execută un corner de pe stânga (repetat şi în turneul din America Latină), balonul se duce „covrig", păcălind fundaşii centrali suedezi şi, venit hotărât din afara careului, Andone reia puternic cu capul, la colţul scurt. 1 – O, bucurie în tribune şi tot mai multă încredere în tabăra noastră.

Tricolorii nu se mulţumesc cu această diferenţă minimă, convinşi poate şi de atâtea antecedente de coşmar care făcuseră din jocurile de pe *„23 August"* o adevărată sperietoare, şi îşi continuă presiunea la poarta lui Ravelli. Urmează trei ocazii frumoase de gol:

Min. 31: „cap" Klein, frumos, din plonjon, la centrarea lui Iorgulescu, de pe dreapta „dar balonul ocoleşte de puţin poarta.

Min. 33: centrare Ţicleanu, tot de pe dreapta, dar Dudu G. doar liftează balonul şi Ravelli are posibilitatea să rezolve.

Min. 41: o nouă fază frumoasă: corner Klein, reluare Gabor cu capul, din careul mic, dar portarul suedez reţine aproape de linia porţii.

În secundele următoare ne trec transpiraţiile, trecem brusc de la o stare la alta, răsuflând uşuraţi în final: Corneliusson, cel care impresionase atât pe „Dinamo" în toamna lui '81, marchează cu capul dar arbitrul Sostavici face stadionul să triumfe de bucurie, dictând obstrucţie Dahlkvist la Moraru…

Din fericire vine pauza, odihna fizică şi psihică, faza cu pricina e uitată, poate, şi imediat după reluare, în câteva minute, se succed două momente psihologice favorabile. Mai întâi e golul lui Klein: Bölöni, stângaciul, execută „covrig” un corner de pe dreapta, Ravelli nu poate respinge, balonul ajunge la hunedorean, şi acesta, pentru rapiditatea şutului, recurge la „foarfecă”, marcând un gol extrem de spectaculos (min. 47).

Întărâtată, nervoasă, echipa suedeză iese la joc dar nervii îi cedează lui Nilsson, urmează o directă în plină figură lui Balaci şi… drumul previzibil spre banca de rezerve. Oaspeţii, în 10 oameni!

Din acest moment victoria tricolorilor devine mai mult decât sigură şi, după o scurtă perioadă de dominare la poarta scandinavă, punctată şi de două bune ocazii de majorare a scorului („cap” Ţicleanu puţin „pe lângă” în min. 61 şi şut Balaci, prin surprindere de la 25 metri dar „peste”, două minute mai târziu), ei se hotărăsc să ofere cât mai puţin balonul adversarilor, pasând sistematic (şi uneori riscant), cu balonul la picior şi ochii la ceas.

Iar fiindcă în teren e 2-O şi nu mai e nici McQueen, spectatorii se hotărăsc să aprindă primele torţe încă înaintea fluierului final al arbitrului iugoslav…

Erau primele torţe pentru echipa lui Lucescu. Următoarele aveau să se aprindă în faţa elevilor lui Bearzot…

DECLARAŢII DUPĂ MECI

I

LARS ARNESSON, *antrenorul Suediei*: „Jucătorii noştri au prins o zi mai slabă. Am primit două goluri în urma unor greşeli de apărare. Românii au dat o replică foarte bună, aplicând o tactică ce ne-a descumpănit: joc de aşteptare, prudent, cu o excelentă circulaţie a balonului şi cu ruperi de ritm care au dereglat sistemul nostru de apărare. Am văzut un jucător încântător (Bălăci), care a tras întreaga echipă după el. Foarte buni Andone şi Klein”.

E. SOSTARICI (*Jug.*), *arbitrul întâlnirii*: „… după aspectul jocului, românii puteau câştiga la un scor şi mai

categoric. Ei au controlat în permanenţă jocul dar, surprinzător, în perioada de superioritate numerică, au fost mai reţinuţi în ofensivă. Inexplicabilă starea de nervozitate a suedezilor care, tot timpul meciului, au comis numeroase intrări neregulamentare.

Evidenţiez pe toţi jucătorii români dar în mod special pe Balaci – cel mai bun de pe teren – un real talent”.

ENZO BEARZOT: „*O partidă dominată*, *sub toate aspectele*, *de gazde*. *Am* văzut o tânără echipă română jucând cu maturitatea unei vechi formaţi. Prin rapiditatea şi excelenta organizare a acpunilorei, a surprins echipa Suediei. Vă spun, întotdeauna suedezii au fost adversari dificili. Pentru orice echipă. Miercuri seara n-au avut replică. În primul rând, din cauza modului cum au jucat românii.

Bălăci m-a încântat prin rafinamentul său tehnic dar cel care a ţinut într-adevăr „cheile echipei” a fost, după opinia mea, Bölöni, cu un rol tactic important, bine jucat. Aşa cum a evoluat miercuri seara, formaţia bravului şi tânărului meu coleg, M. Lucescu, cred că ea va juca un rol important în grupă”.

ŞTEFĂNESCU: „A fost o partidă bună a echipei, putea fi şi mai bună dacă ai noştri ar fi forţat în ultimele 20 de minute”.

UNGUREÁNU: „*La* început am avut trac, apoi mi-am revenit. Cred că, în ansamblu, am fost mult mai buni decât suedezii şi puteam câştiga la o diferenţă mai mare”.

M. LUCESCU: „*La* primul gol, i-am strigat lui Andone să se ducă la poarta adversă. Nu cred că m-a auzit dar repetasem de atâtea ori schema respectivă, încât nu puteam greşi. Când am văzut mingea venind spre el, am spus pe bancă: «Gol». Nu m-am înşelat. (Şi golul al doilea?) Mişa l-a înscris?!… La învălmăşeala aceea n-am remarcat. Credeam că Balad!…”

PRESA DUPĂ MECI

„*ECHIPA ROMÂNIEI A OBŢINUT O PRIMĂ ŞI APLAUDATĂ VICTORIE ASUPRA SUEDIEI*” (*„Sportul”*, *09.09.82*): „Putea fi mai mult? Evident, în condiţiile în care

formaţia noastră, prin eliminarea lui Nilsson, în min. 49, a avut superioritatea teritorială timp de 41 minute".

„O VICTORIE MULT AŞTEPTATĂ, O VICTORIE A SPERANŢELOR" (*Marius Popescu*, *„Sportul" 09.09.82*): *Ţ...*) Şi a venit golul doi, ca o descătuşare (...), gol care a destins nervii încordaţi ca un arcuş aijucătorilor români. Urmarea? 20 – 25 de minute de fotbal – spectacol, tehnica reală a jucătorilor noştri (cu un Balad adeseori uimitor) ieşind la suprafaţa disputei, zidul suedez arătând în această perioadă, nu o dată, nebănuite fisuri. (...) Victorie mare? Victorie foarte de preţ! Victorie necesară ca aerul şi ca apa pentru moralul unei echipe pornită pe un drum foarte greu".

„MECIUL CU SUEDIA – O PROBĂ DE CURAJ ŞI TINEREŢE" (*I. Chirilă*, *„Sportul" 10.09.'82*): „Privită cu destulă neîncredere de foarte mulţi, tânăra echipă «încropită» a lui Lucescu s-a depăşit pe sine, ea demonstrând că este rodul unei consecvenţe în gândire, chiar dacă a avut handicapul unor absenţe de marcă şi a jucat – aşa cum a fost de părere acelaşi Bearzot – fără vârf de atac, Dudu G. fiind handicapat de gabaritul adversarilor direcţi şi de ritmul... coechipierilor".

„N-AJUTĂ NECHEZATUL!" (*„Flacăra"*. *Cornel Dinu*, *17.09.82*): „După această a doua victorie în seria preliminară a CC, se pune din nou, firesc, problema obiectivelor reale ale echipei naţionale. Este greu să ai curajul să afirmi şi să ceri reprezentativei să câştige grupa în care joacă! Mă refería posibilul entuziasm al diriguitorilor fotbalului, ce se poate aprinde, aşa cum ne-am obişnuit, foarte repede. Tânăra reprezentativă pe care M. Lucescu a aruncat-o în luptă TREBUIE SĂ FIE OBLIGATĂ SĂ SE CALIFICELA MUNDIALUL DIN '86. Deci... să înţelegem timpul.

(...) La fel de important mi se pare că naţionala a relevat o concepţie proprie de joc şi că a încercat în acest sens multe «numere» de joc ce-i pot deveni caracteristice. Mi-a plăcut mişcarea liniei de mijloc, care a obligat, prin marele rol al lui Balaci, prin intuiţia tactică a lui Bölöni şi

prin eforturile lui Ţicleanu şi Klein (ajutaţi de prezenţa descumpănitoare pentru adversari a lateralilor Rednic şi Ungureanu), trioul Borg – Nilsson – Bjoer Klund să se lipească de centralii Hysen şi Dahlkvist fără a încerca presing şi reuşi atac şi marcaj".

„*SE CONTUREAZĂ O ECHIPĂ*" (*Vasile Căbulea*, „*Scânteia tineretului*", *9.09.82*): „Este cel mai important succes în faţa unui adversar de clasă internaţională după victoria asupra echipei Angliei în preliminariile CM".

Capitolul II

DIN NOU FIORENTINA...

PREZENTAREA ADVERSARULUI

La aflarea veştii că jucătorii craioveni vor întâlni, în primul tur al Cupei UEFA, pe Fiorentina lui Antognoni, Grazziani, Passarella, Daniel Bertoni, Massaro sau Galii, mulţi şi-au luat adio de la orice speranţă în calificare... Argumente erau destule: primii trei fuseseră desemnaţi frecvent în echipele campionatului mondial recent încheiat, echipe stabilite ad-hoc imediat după ce Zoff primise în braţe Cupa, iar jucătorii craioveni treceau printr-o pasă proastă, se pare că erau destule neînţelegeri în cadrul lotului şi echipa venea şifonată de la Timişoara chiar în proximitatea jocului tur de la Craiova. Singurul moment care a mai descreţit frunţile şi a dat ceva speranţe a fost surprinzătoarea victorie a băimărenilor (3 – 1) chiar pe terenul florentinilor (joc amical).

Prin rezultatele obţinute în cei zece ani de la eliminarea semnată de t

Oblemenco pe „Centrar-ul din Bănie, formaţia din Florenţa n-ar fi trebuit să dea prea mulţi fiori dar evoluţia din ultima ediţie a campionatului italian, când Fiorentina s-a aflat într-o cursă aprigă cu Juventus Torino pentru câştigarea campionatului şi a fost întrecută la potou, ca şi transferarea celor doi internaţionali argentinieni, anunţau o echipă extrem de puternică. Nu puţini erau cei care vedeau în Fiorentina o virtuală câştigătoare la pas a Cupei UEFA...

În mintea tuturor stăruia încă imaginea jocurilor

excelente făcute de Antognoni şi Passarella în Spania, unde amândoi au fost printre cei mai buni jucători ai echipelor lor şi ai Mundial-ului, ca să nu mai vorbim de faptul că italienii veneau aureolaţi de titlul de campioană mondială, obţinut de o naţională din al cărei lot mai făcuseră parte florentinii Galii, Vierchowood şi Massaro.

Cu un antrenor tânăr, fost internaţional A, ce evoluase şi la Craiova în 1973, De Sisti, cotat drept la doilea antrenor al Italiei, după Trappatoni de la Juventus, Fiorentina pornea în noua ediţie cupelor europene cu ambiţii mari, de (eventuală) câştigătoare a Cupei UEFA, trădate de eforturile financiare făcute de contele Pontello, preşedintele clubului toscan (stadionul fusese dotat cu tabelă electronică, fusese mărită tribuna de onoare şi modernizate încăperile pentru transmisii radio şi TV) şi de declaraţiile dinaintea dublei întâlniri cu studenţii craioveni:

RANIERI PONTELLO, preşedintele „cel tânăr" al clubului: „Vrem să dăm Florentinei o dimensiune europeană. Ca oraş, Firenze o merită".

ANTOGNONI: „Nu zic că vom câştiga Cupa UEFA dar vom fi în primele patru".

În acest program de redimensionare a faimei clubului toscan se înscriseseră şi eforturile financiare uriaşe făcute pentru achiziţionarea vedetelor argentiniene Passarella (cotat drep cel mai bun libero mondial) şi D. Bertoni şi a valoroşilor Pin (Perugia), Fr. Rossi (Avelino), A. Bertoni (Pisa) şi P. Sala (Sampdoria).

În momentul tragerii la sorţi, Fiorentina era o sumă de valori de excepţie.

Aşa se explica impresia generală a Europei că echipa toscană va câştiga la pas Cupa UEFA, aşa se explică şi subestimarea iniţială a formaţiei „faimosului Balaci", considerat „Rivera al Balcanilor", cum era prezentat în „Corriere dello Sport" din 15 iulie 1982:

DE SISTI: „O tragere la sorţi acceptabilă, chiar dacă trebuie stimaţi toţi adversarii".

KROL: „Toscanii vor învinge uşor".

„CORRIERE DELLO SPORT” (*titluri*): „Fiorentina vrea să se facă temută în Europa”; „Tobia a spionat: Craiova este o echipă care se poate întrece”; „Grazziani şi Galii preferă pe Craiova unei echipe vest – germane sau engleze”.

Singurii mai ponderaţi în aprecierea şanselor păreau a fi antrenorul secund Claudio Tobia, care acorda şanse egale ambelor echipe, şi preşedintele Pontello: *„Echipă de temut dar nu imposibil de învins. Vor fi, oricum, mai pregătiţi decât noi, campionatul lor începând mai devreme”*.

Interesante sunt şi declaraţiile făcute de unii jucători din campionatul italian:

PROHASKA (*AS Roma*): *„Fiorentina va avea dificultăţi cu românii”*.

JUARY (*Inter*): *„Atenţie la Balaci, este cu adevărat formidabil*!”

BONIEK (*Juve*): *„Craiovenii nu vor pierde partida”*.

Cum însă suma de valori numită Fiorentina… nu ieşea la adunare iar echipa din Bănie se dovedea, totuşi, într-o formă de zile mari, în ciuda fricţiunilor interne, talerul toscanilor începuse să coboare tot mai mult în balanţa şanselor şi a speranţelor. Florentinii clacaseră penibil în primul tur al Cupei Italiei, pierzând cu O-1 la Campobasso, o proaspătă promovată în divizia B (deşi aflată în 10 oameni) şi remizând (O-O) cu care să o altă divizionară B, în timp ce secundul Tobia telefona de la Craiova pentru a-i spune lui de Sisti că *„echipa studenţilor este foarte puternică şi în mare formă…”*

În aceste condiţii, nu le rămânea ziarelor italiene decât să descopere *„avertismente ale românilor de care se teme şi se alarmează Fiorentina”*, cum avea s-o facă „Corriere dello Sport” în numărul din 30.08.82 sub titlul: „Fiorentina, ochii la Irimescu”.

15 septembrie 1982

UNIVERSITATEA – FIORENTINA 3 – 1 (O-1)

PRESA ÎNAINTE DE MECI

Sub titlul „Craiova în aşteptarea ambasadoarei

campionilor mondiali”, *în „Sportul” din 14.09.1982, Mircea M. Ionescu prezenta* „premise care anunţă o partidă foarte dificilă pentru reprezentanta noastră care, la ora actuală, are probleme: *Ştefănescu*, Cămătaru, Ţicleanu, Ungureanu şi Geolgău sunt accidentaţi şi se fac toate eforturile pentru recuperare”.

Despre dificultatea întâlnirii, sub titlul: „Craiova-Fiorentina sau Balaci-Antognoni”, acelaşi Mircea M. Ionescu scria a doua zi, 15.09.82:

„Întâlnirea cu Fiorentina este considerată de toţi foarte grea. În primul rând adversarul, recunoscut pentru valoare şi forma internaţională. Plus moralul florentinilor, care au declarat chiar de la sosire, prin antrenorul Giancarlo de Sisti, că: «Am venit la Craiova pentru a juca la victorie»”.

DECLARAŢII ÎNAINTE DE MECI

f

PASSARELA: „Calificarea noastră depinde de primul meci! La Florenţa va fi mult mai greu să marcăm, pentru că vom avea în faţă o apărare supraaglomerată”.

DE SISTI, antrenorul Fiorentinei: „Dacă vom reuşi să-i anihilăm pe Balaci şi Cămătaru, cred că succesul va fi de partea noastră”.

ALBERTO POLVEROSI, ziarist la „Corriere dello Sport-Stadio”: „Chiar dacă a făcut un meci foarte bun şi are mari individualităţi, Fiorentina nu s-a cristalizat încă într-o puternică echipă. Ea poate fi surprinsă prin ritm, inteligenţă şi tenacitate”.

CĂMĂTARU: „În faţa unui adversar ca Fiorentina nu prea ai ce pierde. Iar o calificare în faţa unei asemenea echipe ar însemna un mare succes”.

FILMUL MECIULUI

Echipa craioveană, acuzând tracul determinat de prezenţa pe teren a celor patru vedete mondiale, are un început timorat. La teama de firma adversarului, se adăuga şi aceea a unei recidive a unor jucători până nu demult accidentaţi: Cămătaru, Ţicleanu, Ungureanu, Geolgău.

În primele 45 minute, jucătorii noştri au atacat mai mult, dar fără prea multă convingere, fără acea explozie şi lipsă de complexe caracteristice. Oaspeţii au aplicat binecunoscutul marcaj om la om care, coroborat cu lipsa de inspiraţie a jucătorilor gazdă, au făcut ca primul şut să fie expediat la poarta lui Galii abia în min. 26 (Bălăci).

În min. 37, oaspeţii obţin o lovitură liberă de la 22 m, lateral dreapta, execută Antognoni, înalt, Lung ezită să iasă şi Daniel Bertoniţ ţâşneşte şi trimite cu capul în plasă. O-1!

Pe stadion se aşterne o linişte mormântală, puţini mai cred într-o calificare, acum când o echipă italiană conduce pe „Central", mai ales că în min. 40, Grazziani, superficial, ratează majorarea scorului...

În ultimul minut al reprizei, Ţicleanu şutează în bară, trezind speranţele în tribune şi în tabăra craioveană.

După pauză, jucătorii noştri renasc din propria cenuşă şi întorc, de o manieră entuziasmantă, rezultatul. Craiovenii se aruncă în atac cu aproape întreaga echipă, fundaşii laterali sunt binecunoscutele pistoane, Bălăci e „în mână" şi ratările curg: Cămătaru (47), Ungureanu (52), Bălăci (54 – bară!).

Un minut după bara lui Balaci, Ungureanu fentează scurt şi trimite puternic în vinclu, lăsându-l fără replică pe Galii. I-l!

Jucătorii craioveni forţează în continuare, asaltează careul advers, trec peste momentul psihic al penalty-ului neacordat în min. 71 şi, la o fază în care Galii respinge excelent, Cârţu are calmul necesar marcării unui gol superb. 2 – 1 I

În min. 79 Ungureanu ratează dar, şapte minute mai târziu, craiovenii înscriu din nou: Bălăci execută o lovitură liberă de la 25 m, Cămătaru sare tactic cu Pin, derutându-l pe portarul italan, Negrilă trece şi el pe lângă minge, desăvârşind acţiunea de derutare a apărării adverse, şi mingea se duce în plasă, stabilind scorul final, *„pe cât de muncit, pe atât de meritat"*, cum avea să scrie Mircea M. Ionescu în „Sportul" de a doua zi.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

t

DE SISTI, antrenorul Fiorentinei: „În repriza secundă, am avut ca adversar o formaţie foarte puternică! Craiova a demonstrat o neaşteptată forţă fizică şi morală. Nu ştiu cine-i rezista!”

BĂLĂCI: „Am învins pentru că nu ne-am crezut nicio clipă inferiori campionilor lumii. Am demonstrat, cred, că putem fi mai buni decât Antognoni, Grazziani, Passarella şi D. Bertoni. Victoria naţionalei noastre, de acum o săptămână, a însemnat tonicul cel ma bun pentru moralul nostru!”

ANTOGNONI mărturisea că nu credea, la pauză, că mai pot pierde partida: „Nu pot uita că în min. 40 putea fi 2-O pentru noi, dacă Grazziani era mai atent!”

C. OŢET, antrenorul UC: „Repriza a doua ne-a demonstrat cine putem fi! Avem jucători egali, zic, eu, marilor personalităţi din formaţia Fiorentinei. Ei trebuie să strălucească şi la Florenţa, pentru că golul primit uşor, aici la Craiova, ne obligă să jucăm foarte atent şi matur în meciul retur. Am făcut un pas spre calificare, un pas mare, însă trebuie să-l facem şi pe al doilea. Cred că avem resurse!”

Unul dintre conducătorii Fiorentinei: „Lui Donose zise cuvenea un penalty!”

PAUL SOENENS, tuşier: „*Stadion mic pentru o echipă ca cea a Craiovei*!”

D. BERTONI: „Nu am avut noroc. Totuşi, la Florenţa vom învinge cu 3-O şi ne vom califica”.

G. SZEPESI, membru FIFA, preşedintele federaţiei ungare de specialitate, delegat UEFA: „Am văzut o repriză secundă excelentă. Nu ştiu în ce măsură au pregătit craiovenii această a doua repriză, însă ea a lăsat impresia unui fotbal la nivelul celor mai bune echipe europene. (…). A fost, repet, un meci la nivel european, Bălăci fiind, evident, peste starurile florentine, deşi a jucat, adesea, individualist. (…). Putea fi 5 – 1 pentru craiovenii”.

GIORGIO TOSATTI, director responsabil la „Corriere

dello Sport”: „Văzând palida violeţilor la TV, a apărut destul de clară superioritatea Craiovei, care trebuia să reclame vehement un penalty clar. Craiova a avut două bare uluitoare”.

LU IGIFERRAJOLO, cronicar: „Tifosii sosiţi de la Firenze s-au gândit doar la o singură posibilitate: cu cine vom juca în turul II. Repriza a doua a fost penibilă, florentinii alegând calea cea mai uşoară şi comodă, aceea a baricadării într-o defensivă prost jucată. Din momentul egalării, Fiorentia şi-a pierdut capul, victoria studenţilor părând inevitabilă. Românii sunt mai agili şi rapizi, dar au şi o tehnică elegantă. La mijloc, Bălăci şlefuieşte şi inventează, Ţicleanu şi Donose sunt două pistoane inepuizabile. Asupra rezultatului, nimic de zis, Craiova merită pe deplin victoria... Cred că la Firenze va fi o frumoasă încrâncenare”.

GALLI: „*Să* nu uităm că anul trecut Craiova a fost eliminată norocos în sferturile de finală ale CCE de Bayern München”.

PRESA DUPĂ MECI

CORRIERE DELLO SPORT (*titlu*): „Prăbuşire totală în repriza a doua, înfrângere fatală”.

„*U.C. A OBŢINUT O VICTORIE DE RĂSUNET DAR (ÎNCĂ) NU ŞI CALIFICAREA*” („*Sportul*”, *17.09.82, Mircea M. Ionescu*): „Între aceste coordonate, un O-2 posibil la pauză şi un eventual 5 – 1, trebuie discutat acest 3 – 1 al craiovenilor, identic cu acel 3 – 1 de senzaţie administrat la Florenţa de FC Baia Mare, echipă care nu-i iese din cap lui Passarella.

Acest 3 – 1, plus cele două bare şi suita de ratări înseamnă o victorie de mare preţ! Un succes de răsunet! El este rodul unei dăruiri exemplare în repriza a doua, al puterii de luptă a întregii echipe.

Aici se cuvine să subliniem meritul medicului V. Frânculescu, cel care a luptat cu...5 accidentaţi, dar în acelaşi timp şi sacrificiul lui Ţicleanu (încă nerefăcut total), Ştefănescu şi Cămătaru care, deşi se temeau de recidivă, au găsit tăria morală să intre în teren pentru că era nevoie

de ei… psihic şi tactic.

Cum nu putem omite efortul lui Crişan de a sprijini echipa 90 minute, *în* pofida faptului că nu era cu pregătirea la zi şi nu mai jucase o partidă întreagă de vreo şase luni!

Sub presiunea olteană de după pauză, Florentina şi-a dezvăluit lipsurile care puteau duce, cu puţină şansă de partea studenţilor, la un scor liniştitor".

În continuare, *reporterul subliniază* „capacitatea elevilor lui C. Oţet şi N. Ivan de a schimba din mers tactica. Studenţii au găsit antidotul pentru marcajul sufocant al florentinilor: trimiterea permanentă a fundaşilor laterali Ungureanu şi Negrilă în atac".

„DIN CULISE" (*„Sportul"*, *17.09.82*, *Mircea M. Ionescu*): „Intervievatmarţi dimineaţa de ziariştii italieni, Balad a răspuns astfel la una din întrebări: «Diferenţa dintre mine şi Antognoni?… El face parte din echipa campioană a lumii… eu… Eu voi încerca să arăt mâine ce pot.»

Şi Ilie Balad a fost într-adevăr «Antognoni al României», cum l-au numit cronicarii de la Gazetta dello Sport".

(…) La întâlnirea cu conducătorii clubului italian, când aceştia au spus că Florentina a venit hotărâtă să câştige, C. STROE a replicat: «înseamnă că noi trebuie să venim la Florenţa hotărâţi să ne calificăm!», la care antrenorul C. OŢET avea să completeze a doua zi după victorie: «Cred că am învăţat ceva din meciul cu Inter de acum doi ani!»".

29 septembrie 1982

FIORENTINA – UNIVERSITATEA l-o (1-O)

Înaintea returului cu Fiorentina, craiovenii şi-au dovedit din nou clasa, de data aceasta în campionat, cu FC Bihor, la Oradea, unde au învins cu 2 – 1, într-o partidă dominată din min.1 (când Grosu a deschis scorul pentru gazde) până în ultimul minut. Această evoluţie avea să fie elogios comentată de cotidianele noastre (titluri: *„Nu oricine învinge pe Fiorentina*!" sau *„Valoarea şi-a spus*

cuvântul) şi redată pe micul ecran.

Spre deosebire de partenerii lor, florentinii veneau la returul partidei de pe „Central” după o înfrângere surprinzătoare pe teren propriu (1 – 2 cu Udinese). După cum scria Mircea M. Ionescu în „Sportul”, „acest ultim rezultat a mai zdruncinat entuziasmul gazdelor, care nu-şi ascund însă visul de reabilitare. Calculele ziariştilor şi localnicilor ţin mai mult de amorul propriu al violeţilor care, după ce porniseră ca din puşcă (4-O cu Cantanzaro şi 3-O în deplasare cu Genoa), au primit acest duş rece de la Udinese”.

Eşecul cu Udinese avea să-l pună serios pe gânduri pe antrenorul de Sisti. (Fără folos, însă!…)

PRESA ÎNAINTE DE MECI

„CRAIOVENII SUNT HOTĂRÂŢI SĂ ATACE ŞI SĂ ÎNSCRIE” („Sportul” 29.09.82.M.M.I.)*: „În ambele tabere, speranţă şi teamă, Gazdele se tem de*

…nereuşita din campionat, de duminică, cu Udinense, dar mai ales de «forţa de joc a Crai ovei, echipa de talie europeană» (De Sisti).

Speranţa declarată a violeţilor este «golul marcat la Craiova» (De Sisti).

(…) Ziarul Corriere dello Sport – Stadio remarca, după meciul cu Udinese de duminică: «După o bună primă repriză, Florentina a avut o prăbuşire foarte asemănătoare cu cea de la Craiova». Craiovenii au aflat acest lucru şi sunt hotărâţi să profite şi să se bată pentru calificare până la ultimul fluierai elveţianului André Daina”.

GAZETTA DELLO SPORT (*titlu*): „Florenţa aşteaptă miracolul de la Massaro”.

DECLARAŢII ÎNAINTE DE MECI

f

C. OŢET: „Nu pot uita titlul din Sportul apărut acum doi ani, după meciul nostru de la Milano cu Inter, pierdut cu 2-O. Suna aşa: «Scor deschis de arbitru». Atunci, ni s-a dictat împotrivă un penalty imaginar în min. 8. Sper ca elveţianul Daina să fie corect. Iar în primul rând, sper ca noi să nu mai comitem greşelile tactice de acum doi ani, de

la Milano. Prin calm şi respectarea sarcinilor de către fiecare, putem rezista. Dar nu numai apărându-ne, ci şi atacând!”

BĂLĂCI: „Eu zic că meciul începe de la 3 – 1 pentru noi, şi, normal, avem şansa noastră. (…) Dacă reuşim un gol, calificarea e a noastră!”

CÂRŢU: „Tocmai pentru că am primit un gol, trebuie să marcăm şi noi unul la Florenţa!”

FILMUL MECIULUI

Într-adevăr, antrenorul Oţet s-a temut pe bună dreptate de repetarea istoriei de la Milano dar, de data aceasta, echipa din Bănie a jucat foarte bine, grupat în apărare şi foarte curajos în atac, dominând de multe ori jocul prin morişca de pase foarte bine pusă la punct.

Formaţia noastră a intrat în teren cu o modificare de ultimă oră: Irimescu în locul lui Geolgău sau *Cârţu*, *„eroul de la Craiova*”, cum îl denumeşte Nicolae Cristache în Flacăra.

Bălăci se bucură de o „atenţie” specială din partea gazdelor şi, încă de la primul contact cu balonul, este atacat violent de Miani. În faza următoare, Cămătaru este faultat în atac, la 25 m de poarta lui Galii dar lovitura liberă executată de Balaci rămâne fără rezultat.

Primele 15 minute, cum era şi de aşteptat, sunt infernale. Jucătorii noştri nu ies din starea de tensiune, de crispare cu care au venit de la cabine şi joacă precipitat, resping la întâmplare, iar mijlocaşii leagă greu pasele.

În min. 4, Antognoni şutează puternic dar Lung apără.

Şi vine min. 11…

Când începuserăm să avem încredere în posibilităţile echipei, când jocul începuse să se lege şi în tabăra noastră, Massaro forţează o pătrundere în careu, Irimescu contrează la minge, cu hotărârea ce-l caracterizează, atacantul italian plonjează şi arbitrul Daina se repede spre punctul de la 11 metri. Anognoni execută cu fentă şi…1-O.

Ne e frică de o cădere psihică dar „campioana unei mari iubiri” rezisă neaşteptat de bine atacurilor furibunde

de după gol şi, încet-încet, începe să pună săpânire pe mijlocul terenului. Morişca de pase a mijlocaşilor noştri taie elanul gazdelor, Ştefănescu joacă din ce în ce mai sigur, cu o eleganţă dezarmantă, iar în curând începem să atacăm tot mai curajos. Încurajaţi de siguranţa căpitanului lor de echipă, craiovenii urcă în atac şi, în min. 17, Galii apără un şut bun.

Florentinii revin în atac dar Lung se opune la o centrare a lui Rossi de pe stânga. Urmează o fază de mare spectacol: D. Bertoni preia cu subtilitate şi şutează năprasnic de la 16 metri, cu stângul, dar Lung plonjează şi boxează excepţional un balon pe care scria gol.

În min. 30, avem din nou emoţii. Acelaşi Bertoni execută de pe dreapta o lovitură liberă, şutat, Irimescu vrea să degajeze şi trimite balonul în stâlpul din stânga!

Urmează două cornere consecutive la poarta lui Lung, apoi e rândul lui Galii să aibă mari emoţii.

Mai întâi Ungureanu, în min. 37, deplasat pe flancul drept (!), ratează de la numai 10 m, şutând afară!…

Bălăci croşetează câţiva adversari, este faultat la 35 m de poarta gazdelor, execută tot el şi Galii respinge cu dificultate.

În min. 40, Irimescu execută o lovitură liberă de la 18 m, Galii respinge până la Crişan, acesta centrează pe jos şi Cămătaru reia cu călcâiul (…) din 6 metri dar exact în portarul italian!…

În min. 42, Negrilă şutează „cu pământul” şi, uluit, Galii respinge greu.

În ultimul minut al primei reprize, arbitrii ajută încă o dată, clar, echipa gazdă: lovitură gratuită, perpendicular pe poartă, Antognoni ridică uşor peste zid şi Grazziani, din ofsaid nesemnalizat, trimite peste bară!…

Repriza a doua începe, la fel ca prima, cu atacuri furibunde ale gazdelor şi, în min. 49, Passarella expediază, de la 16 metri, o „bombă” formidabilă care „muşcă” transversala.

Fazele de poartă se succed cu repeziciune şi, un minut mai târziu, Bălăci îl angajează pe Cămătaru dar

şutul acestuia este respins, incredibil, cu piciorul, de Galii! Urmează o centrare Miani, de pe dreapta, Grazziani se ridică dar Tilihoi respinge foarte bine în corner.

În min. 63, acelaşi Tilihoi respinge aproape de pe linia porţii. Avea să fie ultima ocazie clară a gazdelor.

Urmează însă o nouă ratare Cămătaru: scăpând din nou pe contraatac, şutează foarte puternic dar mingea ocoleşte poarta apărată de Galii…

Finalul partidei este pur şi simplu incandescent. Jucătorii italieni şi-au pierdut capul, timpul lucrează în defavoarea lor şi joacă aproape din instinct, dar centrările lor înalte sunt respinse cu regularitate de Tilihoi, azi în mare formă.

Arbitrul elveţian prelungeşte partida cu trei minute dar se hotărăşte să fluiere finalul doar în momentul în care Geolgău se angajează într-un sprint prelungit cu balonul, aşa cum avea s-o facă şi un an mai târziu la Bratislava…

Iată, deci, că ceea ce nu visa nimeni după tragerea la sorţi s-a realizat! Echipa din Bănie a eliminat o mare echipă, furnizând poate cea mai mare surpriză a turului prim al cupelor europene…

DECLARAŢII DUPĂ MECI *

E. BEARZOT, antrenorul naţionalei Italiei: „U.C. este o echipă extrem de valoroasă”.

DE SISTI, antrenorul Fiorentinei: *„U.C. este o echipă de talie europeană”*.

PRESA DUPĂ MECI

„CRAIOVENII DEPĂŞESC HANDICAPUL PENALTY-ULUI ŞI SE CALIFICĂ PE MERIT” (*Mircea M. Ionescu*, *„Sportul”*, *30.09.82*): „Studenţii craioveni au lăsat o excelentă impresie prin dăruirea cu care au abordat partida, având perioade de timp când au fost net superiori valoroşilor lor adversari. Au pierdut dintr-un penalty greşit acordat de arbitru pentru atacul forţat asupra abilului D. Bertoni. (…). Acest obstacol a fost însă trecut cu bine şi reduta olteană a rezistat, cu toate eforturile gazdelor de a majora scorul”.

„ZI DE NEUITAT PENTRU FOTBALUL ROMÂNESC”

(*Gh. Nicolaescu*, *„Sportul”*, *30.09.82*): „Craiovenii, amintindu-şi parcă de isprava din 73 în faţa aceleiaşi Fiorentina, au răspuns prompt cu o ofensivă bine condusă, fiind în câteva rânduri foarte aproape de înscrierea golului. Ştefănescu, Ungureanu, Ţicleanu, Bălăci şi Cămătaru, internaţionalii Craiovei, n-au fost cu nimic mai prejos faţă de «mondialii» Fiorentinei, Antognoni şi Grazziani, de Passarella şi D. Bertoni, laureaţiii cu aur din 78 ai Argentinei”.

„Am văzut cu ochii noştri, DECI SE POATE!” (*Marius Popescu*, *„Sportul”*, *1.10.82*): „... se poate, deci, ca fotbalistul român, despovărat de complexe de inferioritate în faţa numelor şi renumeior (cultivate... antipsihologic de către unui: «Aoleu, îi ştiţi pe Antognoni, pe Grazziani, ca să nu mai vorbim de Passarella... Fiecare reprezintă un pericol de moarte pentru poarta noastră!» etc. etc.) să lupte cu arme egale pentru că, iată, valorile noastre sunt asemănătoare – cu aşii amintiţi.

Susţinem «la rece», fără nicio exaltare provocată eventual de euforia momentului, că Ilie al nostru (Bălăci) nu i-a fost cu nimic inferior celebrului Giancarlo (Antognoni), după cum Ştefănescu şi Cămătaru s-au văzut în joc la fel ca Passarella şi Grazziani. Ca să nu mai vorbim de acest excepţional Donose, pe care până acum selecţionerii nu reuşesc nicicum să-l vadă...”

„U.C. NU S-A INTIMIDAT DE SOLII CAMPIONILOR MONDIALI” (*M.M. Ionescu*, *„Sportul”*, *1.10.82*): „«Lecţia Inter» a servit foarte mult pentru că dacă atunci, în septembrie ’80, studenţii olteni şi-au pierdut calmul şi luciditatea după primirea unui penalty – şoc psihologic în min. 8 de data aceasta, chiar dacă au fost împovăraţi cu o lovitură de la 11 m, tot în debut de partidă, ei n-au mai repetat greşeala de a devia de la ideea de joc stabilită.

Tactica pentru Florentina: «joc calm, în care nu trebuie să ne enervăm, indiferent de ce decide arbitrul, joc prin care să surprindem şi să enervăm noi, eventual, adversarul».

Cu puţină şansă şi mai multă concentrare, craiovenii

puteau înscrie, căci au avut cel puţin şase situaţii bune. Oricum, dacă ei au pierdut eu l-o din acel penalty acordat pripit, jocul lor, care a pus deseori în umbră careul de aşi florentini, a fost remarcat de toţi cei prezenţi aici, în frunte cu antrenorul şi selecţionerul recenţilor campioni ai lumii.

(...) Dintre cele cinci ambasadoare ale campionilor lumii în actuala ediţie a cupelor europene, una singură a ieşit din cursă: Fiorentina. A eliminat-o U.C. (...) pentru că nu s-a crezut inferioară, craiovenii reuşind să depăşească complexul de inferioritate căruia fotbalul nostru i-a plătit – până acum – destul tribut pe plan internaţional".

Mircea M. Ionescu face în articolul său o caracterizare a jocului prestat de jucătorii craioveni pe „Stadio Comunale":

„Lung a făcut un meci remarcabil. Ştefănescu a redevenit stâlpul apărării. Ungureanu s-a dovedit acelaşi piston neobosit. Tilihoi a jucat curat şi sigur. Negrilă a încercat des poarta adversă. Donose a realizat din nou o partidă mare. Bălăci a vrut să fie şi a fost mai bun decât Antognoni. Ţicleanu a muncit cât pentru trei partide. Irimescu chiar dacă ne-a creat emoţii în min. 30, când putea să înscrie un autogol, ne-a relevat forţa şututui său de temut, în min. 5 şi s-a zbătut mai mult ca oricând. Crişan – acelaşi jucător, incomod de parcă n-ar fi avut o nedorită pauză competiţională prelungită. Cămătaru s-a dezlănţuit realmente în repriza secundă, când a reuşit pătrunderi de mare efect, trecând de puţin pe lângă gol".

„Dintr-un PENALTY INVENTAT" (Nicolae Cristache, „Flacăra", 1.10.82):

„U.C. a obţinut aici, în dauna Fiorentinei (locul 2 obţinut în ediţia trecută a campionatului italian!) o mare calificare, arătând încă o dată că este o echipă de nivel continental, capabilă de jocuri excepţionale în faţa oricărei echipe de renume.

Puţin a lipsit, în fapt, ca şi meciul de la Florenţa să se încheie cu un nou succes pentru jucătorii Craiovei, care au ratat de altfel prin Irimescu, Bălăci, Ungureanu, Ţicleanu şi mai ales Cămătaru (în trei ocazii) cele mai favorabile

situaţii de gol ale partidei”.

„SEARA ÎNVINGĂTORILOR” (Nicolae Cristache, „Flacăra”, 8.10.82):

„Cu o seară înainte de recepţia tradiţională, am fost primiţi cordial, cu toate onorurile cuvenite unui prieten înfrânt şi finalmente lipsit de şansă. Pentru gazdele noastre, dincolo de victorie nu mai exista nimic. Decât poate ruina financiară şi falimentul moral. Echipa a fost construită pe cheltuieli exorbitante.

(...) Trâmbe de foc se revarsă dinspre gazon. Din peluze, bubuie petarde. Din cauza fumului, tribuna din faţă abia se mai vede. Trompete, tălăngi: PAAA-SA-RE-LA! 60.000 de inimi care pulsează în craterul irespirabil la o singură comandă bioelectrică: victoria Squadrei Viola. Tribunele se ridică în picioare, într-un vacarm infernal, apar echipele.

(...) Eu nu-l văd decât pe Lung, o acoladă în zbor planat, un om prăbuşit peste minge la rădăcina barei. Şi privirea lui tristă din avion: «Adrian Păunescu, pe care nu voi înceta să-l iubesc, a afirmat că echipei nu-i lipseşte decât portarul. O singură vorbă şi Lung nu mai există. Vreau să-i dovedesc frumos că sunt om, şi cu slăbiciuni, dar şi cu tării» (Lung va scrie în acest meci cea mai frumoasă pagină a vieţii sale; a fost imbatabil şi cel mai bun jucător de pe teren).

(...) Brusc, echipa se retrage în jumătatea ei de teren. Donose, într-o formă excepţională, ară terenul în lung şi în lat, Bălăci şi Ţicleanu joacă de parcă ar fi la Craiova, Negrilă trage la poartă. Maşinile de scris păcăne ca nişte mitraliere, consemnând schimbarea la faţă a echipei noastre, contabilizând ocaziile de gol ale lui Cămătaru, Irimescu, Bălăci, Crişan, fără să înţeleagă ce s-a putut întâmpla, când s-a petrecut minunea. Fiindcă, de fapt, noul ton pe care-l interpreta echipa craioveană se consumase în fracţiuni de secundă. Şi inspiratorul lui este Ştefănescu. În asediile prelungite ale italienilor la poarta noastră, Costică Ştefănescu, ajutat şi de faptul că Tilihoi, celălalt erou al meciului după Lung, joacă fără greşeală, ETALEAZĂ UN

RAFINAMENT, O DISTINCŢIE ŞI O STĂPÂNIRE DE SINE CUM NU S-A MAI VĂZUT PE TERENURIE NOASTRE DE LA APOLZAN ŞI NICIODATĂ LA O ECHIPĂ STRĂINĂ (subl. n), iradiază în jur calm, optimism, încredere. Două execuţii consecutive de acest fel şi Negrilă fuge ca scăpat din puşcă, eliberat de toate complexele, în timp ce Cămătaru îşi perniţe o rezolvare prin fentă a unei faze în care golul era ca şi făcut. «Eu sau Balaci, va spune mai târziu Cârţu, am fi piruetat şi am fi obţinut cel puţin un penalty. Cămătaru, la gabaritul lui, nu putea proceda altfel».

UNIVERSITATEA STĂPÂNEŞTE JOCUL ÎN STIL DE MARE ECHIPĂ CONTINENTALĂ (subl. n.). Lucescu l-a «văzut» pe Ungureanu şi l-a introdus în naţională? Joacă de parcă a fi programat. (...) Mă bucur pentru toată această echipă de copii cuminţi, frumoşi şi talentaţi. Desigur, le-armai trebui şi un club de talie europeană. Cupele europene nu se câştigă numai pe teren.

(...) Şutul lui Irimescu trimite mingea ca o ghiulea şi numai răsuflarea despovărătoare a tribunelor îi înştiinţează pe jucătorii florentini că ea n-a nimerit poarta. (...) Nu mai e un meci de fotbal, ci o încleştare fascinantă. Ceea ce pare incredibil este că după fiecare dezlănţuire a vicecampionilor italieni, după fiecare asediu la poarta noastră, craiovenii sunt şi mai siguri pe ei, de parcă ar lua o gură de aer, de parcă nimic nu i-ar întrema mai mult decât hărţuiala în propriul careu. (...) Cămătaru se descotoroseşte de orice adversar ca la o lecţie demonstrativă de apărare.

(...) Impresia pe care Craiova o lasă aici, la Florenţa, este una de siguranţă, de stăpânire de sine, de tenacitate dar şi de talent şi organizare a jocului. Nu s-a sufocat, nu a practicat antijocul, s-a apărat metodic şi a contraatacat periculos, având situaţii de gol mai clare decât echipa gazdă iar în două parte a reprizei întâi a stăpânit jocul.

(...) înaintăm printre coloanele de microbişti, sub o ploaie de pietre. Tifosii se răzbună pe cine pot. Autocarul nostru este arhiplin şi cei din picioare se ascund la podea.

Suntem urmăriţi de mai mulţi tifosi pe motociclete. Una din pietre, aruncată în forţă şi de aproape, nimereşte în plin”.

BĂLĂCI: „DUPĂ CE-*AM TRECUT DE FIORENTINA, SPER SĂ JUCĂM ÎN... SEMIFINALE*!” (*Mircea M. Ionescu*, „*Sportul*”, *7.10.’82*): „Printre artizanii acestui splendid succes *s-a* numărat şi Ilie Balad, «Antognoni al României», cum l-a numit presa italiană, jucător de mare virtuozitate şi (cu plăcere am constatat acum) cu mult calm şi foarte altruist. Ilie Balad – o stea între stelele Cralovei, o stea care a început să fie remarcată şi în «constelaţia» fotbalului european”.

Capitolul III

EGALII CAMPIONILOR LUMII

Florenţa, 4 decembrie 1982: Italia – România O-O.

„Cel mai mare rezultat al achipei Românieie în 60 ani de palmares internaţionali *Dar ce greu a fost*!...

O frumoasă toamnă a fotbalului românesc, cu participarea în proporţie de 90% a jucătorilor craioveni: eliminarea Fiorentinei, frumosul joc de la Bordeaux şi, pe 4 decembrie, dramaticul joc în compania lui Rossi et comp.

Pe lângă importanţa sa în cadrul luptei de calificare pentru Euro 84, acest joc are şi o altă frumoasă realizare: titularizarea definitivă a unui portar ce va ameninţa în mai puţin de un an „tronul monarhal” al neuitatului Voinescu în clasamentul neoficial al portarilor români... Şi asta, la numai o lună după ce Craiova căuta un portar...

Cum a fost posibil un asemenea rezultat, mai ales în condiţiile a 35 minute în inferioritate numerică? Să încercăm, deci, să descifrăm tainele acestui rezultat de excepţie al fotbalului românesc.

PREGĂTIRI. ATMOSFERA JOCULUI

Imediat după neuitatul joc de la Bordeaux al craiovenilor, Mircea Lucescu a şi pornit spre Belgia, cu întregul lot de 19 jucători, pentru a declanşa „*campania Florenţa*”. În lotul reprezentativ, două apariţii noi, recomandate de jocul bun de pe coasta franceză, respectiv Silviu Lung şi Costică Donose, care măreau grupul

craiovean la 8 persoane. Lângă „blocul" studenţilor din Bănie, patru jucători de la Corvinul, trei de la Dinamo, doi de la Sportul Studenţesc, câte unul de la AŞA Tg. Mureş şi FC Argeş.

Această evadare în afara graniţelor înaintea unui joc extrem de dificil va inaugura un stil de lucru al antrenorului Lucescu, de multe ori criticat dar cu efecte benefice asupra stării fizice şi moral-volitive a jucătorilor. În afara celor două partide de verificare, Mircea Lucescu a pretins câte două antrenamente zilnice (de câte 100 şi respectiv 60 minute), la care s-a adăugat studiul zilnic şi dezbaterea partidelor RDG – România (de la Karl Marx), Italia – Elveţia şi Italia – Cehoslovacia în faţa videomagnetoscopului, cu scopul mărturisit de a asigura o cunoaştere cât mai completă – om la om – a adversarilor.

Spuneam că au avut loc şi două jocuri de pregătire. Dacă al doilea, 3 – 1 cu o echipă din... divizia a V-a nu are prea mare importanţă, primul, cel cu Thor Waterschei, echipă de frunte a campionatului belgian (la egalitate de puncte, 20, cu lidera Standard Liège) şi una din prezenţele turului III al Cupei Campionilor, a trădat în bună parte forma bună a jucătorilor români.

Ce aşteptau antrenorii lotului de la această verificare încheiată cu un 4-O (O-O) realizat în numai 20 de minute? *Răspunde Marius Popescu în „Sportul" din 30.11.82: Ver/f/carea* unui 11 clădit pe scheletul U.C. (în formă foarte bună în meciul cu Steaua, ca şi la Bordeaux); verificarea spiritului de luptă şi a omogenităţii sale, verificarea forţei unui bloc de echipă în faţa unui adversar puternic, solicitant. După cum se vede, antrenorii echipei naţionale au în vedere experienţa pozitivă a antrenorului Frantişek Havranek, conducătorul tehnic al echipei Cehoslovaciei, cea care a obţinut recent un rezultat egal (2 – 2) cu reprezentanta Italiei, la Milano. Havranek a folosit atunci *7* jucători de la Bohemians, cea mai în formă echipă cehoslovacă a momentului, şi iniţiativa sa a fost încununată de o reuşită".

Venit în recunoaştere, secundul lui Bearzot, Cesare

Maldini, avea să declare după joc: „M-a impresionat viteza de joc a românilor, blocul lor defensiv, foarte solid, echilibrul echipei, ca şi progresia foarte sigură, prin pase scurte, a acţiunilor de atac. La Florenţa, echipa Italiei va avea, cred, un adversar foarte incomod”.

Lotul naţional român a plecat din Belgia la 830; pentru a ajunge la Florenţa 10 ore mai târziu, nu fără ca înainte de plecare, Bölöni şi Ungureanu, cu uşoare accidentări, să fie supuşi unui tratament fizioterapeutic. Pe aeroportul din Milano, au fost întâmpinaţi de o ploaie zdravănă şi mai ales, de o armată de (foto) reporteri care-i căutau cu deosebire pe Balaci, Gabor şi Cămătaru.

Se intră în linia dreaptă a partidei. Italienii se agaţă de palmaresul net favorabil: şase victorii şi un singur egal (mingea dubioasă a lui Hajnal de după tripticul cu Ungaria) în 7 meciuri se vor parcă chezăşia unei noi victorii italiene.

Interesul în jurul partidei creşte oră de oră, devenind enorm. Toate biletele binecunoscutului „Stadio Comunale” s-au vândut de mult la o reţetă record.

Ziarele italiene consideră cele 90 minute decisive pentru cei ce nu vor să piardă Europa după ce-au câştigat Lumea; „A sosit ora decisivă: TREZIŢI-VĂ CAMPIONI!”; „După egalul din prima partidă europeană cu Cehoslovacia, la Milano, naţionala n-are o altă alternativă, e constrânsă să învingă”.

Enzo BEARZOT vede în acest meci pasul necesar şi hotărâtor al squadrei azzura în campionatul european, un fel de „meci al meciurilor” italienilor în întrecerea continentală, un meci care trebuie să răspundă la întrebarea a fi sau a nu fi câştigător al grupei. El este însă categoric: „Trebuie să învingem neapărat! Meciul acesta este cel mai important pentru noi. Dacă nu-l câştigăm, am pierdut cea mai mare parte a şanselor de a ne clasa pe locul I în grupă. Pentru noi, nu există sâmbătă decât o soluţie: victoria! (...) Echipa Cehoslovaciei este probabil mai puternică din punct de vedere tehnic şi fizic dar fotbaliştii români sunt mai mobili, mai rapizi, capabili să-ţi

pună oricând probleme neaşteptate în timpul jocului”.

Este timpul declaraţiilor şi LUCESCU nu face nici el excepţie:

„Este evident că italienii se mobilizează la maximum pentru meciul cu noi. O mobilizare asemănătoare am văzut la ei doar la meciurile cele mai importante din turneul final al CM din Spania. Sunt convins că se vor angaja total în acest joc. Fireşte, şi noi ne vom angaja total în luptă. Prima noastră problemă este să rezistăm presiunii echipei italiene – şi a publicului – la începutul partidei. Individualităţilor de clasă din echipa italiană, cum sunt în primul rând Antognoni, Rossi şi Conţi, noi trebuie să le opunem un joc cât mai bine organizat! Aceasta este şansa noastră. Ne-am pregătit pentru atacurile adverse, ca şi pentru contraatacurilor lor, jocul pe contraatac al italienilor fiind arma lor cea mai periculoasă, arma pe care o folosesc foarte bine, atât în deplasare, cât şi acasă”.

PAOLO ROSSI: „Pentru mine, oricare partidă e ca şi cum aş merge pe front. Dar mă simt excelent fizic la această oră, mal bine ca în finala de la Madrid. În ceea ce priveşte pe coechipierii mei, nu suntem inconştienţi, ştim cu toţii că dacă nu învingem… adio Paris!”

DE SISTI (antrenorul Florentinei): „Atenţie la Cămătarul”.

La radio se fac sondaje, cerându-li-se prin telefon ascultătorilor pronosticul şi rezultatul meciului de a doua zi. 2 – 1, l-o 3-O pentru italieni, cel mai adesea.

Lucescu oscilează încă între Lung şi Moraru, pe de o parte şi Klein şi Donose pe de alta. Până la urmă, primii vor fi titulari. Ungureanu are o gleznă uşor umflată *„dar se speră”*.

Marius Popescu îşi exprimă părerea, în „Sportul” din ziua meciului, că „hotărâtor va fi începutul meciului. Dacă în primele 20 – 30 minute fotbaliştii români vor reuşi să reziste furiei ofensive adverse şi vor reuşi să liniştească pe cât posibil jocul, atunci şansa unui rezultat bun este reală”.

„Suntem, în fapt, o echipă atât de mică!”-*afirmă Dumitru Graur în „Flacăra”*. David în faţa lui Goliat! Cu ce

fel de rezultate notabile ne-am putea noi lăuda? O calificare la un turneu final al Campionatului Mondial? Acum, în faţă îi vom avea pe CAMPIONII LUMII jucând pe propriul teren, la numai câteva luni după încoronare, cu toţi spectatorii alături...

Un singur punct de sprijin: Craiova! Oltenii noştri sunt, de câţiva ani, într-o cruciadă prin Europa, ridicând în fiecare an ştacheta. Ştefănescu, Bălăci, Ţicleanu şi ceilalţi au jucat deja la Florenţa, eliminând brav Fiorentina, echipa cu multe vedete cumpărate cu bani grei (...)".

Şi a venit ora meciului...

FILMUL MECIULUI

De o parte, combinata Inter – Juventus – Fiorentina, de cealaltă parte „blocul craiovean" *de şase*, întărit cu trei hunedoreni şi „intruşii" Iorgulescu şi Bölöni... Partida începe într-o atmosferă dementială („*Stadionul fluieră îndelung când crainicul anunţă formaţia noastră, ca şi numele arbitrului, francezul Georges Konrath. Bălăci şi Cămătaru sunt cei mai fluieraţi. Amintirea eliminării Florentinei*!"). Interesul enorm al presei italiene pentru acest meci este marcat de prezenţa a peste 200 de ziarişti în tribune şi a peste 100 de fotoreporteri în teren.

Se trage la sorţi. Atacăm de la stânga la dreapta. Italienii au lovitura de începere. La primul contact cu balonul, Cămătaru este culcat de Colovatti. Grazziani obţine un corner în faţa lui Rednic dar respinge Bölöni.

Marcajul este... italian de ambele părţi: Iorgulescu la Rossi, Ţicleanu la Antognoni (supravegheat la rândul lui de Tardelli), Bölöni la Marini, Rednic şi Ungureanu la Conţi şi Grazziani, Oriali la Balaci, Klein la Tardelli, Colovatti şi Baresi la Cămătaru, strângându-l ca într-un cleşte, Gentile la... Gabor şi fragilul hunedorean va renunţa destul de repede la lupta la baionetă.

Încercăm calmarea jocului cu pase scurte, repetate, finalizate în braţele lui Lung... Jucătorii italieni nu vor să se lase momiţi şi nu ies din tranşee decât la apostrofările nervoase ale publicului, care aşteaptă nerăbdător să-şi folosească proviziile de petarde din buzunare...

Lung ne linişteşte, prinzând cu uşurinţă toate mingile înalte. Gentile trece de Ungureanu, centrează, Antognoni reia puternic dar blochează Bölöni.

Iorgulescu primeşte cartonaş galben la un fault la Rossi. Ştefănescu este avertizat şi el verbal.

Antognoni scapă, e în ofsaid dar iese Lung foarte bine şi reţine.

Bölöni va trage apoi un şut bun, de la 18 – 20 metri dar Zoff va reţine cu siguranţă. Primul din cele două şuturi ale noastre…

Am trecut deja de primul sfert de oră de care ne-a fost atât de frică întotdeauna.

Vine min. 19 şi prima înlocuire în tabăra italiană: Altobelli îi ia locul lui Grazziani, care a căzut prost şi umărul îi va fi prins în ghips.

Bölöni îl faultează pe Gentile şi se alege şi el cu un cartonaş galben.

Arbitrul francez e pornit…

Obţinem o lovitură liberă, Bălăci îl pune în poziţie de şut pe Bölöni, încercând, cu câteva luni mai devreme un gol „la Zoff dar Gentile „jandarmul" se opune cu succes.

E min. 25 şi acelaşi Gentile îl faultează grosolan pe Gabor şi vede cartonaşul galben. Oriali îl faultează şi el tare pe Balaci. Avertisment verbal.

Se pare că jucătorii italieni încep să-şi piardă răbdarea. Mândria sau teama nereuşitelor din ultima vreme?

Peste cinci minute, prima mare ocazie italiană: angajat de Marini, Rossi pătrunde în careu, lateral dreapta, trage spre colţul lung dar mingea trece de puţin pe lângă bară…

O singură mare ocazie în 30 minute! Cine ar fi crezut?

Parcă pentru a mă dezminţi, pătrunde Tardelli, şut puternic dar Lung prinde.

„Conţi centrează, Altobelli deviază la Oriali în 8 metri, cap spre Rossi dar Lung interceptează. Cât vom putea rezista acestui ritm?"

Stăm în jumătatea noastră de aproape 40 minute, fără să putem lega nimic „dincolo” şi iată că, în finalul reprizei, italienii ne prind cum le place mai mult, adică pe contraatac. Gentile este însă faultat de Iorgulescu şi Baresi trage mult peste poartă.

Min. 46 al primei reprize: minge lungă, la disperare, către Rossi care cade, artistic, împreună cu Iorgulescu; împiedicat, cade şi Ştefănescu, iese Lung şi boxează.

Rossi va rămâne întins pe gazon şi… după terminarea reprizei pentru a acorda interviuri!… Enzo Bearzotâi dă posibilitatea să-şi continue acţiunea publicitară şi în locul lui îl trimite pe „bătrânul vulpoi” Causio. Acesta se va dovedi mult mai periculos decât doi Paolo Rossi la un loc…

Altobelli trece vârf în paza lui Iorgulescu. Avem balonul de reîncepere. Obţinem imediat singurul nostru corner dar Zoff prinde cu siguranţă.

O lovitură liberă periculoasă inventată de Konrath la un fault Altobelli la Iorgulescu (şi nu invers) este respinsă din nou de Bölöni.

Jocul devine din ce în ce mai aprig, mai dur. Se înmulţesc faulturile. E accidentat Bölöni şi jocul se va întrerupe un timp.

Vine min. 55: în surplusul său de energie, Aurică Ţicleanu încearcă să-i sufle un balon lui Conţi, deşi acesta îl protejează cu tot corpul, arbitrul francez vede un atac (inexistent) cu talpa în stomacul „campionului” şi-l elimină pe nedrept. Din acest moment, scăpat de un marcaj de fier, Antognoni, „creierul”, va zburda şi se vor înmulţi ocaziile la poarta lui Lung.

Trei minute mai târziu, iese Gabor şi intră Andone, noul „om” al lui Antognoni.

Situaţia devine însă din ce în ce mai dramatică. Linia de mijloc s-a frânt, nu mai legăm nici două pase şi frontul de luptă s-a mutat în careul nostru. Ştefănescu şi ai săi apărători, ajutaţi de Bölöni, fac minuni. Bălăci nu se mai vede. Nu e un meci pentru el, deşi a muncit mult.

Un ofsaid nesancţionat este rezolvat excelent de Ştefănescu.

Min. 60: Lung prinde în faţa lui Altobelli.

Min. 65: una dintre cele mai mari ocazii ale meciului: Tardeli şutează din careu şi Lung respinge cu piciorul!

Italienii devin tot mai nervoşi; Gentile, şchiopătând, trece libero în locul lui Baresi.

Min. 71: Collovati trage de la 16 m slab, afară. Apoi Lung intervine excelent în faţa lui Conţi.

Min. 75: Causio trece, intră în careu dar... trage peste poartă!

„Conţi face semne că nu are cui pasa. Marcajul n-a slăbit nicio clipă. Min. 80: Marini face un slalom printre apărătorii noştri dar trage afară. Bearzot e în picioare. Ziaristul de lângă mine mă împinge cu cotul fără să-şi dea seama, urmărind fazele cu sufletul la gură. Min. 85: italienii încep să plece, vizibil nemulţumiţi...

Corner: Lung cu pumnii. Conţi trece de Iorgulescu dar Bölöni e peste tot. Şut Antognoni. Lung prinde! (...) Lucescu e şi el în picioare. *E finită*, cred italienii, dar cea mai mare ocazie a meciului încă n-a venit. Mai sunt numai două minute de joc, Ungureanu a fost lovit cu cotul în plină faţă de Causio, e la pământ cu ochiul drept plin de sânge, nu se poate ridica. Antognoni îl vede liber pe Oriali chiar în zona lui Ungureanu, Lung iese să micşoreze unghiul, centrare spre

Conţi, liber la 6 metri în faţa porţii goale, Ştefănescu sare în disperare, mă trezesc strigând NUUU! ar fi teribil să pierdem tocmai acum, Conţi ratează! *Incredibile*, susţin italienii din jurul meu, în vreme ce Ungureanu îşi dă seama numai din vuietul tribunei cât de mare a fost ratarea. Dar e O-O în continuare, Ştefănescu se uită de trei ori la ceas şi tot min. 90 îl vede, nimeni nu mai are suflu până ce arbitrul Konrath nu fluieră sfârşitul”. („Flacăra”).

DECLARAŢII DUPĂ MECI

l

ARTEMIO FRANCHI, *preşedintele UEFA*: „Până la urmă, acest rezultat cu care s-a încheiat partida este, poate, just. Echipa României s-a apărat extraordinar!”

FRANTIŞEK HAVRANEK, *antrenorul echipei*

Cehoslovaciei: „Echipa României a jucat aşa cum trebuie acest meci – şi după eliminarea lui Ţicleanu – şi a meritat rezultatul egal”.

ENZO BEARZOT, antrenorul echipei Italiei: „Selecţionată României a jucat cum era de prevăzut. A urmărit un meci egal. Nu a riscat decât în situaţia în care, realmente, a avut şansă. Românii au fost foarte abili în a închide orice drum spre poarta apărată de Lung. Totuşi, dacă la şutul lui Tardelli mingea s-ar fi oprit în poartă, nimeni n-ar fi avut ce să reproşeze portarului. Lung a respins cu piciorul într-un mod miraculos. (…) Ţicleanu este unul dintre cel mai buni mijlocaşi din Europa. (…) Noi am fost cei care au predat lumii tactica apărării cu orice preţ. (…) Jocul de apărare făcut de români a fost justificat, pentru că voiau un rezultat egal, pe care l-au obţinut”.

Georges KONRATH (Franţa), arbitrul partidei (referitor la acel „11 m” neacordat la… plonjonul lui Rossi din min. 45): „În faza respectivă, nu am văzut nicio greşeală care ar fi putut să mă dermine să hotărăsc sancţiunea maximă, penalty-ul. Ca să marcheze, Italia ar fi trebuit să joace altfel în atac. Aşa cum a jucat, încă doi ani de acum încolo n-ar fi marcat vreun gol românilor!”

MIRCEA LUCESCU, antrenorul principal al „tricolorilor”: „Rezultatul este, fără îndoială, bun. Unii spun că este cel mai bun din istoria fotbalului nostru şi au ca argumente faptul că el a fost obţinut într-un meci disputat în deplasare, în faţa campioanei mondiale, pe terenul ei. Mă bucură, fireşte, faptul că am obţinut acest rezultat dar mă şi… îngrijorează, pentru că O-O cu Italia obligă enorm, iar eu consider că echipa noastră nu este încă destul de matură pentru a face faţă obligaţiilor care decurg, în mod normal, din aceastăper formanţă. Echipa noastră nu are încă nici experienţă nici mijloacele, nici valoarea, nici personalitatea care se cer unei echipe cu pretenţii. După părerea mea, Italia rămâne oricum favorita grupei, pentru că poate recupera în meciurile din afară ceea ce a pierdut acasă. La rândul ei, Cehoslovacia prezintă şi ea o echipă călită în jocuri grele, ea câştigând,

să nu uităm, Jocurile olimpice de la Moscova. După meciul de la Florenţa, din preliminariile Europenelor, gândurile mele se îndreaptă şi mai stăruitor spre… Mondialele din 86. Asta nu înseamnă că în aceste «europene» nu vom lupta să obţinem cât mai mult”.

ŞTEFĂNESCU, căpitanul tricolorilor: „Sunt convins că în repriza a doua am fi reuşit să facem mai mult dar rămânerea în 10 oameni ne-a obligat să mizăm totul pe cartea apărării, pentru a menţine scorul alb”.

Ilie BĂLĂCI: „Mă aşteptam să văd o echipă a Italiei mult mai puternică. Italienii spuneau înainte de meci că trebuie să câştige această partidă cu orice preţ! Noi ne-am spus că, orice ar fi, nu trebuie s-o pierdem. Cei care au avut câştig de cauză şi şi-au atins obiectivul am fost noi. La Karl Marx-Stadt am jucat frumos şi am pierdut cu 4 – 1. La Florenţa, am fost realişti, chiar foarte realişti, în urma eliminării lui Ţicleanu, şi am obţinut punctul mult dorit, într-o partidă oficială de mare importanţă”.

UNGUREANU: „Dacă ieşeam mai mult la joc, poate aveam mai multe realizări fotbalistice dar probabil că am fi pierdut”.

ŢICLEANU: „Eliminarea mea este injustă!”

PRESA DUPĂ MECI

L UNITĂ: „După egalitatea cu România, devine tot mai greu drumul echipei Italiei în CC”.

CORRIERE SPORTIVO: „În min. 56, Ţicleanu, unul din jucătorii români cei mai corecţi, a comis un fault de joc în dauna lui Conţi şi arbitrul l-a eliminat fără ezitare, deşi o avertizare ar fi fost suficientă.

(…) Lung a apărat totul. Într-adevăr un portar foarte bun. Nota 8”.

TUTTOSPORT: „Acest Balaci are un dribling diabolic”.

AVANTI: „Rezultatul de egalitate înregistrat pe stadionul din Florenţa între reprezentativele Italiei şi României a compromis, dacă nu complet, cel puţin în mare parte, posibilitatea squadrei azzura de a putea disputa faza finală a CC ce se va desfăşura în 1984 în Franţa”.

„(*După un meci de un rar dramatism*) *ECHIPA DE FOTBAL A ROMÂNIEI A TERMINAT LA EGALITATE CU CAMPIONII MONDIALI*” (*Marius Popescu*, „*Sportul*”, *6.12.82*): „«Fantastic! S-a terminat meciul şi nu-mi vine să cred ceea ce am văzut! Această echipă a României a luptat peste închipuirile mele, a luptat cum nu mi-am putut imagina că poate vreodată să lupte vreo echipă. Erau doar 10 oameni, dar se băteau de parcă aveau 20 de inimi!»

...Am reprodus în rândurile de mai sus monologul unui spectator mai vârstnic, la sfârşitul partidei Italia-România. (...) Nu ştim însă câte echipe aflate în aceeaşi situaţie ar fi reuşit ceea ce au reuşit băieţii noştri. Să păstreze scorni alb”.

„Enzo Bearzot, sportiv, corect: «COMPLIMENTI LUCESCU!» „(Aurel C. Neagu, „Sportul”, 6.12. – 82.): „*Rezultatul întrecerii de fotbal dintre echipele Italiei şi României a decepţionat ţara campionilor mondiali ’82 şi a dat fotbalului nostru o nouă dimensiune europeană*. (...) *acest O-O, acest punct oficial câştigat de echipa României în deplasare, de la o campioană mondială en titre şi încă de câteva luni şi nu de 3 – 4 ani, este cea mai bună performanţă a fotbalului românesc peste hotare în ultimele decenii. La ora ultimului egal obţinut la Londra, Anglia nu mai era de mult deţinătoarea titlului mondial*.

(...) Ziarul Corriere dello Sport acordă note la 12 jucători din fiecare echipă şi din adiţionare rezultă: România – 70, 5; Italia – 69 puncte”.

„*DA, AVEM JUCĂTORI DE REAL TALENT*! *DA, FOTBALUL ROMÂNESC POATE AJUNGE COMPETITIV ÎN LUME*!” (*Marius* Popescu, „Sportul”, 7.12.82.): „... competitivitate înseamnă, oricum am lua-o, rezultate. Iar O-O cu Italia, campioana lumii, este un REZULTAT MARE! în umbra lui se poate discuta orice... dar rezultatul rămâne”.

„*EGALII CAMPIONILOR LUMII*” (*Dumitru Graur*, „*Flacăra*”, *10.12.82.*): „Craiovenii ştiau că meciul de la Florenţa nu-i decât un meci intermediar între cele două partide cu Bordeaux, din Cupa UEFA. Ceea ce însă nu-i va

împiedica să-şi dea sufletul pentru culorile echipei naţionale, în cel mai greu meci din ultimii 10 ani…

(…) Fantastic, am rezistat eroic Italiei chiar pe terenul ei, jucând 35 de minute grele în numai 10 oameni! Am asistat, în felul acesta, la cel mai bun rezultat obţinut de echipa naţională a României în 60 de ani de palmares internaţional, O-O în deplasare împotriva campionilor lumii, la numai câteva luni de la încoronarea lor, în meci oficial, un meci care, vorbind strict statistic, avea o importanţă mult mai mare pentru adversarii noştri decât pentru jucătorii români. Sunt de-a dreptul năucit. La vestiare ne sărutăm cu toţii, fericiţi de-a dreptul".

Capitolul IV
DUPĂ 191 DE MINUTE…
(Girondins de Bordeaux)

Tragerea la sorţi pentru turul III ne-a scurtcircuitat din nou… Ne erau prea proaspete în memorie acel 4-O cu Hajduk Split din turul anterior şi prestaţiile din Spania ale celor trei aşi bordelezi (Trésor, Giresse, Ţigana) ca să nu fi avut o umbră de îndoială faţă de posibilitatea calificării în sferturi a favoriţilor…

La momentul respectiv, clubul bordelez nu intrase încă în galeria marilor cluburi fotbalistice ale continentului dar ambiţia conducătorilor săi, susţinută şi de frumoase posibilităţi financiare, trăda o viitoare carieră europeană de excepţie a „girondinilor".

Încercând o scurtă prezentare a adversarului „campioanei unei mari iubiri", să notăm câteva date mai importante:

Până în 1980, palmaresul clubului, deşi cu 100 de ani de activitate, se prezenta destul de modest: un titlu de campioană (1950), trei de vicecampioană (1956, 1966, 1969), o victorie în Cupa Franţei (1941), de 5 ori finalistă (1952, 1955, 1964, 1968, 1969). După anii 1965 – 1969, fructuoşi, clubul din Bordeaux a terminat aproape mereu campionatul cu emoţia retrogradării! Astfel, în 1979 a terminat pe locul 14 iar în 1980 pe locul 16!

Din 1980, odată cu venirea lui Claude Bez ca

preşedinte al clubului, situaţia a început să se schimbe. Energicul conducător de club a numit la conducerea tehnică a echipei doi foşti internaţionali, Didier Couecou (director tehnic) şi respectiv Aimé Jacquet (antrenor). Ultimul, remarcat la Saint Étienne, lansând totodată şi un avertisment*: „În câţiva ani, Bordeaux va ajunge o echipă de nivel european*”.

Previziunea lui s-a adeverit şi, ajutată şi de câteva transferări spectaculoase, echipa din Bordeaux a ocupat, la sfârşitul campionatului 1981/82, un binemeritat loc 3. Ajutaţi şi de municipalitate, în principal de primarul oraşului, fostul prim-ministru Jacques Chaban Delmas, „girondinii” au reuşit în 1980 şi 1981 două transferuri care au bătut toate „reţetele”: Marius Trésor (de la Marseille) şi Jean Ţigana (de la Lyon).

Pentru ediţia 1982/83, clubul bordelez a reuşit o importantă remaniere a lotului, noii veniţi fiind portarul Ruffier (de la Nîmes), Specht (Strasbourg), Domenech (Paris St. Germain), Memmering (Hamburg), Dieter Müller (Stuttgart), ultimii doi internaţionali A vest-germani. Transferuri de bun augur după câte se pare, dacă ţinem cont de faptul că, la momentul confruntării cu echipa din Bănie, Bordeaux se afla pe locul 2 în campionat, după Nantes.

Din echipa-standard a momentului, exceptându-i pe Ruffier, Rohr, Specht şi Bracci, toţi ceilalţi jucaseră sau jucau în echipe naţionale, sub culorile franceze sau vest-germane.

Vedetele bordeleze se numeau Trésor, Ţigana, Giresse, Girard şi Lacombe, toţi componenţi ai echipei Franţei, remarcată la El Mundialul spaniol.

Trésor, născut în 1950 în Guadelupa, fost la Ajaccio şi Marseille, din iunie 1980 la Bordeaux, singurul care a jucat toate partidele „cocoşului galic”, din Spania, era înaintea „dublei” cu Universitatea la un pas de a-l egala pe Robert Marche în ceea ce priveşte numărul de selecţionări în naţionala Franţei (62 faţă de 63).

Ţigana a fos declarat, în urma referendumului

revistei „Don Balon”, cel mai bun jucător francez la Mondiale, a primit şi o tentantă ofertă de la Tottenham dar Claude Bez a respins-o fără ezitare.

Alain Giresse şi Réné Girard au jucat şi ei în Spania, remarcându-se, în ciuda fizicului liliputan (1, 69 şi respectiv 1, 68).

Lacombe, autorul celui mai rapid gol din istoria „mondialelor” până la golul lui Robson din meciul Anglia-Franţa, a fost titular în naţionala Franţei ce a jucat cu Argentina iar Memmering şi Dieter Müller erau internaţionali A, foşti titulari la două echipe de primă mână, Hamburg şi Stuttgart, şi asta spune totul.

Cu alte cuvinte, Bordeaux prezenta o echipă foarte puternică, cu personalităţi de primă mână, între care se evidenţia, în primul rând, trioul Trésor, Ţigana, Giresse (fiecare din aceştia figurând adesea în „echipele Mundialului”), dar cu o apărare mai puţin redutabilă.

În ce priveşte evoluţia sa în cupele europene, formaţia bordeleză a revenit în rândurile „europenelor” începând cu ediţia 1981/1982, când a părăsit Cupa UEFA destul de timpuriu, după 4-O, 4-O cu Viking Reykjavík şi 2 – 1, O-2 cu Hamburger SV. De notat că Hamburger avea să fie învinsă apoi numai în finală de Göteborg (O-1, O-3) dar avea să câştige CCE anul următor (1-O cu Juventus).

În 1982, Bordeaux a ajuns pentru prima oară în turul III, tranşându-şi disputele în meciurile de acasă: 1 – 3, 5-O cu Karl Zeiss Jena, 1 – 4 (meci în care au lipsit câţiva titulari, inclusiv Ţigana, iar Trésor a permis egalarea în urma unor gafe în lanţ) şi 4-O cu Hajduk Split.

24 noiembrie 1982

BORDEAUX – UNIVERSITATEA l-o (O-O)

PRESA ÎNAINTE DE MECI

Imediat după aflarea viitorului adversar al Craiovei, presa noastră a început seria articolelor şi declaraţiilor de prezentare a echipei bordeleze şi a şanselor de calificare ale studenţilor craioveni.

În „FLACĂRA”, de exemplu, într-un interviu acordat lui Ovidiu Ioaniţoaia, Mircea Lucescu, arăta printre altele,

referindu-se în special la returul Bordeaux – Hajduk Split (4-O) din turul îi

„Francezii, care altă dată practicau un fotbal «de salon», au învăţat foarte bine «lecţia engleză» şi trebuie să recunosc că am văzut la jucătorii lui Bordeaux mai multe deposedări bărbăteşti, prin alunecare, decât la adversarii lor! (…) Armele lui Bordeaux? Linia de mijloc, care s-a angajat cu energie în fiecare fază. Ţigana şi Giresse mi-au făcut o impresie foarte bună, ei creând adesea superioritate numerică prin scoaterea din joc a adversarilor direcţi. În apărare însă, de unde Trésor are obiceiul să plece mereu la finalizare, francezii au lăsat multe spaţii libere. Cred că, într-o zi bună, Craiova ar putea marca şi 2 – 4 goluri în poarta lui Ruffier. Fireşte, la Bordeaux va fi mai greu, tocmai din cauza fotbalului de mare angajament practicat de gazde, fotbal la care, în meciul cu Hajduk, arbitrul a cam închis ochii, avantajându-i pe francezi.

(…) Socotesc că prima confruntare, cea din 24 noiembrie, va fi decisivă, de aceea trebuie pregătită cu multă atenţie. Bordeaux este un adversar, fără îndoială, puternic dar nu invincibil”.

În acelaşi articol, Ovidiu Ioaniţoaia solicita Federaţiei să vegheze la păstrarea integrităţii fizice a jucătorilor craioveni în tentativa lor de calificare spre o nouă „primăvară europeană”. După cum s-a văzut însă din meciul cu Dinamo, de pe „Central”, Federaţia a „vegheat” atât de bine, încât Dinamo a vânat în linişte picioarele viitorilor adversari ai „girondinilor”… Partida respectivă a fost plină de duritǎţi, permise de un arbitraj slab, neautoritar, prestat de un Radu Petrescu parcă speriat de cele întâmplate pe teren, un meci netelevizat în direct dar prezentat în rezumat, în care, după spusele crainicului de ocazie, Marius Popescu (altfel, un foarte bun reporter), s-a jucat fotbal maxim 45 minute adunate din 90… Un joc mult prea aprig disputat, fără cine ştie ce valenţe spectaculare şi tehnice, parcă făcut să-l ducă în eroare pe antrenorul bordelez Aimé Jaquet, cu 6 cartonaşe galbene, din care

unul primit chiar în primul minut (Ion Marin)!…

Cele 90 de minute de joc cu Dinamo n-au făcut decât să ne pună pe gânduri iar antrenorului francez să-i trezească noi speranţe de calificare. Şi asta pentru că Donose şi Ţicleanu au prins o zi mai slabă, Tilihoi şi Ungureanu au suferit rupturi musculare în urma cărora primul a părăsit terenul, iar cel de-al doilea a devenit simplu figurant, călcând cu greutate, în timp ce Cămătaru şi Crişan au jucat accidentaţi. La toate acestea s-au adăugat o oboseală excesivă acumulată într-un final de sezon foarte încărcat şi o nervozitate determinată de arbitrajele defavorabile de la Scorniceşti, Piteşti şi din acele moment, cu Dinamo.

Imediat după joc, Ovidiu Ioaniţoaia l-a abordat pe antrenorul bordelez Aimé Jacquet, obţinând un interviu ce avea să apară în „Flacăra”. După afirmaţiile sale, în meciul tur, gazdele vor juca fără fundaşul dreapta Rohr (cartonaşe), D. Müller şi Girard (accidentaţi). Cel mai bun i s-a părut Donose. L-a impresionat şi Ştefănescu *„dar parcă a riscat cam mult”*. Cerându-i-se un pronostic, Aimé Jacquet a răspuns:

„Considerăm că meciul din 24 ar putea fi decisiv pentru calificare (…); suntem conştienţi că returul, programat tocmai în 8 decembrie, va însemna pentru noi un handicap în plus: clima. La Bordeaux, unde n-a mai nins din 1965, sunt cam în jur de 20°C, iar băieţilor le va fi greu să joace pe zăpadă. Din acest punct de vedere, norocul i-a surâs Craiovei, sorţii hotărând disputarea primei manşe în Franţa (…). Cred că meciurile vor fi strânse, oricare dintre echipe putând pătrunde în turul 3. M-aş bucura, fireşte, ca echipa aceea să fie Girondins, dar acum, după ce am văzut-o pe Universitatea, pot spune cu sinceritate că va fi foarte greu. De altfel, ca stil şi ca temperament, formaţiile noastre seamănă. Şi publicul e cam la fel, pătimaş, şi la Craiova şi la Bordeaux”.

FILMUL MECIULUI

Dornică să încheie cât mai repede conturile, echipa bordeleză începe partida în forţă, atacând în valuri.

Craiovenii se apără grupat, calm şi decis, cu Irimescu în faţa fundaşilor şi Donose şi Beldeanu la „constructorii” Ţigana şi Giresse.

Incomodat vădit de marcajul „vulpoiului” craiovean, Giresse nu prea se vede în joc, în timp ce Ţigana nu poate opera decât la centrul terenului, încercările sale de pătrundere spre poarta lui Lung fiind blocate sistematic de dublajul perfect al studenţilor.

Craiovenii se apără calm, încercând să profite totodată şi de golurile create în apărarea adversarilor, prin contraatacuri tăioase purtate de cele două „vârfuri de lance” Cămătaru şi Geolgău. Nu trec multe minute şi ne dăm seama de forma deosebită a jucătorilor noştri şi… de necinstea tuşierilor. Începem să ne facem probleme, nu atât pentru jocul favoriţilor, cât pentru prestaţia „cavalerilor în negru”…

Primele situaţii de gol ale bordelezilor, rezolvate de Lung şi Ştefănescu, apar abia în minutele 8 şi 12 dar ele sunt intercalate de marile emoţii din minutele 10 (când Ruffier intervine salvator) şi 13 (când Cămătaru îşi face pentru prima oară simţită prezenţa în coasta apărării adverse).

Fazele de atac se succed cu repeziciune la ambele porţi. Un minut mai târziu (min. 14), o nouă acţiune Cămătaru şi o nouă lovitură liberă de la 22 m, rămasă fără rezultat. Urmează noi atacuri în valuri ale gazdelor, Lacombe şi Giresse se află în apropierea golului (min. 15 şi 17) dar salvează Donose şi Lung.

Craiovenii nu cedează, au o nouă ocazie de gol, dar Negrilă, scăpat pe contraatac, se grăbeşte şi şutează afară. Din acel moment, apărarea noastră este supusă unei puternice presiuni care va dura aproape 15 minute. Scăpăm cu faţa curată din câteva situaţii critice când, fie că ratează gazdele (min. 26 – „cap” Trésor pe lângă sau şut imprecis Thouvenel din poziţie bună – min.31), fie că se remarcă jucătorii noştri, cum a fost în min. 23, când Lung a parat excelent o lovitură liberă executată de Memmering de la 19 metri sau în min. 30, când Ungureanu şi Ţicleanu

au blocat „bomba” lui Ţigana.

Craiovenii revin însă frumos în atac, obligându-şi adversarul să devină circumspect, mai ales după atacul craiovean în bloc din min. 34, când acţiunea mijlocaşilor Donose, Ţideanu şi Beldeanu este la un pas de gol, evitat de bordelezi numai datorită întârzierii pasei de gol către vârful Cămătaru.

În min. 39, bordelezii au o ultimă acţiune periculoasă de atac, rezolvată de Tilihoi, care respinge în corner centrarea periculoasă a lui Ţigana, după care studenţii craioveni îşi reiau atacurile, terminând repriza în forţă.

Mai întâi, Cămătaru obligă tribunele să-l aplaude la o acţiune „devastatoare” pe partea dreaptă a terenului, când, după ce trece frumos printre doi adversari, porneşte spre poarta lui Ruffier, este ţinut de tricou, rezistă… trăgându-şi aproape agresorul după el şi este stopat cu greu, prin fault, în apropierea careului bordelez.

Un minut mai târziu (min. 43), Geolgău se remarcă şi el printr-o frumoasă cursă, stopată însă de Trésor, pentru ca la următorul atac craiovean să înregistrăm o mare ratare a lui Ţicleanu (repetată la Lisabona!) la centrarea lui Beldeanu.

…Repriza secundă începe cu atacurile în valuri ale bordelezilor, exasperaţi de rezultatul „alb” de pe tabel de marcaj şi, ce n-au reuşit din acţiune timp de 45 minute, vor reuşi din penalty în min. 50, cu largul concurs al arbitrului Garrido: Ţigana scapă pe flancul drept al apărării noastre, Tilihoi îi iese în întâmpinare la limita careului mare, întinde piciorul la minge dar mijlocaşul echipei gazdă nu scapă ocazia ce i s-a ivit şi execută un plonjon cu adevărat artistic, oferindu-i arbitrului portughez ocazia, probabil, să se revanşeze pentru frumoasa „primire” a gazdelor…

Giresse execută fără trac penalty-ul şi scorul devine 1 – O. Gazdele prind aripi din acest moment, deschiderea scorului li se pare normală, implacabilă, uitând condiţiile dubioase ce au facilitat-o şi craiovenii sunt obligaţi tot mai mult la defensivă. Este mai mult o retragere deliberată, de liniştire a adversarilor, de evitare a unor noi surprize

marca „Garrido et comp”.

În zi mare, Ţicleanu şi Donose, acoperiţi de „vulpoiul” Beldeanu, zburdă pe gazonul stadionului Municipal şi, în curând, tehnica lor de excepţie este aplaudată la scenă deschisă.

Oaspeţii au câteva tentative de atac dar Bracci, Domenech sau Thouvenel nu iartă şi Cămătaru ia cunoştinţă rapid de avertismentul adversarilor. Cursa din prima repriză nu mai trebuia repetată!…

Şi, totuşi, craiovenii au două bune ocazii în min. 63 şi 64, la şutul lui Donose şi lovitura de cap a lui Cămătaru.

Gazdele îşi reiau atacurile şi, după ce în min. 67 ratează Lacombe, în minutul următor Lung, în mare formă, salvează prima oară un gol ca şi făcut.

Două minute mai târziu, în min. 70, Geolgău reuşeşte să scape de sub escortă dar arbitrajul… îşi face din nou datoria faţă de domnul Chaban – Delmas şi cursa spre gol a craioveanului e retezată de semnalizarea tuşierului… Ofsaid!

Din acest moment, cursa spre gol a bordelezilor se înteţeşte şi, după ratarea, la următorul atac, a lui Ţigana, înregistrăm un sfert de oră de foc la poarta lui Lung. Va trece întâi Memmering pe lângă majorarea scorului (min. 79) şi Cămătaru se vede nevoit să vină în ajutorul colegilor din apărare, în urmărirea lui Trésor, mereu tentat de golul desprinderii.

Vor rămâne în faţă dor noii intraţi Cârţu (min. 85, în locul lui Geolgău) şi Crişan (min. 83, în locul lui Beldeanu), forţe proaspete trimise în teren cu speranţa unui contraatac egalizator… E prea târziu, însă, pentru aşa ceva, pentru că gazdele sunt dezlănţuite şi doar paradele lui Lung, aflat în zbor pe sub transversala porţii, vor face, în minutele 88 şi 89, ca balonul să nu intre în plasă, spre stupefacţia lui Martínez şi a unui stadion arhiplin. Rezultat final strâns, plin de speranţe pentru returul de la Craiova.

…Joi seara, la sosirea craiovenilor de la Bordeaux, antrenorul naţionalei noastre, M. Lucescu, a ţinut să fie prezent pe Aeroportul Otopeni pentru a prelua întregul lot

din Bănie şi a-l conduce la Complexul Sportiv „23 August”. Aici, conducerea CNEFS, deosebit de satisfăcută de prestaţia craiovenilor, a felicitat pe jucători şi antrenori, întreţinându-se cu aceştia într-o atmosferă caldă (sic!), în final, opt dintre componenţii echipei – Lung, Ştefănescu, Ungureanu, Bălăci, Ţicleanu, Cămătaru şi Geolgău – au rămas la lotul naţional.

DECLARAŢII DUPĂ MECI»

AIMÉ JACQUET, antrenor principal – Bordeaux: „După călătoria mea în România, mi-au râs în nas când i-am anunţat că U.C. este o echipă redutabilă. Acum, acasă la noi, aţi putut constata câtă dreptate am avut! Cred că un rezultat de 2-O ar fi reflectat mai bine fizionomia jocului… Ne aşteptam la un asemenea tip de meci. Românii au fost redutabili, deosebit de bine organizaţi. Au pus în funcţiune o reţea dublă de oprire a atacurilor noastre, care ne-a împiedicat mult…”

MICHEL HIDALGO, antrenorul principal al Franţei: „Girondinii n-au reuşit să se afirme în faţa U.C. aşa cum făcuseră în partidele cu Jena şi Split. Nimic îngrijorător în asta. Asemenea situaţii nu se pot multiplica dar nu trebuie uitat că miercuri seara ei au câştigat. Până în prezent, Bordeaux s-a calificat la ea acasă. Va trebui să facă la fel şi la Craiova, deşi Universitatea a lăsat o foarte bună impresie. Echipa română dispune de calităţi foarte variate. Ştie să atace, să se apere bine, să calmeze jocul…”

C. OŢET, antrenor principal U.C.: „Acest l-o mă satisface profund, gândindu-mă că chiar noi am fi putut marca. Sunt mulţumit de apărătorii mei, care au respectat perfect indicaţiile primite. Sunt încrezător pentru returul din 8 decembrie, mai ales că atunci va juca şi Ilie Balaci…”

TILIHOI: „Nu am faultat în careu, deci nu a fost penalty. Am fost arbitraţi bine în prima repriză, însă în cea de-a doua parte a jocului arbitrul s-a… schimbat. Am fost… furaţi, ce să mai vorbim, iar dacă n-am contestat decizia, n-am făcut-o fiindcă aveam deja un cartonaş galben şi riscam să-l primesc şi pe al doilea. Bine că m-am stăpânit. Avem o singură şansă, calificarea în turul IV.

Şansă mare şi unică. Nu o vom pierde. Galeria gazdelor a fost senzaţională. Acum e rândul galeriei noastre să arate ce ştie”.

LUNG: „Cred că, în ansamblu, jocul a fost echilibrat. Ţigana a executat un plonjon artistic. Tilihoi nici nu l-a atins. După gol, gazdele au prins aripi. Până în acel moment, noi am jucat bine, stăvilind toate atacurile lor, realizând câteva contraatacuri periculoase. La Craiova, în partida retur va fi un meci greu, darnici nu mă gândesc să ratăm calificarea. După perioada mai dificilă pe care am traversat-o, mă afluîntro formă bună. Promit publicului craiovean că voi deveni portarul de care această echipă are nevoie”.

IAN KAIZER: *„Cămătaru este un jucător care poate ţine în spate o echipă întreagă”*.

PRESA DUPĂ MECI

„BORDEAUX, MINIM CA SĂ TRĂIASCĂ!” (L’Équipe): Sub acest titlu mare, pe pagina întâi, cotidianul sportiv francez publică două fotografii foarte sugestive, însoţite de texte, în care apar Ţigana, Girese, Ţicleanu şi Donose. În context se apreciază, între altele, forţa de joc, capacitatea de concentrare a echipei craiovene, totala sa dăruire, iar despre portarul Lung se scrie: „Lung – portarul român – rămâne extraordinar, strălucitor, cum a fost în tot timpul partidei”. Ţigana este caracterizat, în acelaşi articol, ca un *„fluture de noapte care n-a convins”*.

„OH LA LA!” (*„Flacăra” Nicolae Cristache*): „Craiova este o capcană, au scris ziarele. (…) Calculul probabilităţilor nu poate cuprinde şi variabilele sufletului omenesc. Dacă despre Lung s-ar fi continuat a se scrie ca despre piesa cea mai slabă din angrenajul echipei, Universitatea ar fi plecat de la Bordeaux nu cu unul, ci cu patru goluri. Un erou ia locul victimei. Dreptatea este benefică pentru individ dar şi pentru întregul căruia el îi aparţine.

(…) o singură zonă mai clară: acolo unde acţionează Cămătaru. Statuar de frumos în efort, Cami, în inima căruia mă furişasem în urmă cu câteva luni, descoperindu-l

şi iubindu-l pentru asta, nu mai are egal în Europa. Cară după el câte trei-patru adversari într-o jumătate de teren unde, cel mai adesea, se află singur, acroşat de tricou, ţinut de mână, irezistibil, tenace, calm, stopând jocul, demarând apoi cu uşurinţă, feniând, dezlipindu-se imprevizibil, luptându-se până la epuizare. (…)

OH LA-LA! Exclamaţie tipic franţuzească, singura necenzurată de sentimente, izvorând din surprindere şi emoţia spontană în faţa perfecţiunii.

(…) Din păcate, în repriza a doua aveam să mă conving, cu tristeţe, că mai puternică decât sportul, decât arta şi muzica, este nedreptatea (…). Surprinzător dar adevărat, după ce au primit cadou un gol din partea conducătorului de joc, fotbaliştii bordelezi, cu toate că nu aveau niciun merit în înscrierea acestuia, şi ei au ştiut asta, s-au comportat în continuare ca şi cum ar fi avut cu adevărat, au prins aripi adică şi abia atunci au început să atace dezlănţuit şi limpede.

(…) Aceste exclamaţii de OH LA! LA! însoţesc, de fiecare dată şi din ce în ce mai des, senzaţionalele numere prin care Ţicleanu degajează apărarea, ca după aceea să se lanseze în atac, un adevărat slalom, şi bătaia pe umăr: *Aşa ceva nu se vede pe orice stadion*! *O* remuşcare târzie a confratelui francez, dorinţă firească de comunicare?

(…) Revanşă Donose: îl întoarce pe Girese, idolul tribunelor, în acelaşi fel în care Girese îl tentase pe el în prima repriză, trece mingea pe lângă Ţigana, milimetric cu tuşa… OH LA LA! Aplauze pentru extraordinaruljucător care a dominat această toamnă fotbalistică prin travaliu, dăruire şi tehnicitate.

(…) Dar atenţie! Bomba lui Martínez se îndreaptă spre vinclu. Lung se încordează ca un arc voltaic… Aşa ceva, zbiară în microfon crainicul de la Radio Luxemburg, n-am văzut de când sunt!… Daravea să mai vadă şi iar să mai vadă peste numai câteva minute.

(…) Craiova sau Bordeaux? Chestiunea este arbitrată, cu discreţia cu care trece prin viaţă, de Costică Ştefănescu, intelectualul echipei, cum îl supranumesc

ziarele franceze, şef de echipă în naufragiu, generalissim în victoriile strategice, prezent pe puntea de comandă ca şi în sala maşinilor, un viitor probabil ideal preşedinte de club, cel mai lucid om de pe teren. Este singurul care nu se bucură de înfrângerea la limită: «O înfrângere este o înfrângere. Mai avem un meci greu. Calificarea nu s-a decis încă»”.

„FURT CU AUTORI NEIDENTIFICAŢI” („Flacăra”, Ovidiu Ioaniţoaia):

„Îmi descopăr alte sentimente decât înaintea meciului de la Dublin: acolo eram curios, aici mi-e teamă. Vorba lui Ţicleanu la micul dejun: «Azi-noapte l-am visat pe Giresse şi m-am trezit odihnit». Cred că şi celorlalţi le e un pic de frică, toată lumea tace şi, fără ţintă, priveşte pe geam. (…) Simt nevoia să fac ceva şi adun pronosticuri: 3 – 1, pentru Bordeaux zice Ţopescu, 2 – 1 Domozină, 2 – 1 şi doctorul Frânculescu. Profesorul Roibu de la IEFS (…) e singurul optimist. El merge pe l-l. Nici Bocioacă nu pare copleşit, deşi are puls 150. O să vezi, zice el, că va ieşi bine.» Oare?

(…) Primim programul partidei, intitulat «Marines et blanes» (culorile tradiţionale ale clubului, de fapt o revistă cu apariţie săptămânală şi 5 redactorii). Citesc în editorialul lui Jean Ménard: «în 30 ani de gazetărie, am văzut multe întâlniri de campionat şi mulţi campioni ai Franţei în plină vigoare dar niciodată n-am întâlnit atâtea calităţi la o singură echipă». Mă ia cu frig. Parcă ce, îmi fac curaj, Craiova e mai prejos?!

(…) Stadionul geme de public, umplut mult peste capacitatea lui (32.000 de locuri). (…). Parcă suntem în infern: petarde, jocuri bengale, clopote etc şi peste toate, atotputernic, un val copleşitor: Boor-deaux. (…) Treptat, martoră a fotbalului curat şi curajos al românilor, tribuna se dezumflă. Tuşierii însă sunt făţiş în favoarea lui Bordeaux. «Fiţi atenţi, ne strigă M. Rădulescu, tuşierii sunt nişte hoţi.» Sunt! Lacombe e 3 metri în ofsaid şi arbitrul de linie arată că jocul poate continua!?

În sfârşit, O-O la pauză. Parcă Étienne mă priveşte

altfel. La fel şi Rethacker. Au descoperit că Universitatea nu-i nici Karl Zeiss Jena, nici Hajduk Split! Băieţii noştri au lăsat o frumoasă impresie dar mai sunt, nu-i aşa, încă 45 minute de jucat. Parcă nu-mi mai e atât teamă de adversari, cât de arbitri! (...) Trec patru minute din repriza secundă şi Garrido înscrie unicul gol al francezilor: Ţigana cade spectaculos (ceva în genul lui Năsturescu), iar arbitrul arată punctul de la 11 metri. Privesc pe monitorul lui Ţopescu. Tilihoi nici măcar nu l-a atins pe bordelez, nici urmă de penalty! Craiovenii protestează dar nu ajută la nimic. (...) în min. 70, Geolgău scapă singur spre gol dar arbitrul de linie ridică steagul, inventând un ofsaid!? începe să fie prea mult!? Mă ridic pe vârfuri şi fac ce n-am făcut încă în 15 ani de meserie: strig huo!! (...) Bracci faultează de zor dar Garrido se face că nu bagă de seamă. Donose calmează jocul şi ni se cer relaţii despre el. Niciun meci în echipa naţională. Cum aşa!? – se miră careva.

(...) împreună cu Jacques Étienne («Nu-mi rămâne decât să te felicit, aveţi o formaţie grozavă, mult mai bună decât Jena şi Split»), încerc să intru la cabine. Zadarnic, accesul e interzis. Vreau, începe să fie o obsesie, numele tuşierilor dar aceştia, în frunte cu Garrido, s-au volatilizat!? Nu e de găsit nici observatorul UEFA, Hubert Classen din RFG!?

„CRAIOVA E DE DEPARTE CEA MAI BUNĂ ECHIPĂ VĂZUTĂ LA BORDEAUX ÎN ACEST SEZON” (*Ioan Chirilă*, *„Sportul”*, *20.11.82*): „Marele merit al U.C. (...) este că a rezistat tensiunii extraordinare provocate de publicul din Bordeaux, care vedea în echipa olteană doar un partener capabil să întregească o seară triumfală cu antecedentele cunoscute (5-O cu care Zeiss Jena şi 4-O cu Hajduk Split). Pronosticurile oscilau, de altfel, între primul şi al doilea scor. Mai mult decât atât, Craiova era considerată a fi un adversar mai puţin asprudecât predecesorii. (...) «Decât Köln, de 10 ori mai bine Craiova», auzeam cu numai câteva minute înainte de meci. (...) Cel care a întors lucrurile a fost în primul rând Cămătaru care, în cele câteva sprinturi «devastatoare» (afirmaţia îi aparţine lui Robert Vergne de

la L Équipe) i-a atras atenţia echipei franceze că «la Cămătaru» trebuie să rămână trei oameni pentru ca Ţigana şi Giresse să poată opera ca la Sevilla. (...) A doua mare surpriză a fost anihilarea «constructorilor» Giresse şi Ţigana de triunghiul Donose-Ţicleanu-lrimescu (...), *ceea ce a evidenţiat sterilitatea binecunoscutului Lacombe*. (...) A patra surpriză plăcută a fost marele sfert de oră al lui Lung, din finalul partidei (...) Nu ne-a surprins deloc jocul lui Ştefănescu, ale cărui anticipaţii au amintit de Picchi şi Apolzan.

Nu ne-a surprins deloc faptul că U.C. a jucat un 1 – 4 – 5 – 1 de mare mişcare, care a dus echipa în bune situaţii de gol, cea mai mare fiind oprită de steagul arbitrului de tuşă (...) când Geolgău avea un culoar imens şi un adversar cu cel puţin 1 metru în faţa lui. La acest 4 – 5 – 1 (...) un rol deosebit l-a avut râvna necontenită a lui Geolgău şi Irime seu".

„*LE FIGARO*" (*Roland Messmer*): „Anihilarea completă a lui Giresse a dus la o situaţie neverosimilă, aceea că veritabilul conducător de joc al lui Bordeaux să nu mai fie unul din evidenţiaţii Mundialului, ci singurul jucător nesufocat, adică Maliinez".

„*SUD-OUEST*: „Un punct câştigat de publicul nostru, care a aplaudat foarte sportiv cele 3 «reprises» ale echipei din Craiova, când aceasta a stârnit jarul după golul primit din penalty. Trebuie să spunem că în destule situaţii, jucătorii românii au demonstrat capacităţi de atac care ne fac să regretăm că scorul a rămas atât de Strâns.

(...) Românii au aceleaşi calităţi ca şi noi. Vivacitatea lor, de pildă, a jenat mult pe Giresse, aşa cum nu au reuşit s-o facă nici Jena, nicijugoslavii. Craiova e de departe cea mai bună echipă văzută la Bordeaux în acest sezon".

8 decembrie 1982

UNIVERSITATEA-BORDEAUX 2-O (1-O, l-o)

Zi memorabilă pentru fotbalul românesc, zi de istorie în care Universitatea Craiova a pătruns, al doilea an consecutiv, în sferturile de finală ale unei cupe europene, după un meci de 120 de minute ce a ţinut cu răsuflarea

întretăiată două naţii întregi.

Condiţiile în care se prezentau jucătorii noştri înaintea acestei partide nu se arătau prea favorabile unei calificări ce necesita minimum un 2-O.

Uzura fizică şi nervoasă acumulată m şi după meciul cu Italia, de la Florenţa (Bălăci avea o contuzie puternică la genunchi iar Ungureanu o plagă, sub ochiul drept, „amintiri" de la Conti) provocau numeroase nelinişti în tabăra suporterilor noştri. Faptul că cei opt" naţionali" sosiseră în Bănie abia luni seara la orele 21, 30, după îndelungi peripeţii pe teritoriul italian, datorate timpului nefavorabil curselor aeriene, devenise deja o obsesie. Şi totuşi, cota de interes a meciului părea să ameninţe serios recordul înregistrat în primăvară, cu ocazia întâlnirii cu Bayern München, din sferturile CCE...

Lotul fotbaliştilor francezi a sosit în Craiova cu o întârziere de numai două ore faţă de internaţionalii craioveni (la 23, 30), fără Dieter Müller şi Girard dar cu fundaşul Rohr în componenţă.

DECLARAŢII ÎNAINTE DE MECI

F

TRÉSOR: „În meciul de la Bordeaux, Universitatea ne-a surprins prin omogenitatea echipei, rigoarea defensivei şi seriozitatea cu care a abordat partida. La Craiova, am venit pentru calificare, chiar dacă U.C. este cea mai puternică dintre cele trei formaţii întâlnite de noi în această toamnă în Cupa UEFA, când am reuşit să trecem de Karl Zeiss Jena şi Haiduk Split".

C. OŢET: Încercăm, prin toate mijloacele de care dispunem, să-i recuperăm pe selecţionabili, la care oboseala este evidentă. Cât despre pregătirea jocului în sine, noi am beneficiat de amabilitatea lectorului universitar Teodor Roibu, care ne-a pus la dispoziţie câteva înregistrări pe videomagnetoscop ale unor jocuri susţinute de adversarii noştri în ultima vreme. Am mai beneficiat de preţioase date furnizate de Centrul de Informatică din Timişoara şi de... Ştefan Covaci, directorul tehnic de la Panathinaikos Atena.

(…) va reintra Balaci, dar Tilihoi acuză durerilombosciatice. Apoi, intenţionăm o altă distribuire a sarcinilor de joc. În fapt, problema cea mare nu este de alcătuire, ci de atitudine în faţa jocului, pe care trebuie să-l abordăm cu curaj şi încredere în forţele noastre”.

AIMÉ JACQUET: „Universitatea este, *aşa* cum am spus-o şi ziariştilor francezi înainte de partida de la Bordeaux, o echipă puternică. O dovedeşte, fără îndoială, selecţionarea a opt jucători craioveni pentru importanta partidă a reprezentativei de fotbal a României cu formaţia Italiei. Rezultatul bun obţinut de naţionala dvs., ca şi faptul că din formaţia română au făcut parte şase fotbalişti din Craiova, este cât se poate de semnificativ.

(…) Marja noastră de siguranţă este foarte mică. Vom avea mari probleme în apărarea şanselor de calificare. E sigur că U.C. va lupta cu foarte multă hotărâre, va fi agresivă în joc. Să nu uităm, însă, că Bordeaux dispune de jucători de înaltă clasă. Din fericire, timpul este frumos şi sperăm într-un meci spectaculos, cu un rezultat care să asigure calificarea”.

Un amănunt nu lipsit de importanţă, care dovedeşte interesul trezit de meci şi în Franţa: acesta a fost transmis în direct de cinci posturi de radio şi două canale de televiziune franceze.

FILMUL MECIULUI

Partida debutează prudent, cu o scurtă perioadă de tatonare, de câteva minute. Încă de la bun început, se pot observa intenţiile tactice ale celor doi antrenori: Bălăci e luat în primire de Thouvenel (nr. 6) într-un marcaj „la sânge”, tipic italian, Cămătaru de Rohr, iar Ţigana şi Giresse şi-au găsit şi ei două umbre în Donose şi Ţicleanu.

Universitatea dovedeşte o pripeală ce trădează emoţiile de debut. Prin introducerea lui Crişan se încearcă deschiderea jocului pe extreme, la această idee tactică participând, încă de la bun început, şi cei doi fundaşi laterali, Negrilă şi Ungureanu dar mingile trimise în adâncime, la bătaie, nu sunt o soluţie prea fericită în faţa iuţilor fundaşi adverşi, Bracci, cu picioarele sale lungi,

dovedindu-se un adversar dificil în faţa unui Crişan în zi nefastă.

Ambele echipe se dovedesc nervoase încă din start, marcate de miza mare a partidei. Francezii renunţă la atac şi se închid ermetic în apărare, practicând un fotbal confuz, ce poate înşela. Bălăci, marcat strict de Thouvenel, îşi iese prea repede din fire, îl faultează inutil pe Ţigana, undeva în marginea terenului şi tribunele freamătă nemulţumite: Ian Kaiser îi arată cartonaşul, eliminându-l practic pentru următorul meci din cupele europene. Şi e numai minutul 4…

Studenţii craioveni domină tot mai copios acest început de partidă, obţin corner după corner (8 în primele 25 de minute) dar fără folos. Înaintarea pare neîncălzită, nu se sincronizează încă, cei trei din faţă se pripesc.

În acelaşi minut 4, Cămătaru este agăţat în careu dar arbitrul olandez se gândeşte că e prea devreme şi face tribunele să explodeze…

Mijlocul încearcă cu disperare să împingă jocul în faţă dar pasele merg prea adesea lateral. Nimeni nu prea are curajul unei spargeri de front, în afară doar de Cămătaru, dar acesta e marcat strict şi nu primeşte încă mingi utilizabile. Ţicleanu, în zi mare, se zbate enorm, e când în faţă, când în spate, după Giresse, dar golul pică destul de târziu, în min. 37, când tribunele începuseră deja să se obişnuiască cu ineficacitatea atacului: la al zecelea corner, executat de pe dreapta, Irimescu a deviat balonul cu capul, Ţicleanu a stopat la 16 metri, central, şi a şutat frumos, la vinclu, lăsându-l pe Ruffier înţepenit pe linia porţii. l-o şi 50.000 de spectatori explodează pur şi simplu în culmea fericirii…

După gol, bordelezii încearcă schimbarea tacticii dar jocul bun al mijlocaşilor şi apărătorilor noştri îi silesc la un joc uneori disperat, ca în min. 43, când Bracci luftează ca un începător dar Ungureanu nu reuşeşte să înscrie.

…Repriza a doua începe destul de nefavorabil pentru craioveni. Bordelezii ies tot mai mult la atac, controlează jocul şi, culmea ghinionului, Donose se accidentează,

ridicând numeroase şi serioase semne de întrebare asupra viitorului partidei. Chiar dacă nu făcuse un joc deosebit, Costică Donose fusese un pion de bază în tactica de joc a echipei, neutralizându-l pe Ţigana. Din fericire însă, Gheorghiţă Geolgău va face un meci mare, întărind mult forţa de atac a echipei. Rohr va fi obligat să stea mai mult în apărare, jocul se va deschide mai mult, apărând culoare mai mari pe centrul terenului, acolo unde, în min. 65, după o acţiune personală de toată frumuseţea, Bălăci va scăpa de Trésor şi va şuta pe jos din colţul careului mare, milimetric pe lângă bara stângă a porţii opuse ceasului. La televizor avea să se vadă că, pur şi simplu, mingea a muşcat puţin din pământul ridicat la baza barei!…

Încurajată de această ratare, echipa craioveană iese mai decisă la atac şi, în câteva minute, are două ocazii rarisime de a marca golul calificării. Mai întâi a fost „bara” lui Irimescu, apoi, după 2 minute, golul nevalidat al lui Cămătaru. La o centrare frumoasă de pe stânga, vârful craiovean se înalţă peste Trésor şi, de la colţul careului mic, trimite puternic cu capul, sub transversală, Ruffier are un reflex excepţional şi respinge în bară (în plasă?!) iar de acolomingea revine în teren. Spiritele se încing, stadionul e un vulcan, craiovenii protestează, Ian Kaiser se consultă cu tuşierul Boss şi nu validează golul cerut. Din nou, arbitrul olandez se fereşte de o decizie ce ar putea influenţa soarta partidei şi e nevoie de intervenţia energică a antrenorului Oţet pentru potolirea spiritelor.

Francezii încep să plimbe mingea, să tragă de timp, cu intenţia vădită de ajunge în prelungiri. Ideea profitării de oboseala adversarilor avea să se dovedască fatidică. În prima repriză a prelungirilor, atacăm la poarta dinspre ceas şi, după numai patru minute, Ruffier scoate cu greu un şut înşelător expediat de Balaci sub bară. Urmează o scurtă perioadă de cădere a jucătorilor noştri dar Gheorghiţă Geolgău ne aruncă în extaz în min. 101: la o pasă inteligentă a lui Irimescu, trimisă diagonal, peste apărarea franceză, ţâşneşte la întâlnire pe lângă Rohr, surprins, Ruffier iese la blocaj dar atacantul nostru găseşte

resurse să împingă, din cădere, pe sub portarul francez. Delirul din tribune este de nedescris, se aruncă cu căciuli dar, patru minute mai târziu, 50.000 de oameni îngheaţă pur şi simplu: la o centrare înaltă de pe stânga, Lung iese să prindă, este faultat de doi atacanţi francezi, Ian Kaiser lasă jocul să continue şi Rohr şutează în bara din stânga, făcând să izbucnească uralele tribunelor.

Ultima repriză de prelungiri începe cu o furie bordeleză la care, după cinci minute, îi răspundem cu o mare ocazie a lui Cămătaru, care întârzie şutul. În ultimele minute, jucătorii oaspeţi par obosiţi şi resemnaţi şi nimic nu ne mai poate opri ascensiunea spre sferturile de finală ale competiţiei.

PRESA DUPĂ MECI

„FLACĂRA” îşi intitulează articolul (semnat de Ovidiu Ioaniţoaia) „CARIERA EUROPEANĂ A.U.C. CONTINUĂ (în urma unei superbe victorii, 2-O cu Bordeaux) ”: „Deşi la capătul unui sezon epuizant, fotbaliştii craioveni, aceiaşi care alcătuiesc şi Naţionala într-o proporţie însemnată, au descoperit rezerve să lupte cu multă dârzenie, cu multă ambiţie, cu mult devotament, demonstrând încă o dată (dacă mai era nevoie) că alcătuiesc cea mai bună formaţie din fotbalul românesc de azi”.

Pe aceeaşi pagină, în cadrul articolului, sunt publicate şi fotografiile celor „13 magnifici”, merituoşi învingători în faţa lui „Girondins des Bordeaux”, o propunere făcută televiziunii, aceea *„de a oferi iubitorilor fotbalului un frumos cadou pentru sfârşitul de an*: *filmul partidelor susţinute de U.C. în actuala ediţie a Cupei UEFA”* (Zis şi făcut!).

DECLARAŢII DUPĂ MECI

I

CLAUDE BEZ, preşedintele Clubului Girondins de Bordeaux: „Ştiam că l-o obţinut în prima manşă este insuficient pentru a rezista la Craiova. Am luat multe măsuri speciale, pe care însă echipa craioveană le-a dejucat. Pot spune că U.C. a jucat foarte bine pentru

calificare şi a meritat-o. Ea a făcut un joc excelent, o mare risipă de energie şi nu-mi rămâne decât să-i urez succes în continuare”.

MARIUS TRÉSOR: „Fizionomia partidei s-a schimbat faţă de cea de la Bordeaux. S-a spus adesea despre noi că alcătuim o echipă foarte ambiţioasă, însă am întâlnit aici, la Craiova, o echipă extrem de viguroasă. Românii ne-au pus probleme deosebit de grele şi nu la toate am găsit răspuns. A fost, în general, o demonstraţie de fotbal. Mi-au plăcut Cămătaru, Geolgău şi, cu intermitenţe, Bălăci, care însă rămâne un jucător foarte periculos.

Am remarcat întreaga defensivă craioveană, ce s-a dovedit astăzi extrem de omogenă”.

Capitolul V

GOLUL LUI NEGRILĂ

(Kaiserslautern)

Da, *„golul lui Negrilă”*… Golul lui Negrllă, pentru că acest gol, venit într-un moment când, storşi de speranţe, consumaţi de emoţiile celor 171 de minute anterioare, nu mai aveam puterea să mai credem în vreo minune, a adus „campioanei unei mari iubiri” cea mai mare performanţă din istoria sa, calificarea în semifinalele Cupei UEFA, şi una dintre cele mai mari din istoria fotbalului românesc de club…

O performanţă realizată în faţa unei echipe de marcă, cap de serie a ediţiei 1982/83 şi semifinalistă merituoasă a ediţiei anterioare a Cupei UEFA.

Dar să nu anticipăm şi să intrăm în intimitatea acestei realizări deosebite…

PREZENTAREA ADVERSARULUI

Întemeiat în 1929, clubul FCK este una din grupările puternice din Bundesliga deşi aparţine unui oraş relativ mic, cu numai 100.000 de locuitori.

Echipa de fotbal şi-a început ascensiunea imediat după război şi s-a bucurat de un mare renume în perioada anilor 1951 şi 1953, când a câştigat campionatul (desfăşurat în stil cupă), dar mai ales în urma finalei Campionatului Mondial de la Berna – 1954, când echipa

RFG, campioana mondială, avea în componenţă trei jucători de la FCK, printre care şi fraţii Fritz şi Ottmar Walter.

Până în 1978, mereu prezentă în Bundesliga înfiinţată în 1963, FCK a reuşit, în general, locuri modeste în campionat, sub locul 12, cu doar patru excepţii (locurile 5, 6, 7 şi 8, ultimul în 1978).

Din 1978, a început perioada cea mai rodnică a echipei. Sub conducerea tehnică a unui nou antrenor, K.H. Feldkamp, FCK a obţinut cele mai bune rezultate în ligă: locul 3 în 1978/79 şi 1979/80 şi locul 4 în ultimii ani, plus o finală de Cupă în 1981 (1 – 3 cu Eintracht Frankfurt).

În 1982, Feldkampf a refuzat în mod neaşteptat reînnoirea contractului şi echipa a fost preluată de Rudi Kröner, 41 ani, fost jucător la Hertha şi Nürnberg. El n-a mai antrenat în prima ligă decât în 1975/76, când a salvat pe Kickers Stuttgart de la retrogradare iar de la Würtzburg (divizia B) a fost chiar demis în 1978. Nici debutul la FCK nu s-a arătat strălucit, conducătorii clubului nefiind prea mulţumiţi de locul 7 ocupat de „diavolii roşii" înaintea dublei cu studenţii olteni şi se aprecia că el îşi va juca împotriva Craiovei una din ultimele sale cărţi!

Cu toate acestea, antrenorul R. Kröner rămânea extrem de optimist, susţinând că *„formaţia mea va arăta în această primăvară ce şi cât poate"* iar Cupa UEFA spera *„s-o putem prezenta suporterilor"*.

În ce priveşte lotul, FCK dispunea de jucători cu multă experienţă, foarte puternici la propriu dar cu o medie de vârstă destul de ridicată (28 ani). Vedeta echipei era Hans Peter Briegel, *„compresorul din Pfaitz"* sau *„diavolulroşu nr. 1"*, cum a mai fost poreclit, de 37 ori în echipa naţională, participând atât la „europenele" de la Roma (1980), cât şi la „mondialele" din Spania (1982). Un publicist de renume, Peter Heck, i-a dedicat chiar o carte, intitulată *„Diavolul roşu nr. 1* Briegel a fost adus la FCK în 1976, (de antrenorul Ribbeck), unde va juca până în 1984, anul transferării sale la Verona.

Alături de Briegel, jucătorii de bază ai formaţiei erau R. Geye (internaţional A şi B, venit în 1977 de la Fortuna Düsseldorf, echipă în care a mai jucat contra Craiovei), H. Bongartz, conducătorul de joc al echipei (venit în 1978 de la Schalke 04, internaţional A şi B), Th. Allofs (cel mai tânăr, 23 ani, venit chiar în 1982 de la Fortuna Düsseldorf) şi ultima achiziţie, suedezul T. Nilsson, internaţional A (21 A), venit de la IFK Göteborg, câştigătoarea Cupei UEFA din ediţia anterioară, după acel senzaţional 3-O de la Hamburg.

Recent, Nilsson fusese declarat cel mai bun jucător străin din Bundesliga, el fiind totodată şi golgeterul ultimei ediţii a Cupei UEFA, câştigată de fosta sa echipă, IFK Göteborg. Nilsson era, totodată, cel eliminat în jocul România – Suedia 2-O pentru pumnul în plină figură „acordat" lui Balaci...

În ceea ce priveşte participarea în cupele europene, precizăm că FCK nu a evoluat decât în Cupa UEFA, în cele 5 ediţii anterioare fiind eliminată numai de adepte ale fotbalului în forţă, din care două fiind din Bundesliga: Borussia M'bach (1973/74) Feyenoord Rotterdam (1976/77), Standard Liège (turul III, 1980/81; 1 – 2; 1 – 2, după ce FCK eliminase pe... Anderlecht) şi IFK Göteborg, după o semifinală prelungită (1 – 1; 1 – 2 în 1981/82). În ediţia 198283, a ajuns în sferturi eliminând pe Trabzonspor – Turcia (3-O; l-o), Napoli (2-O; 2 – 1) şi FC Sevilla (O-1; 4-O).

Rezultatele obţinute în Cupa UEFA arătau o echipă foarte puternică, întărită cu două vârfuri percutante: Nilsson şi Th. Allofs. După cum se putea observa, în deplasare era foarte greu de învins, o singură dată pierzând la două goluri diferenţă (1 – 3 cu Real Madrid, dar 5-O în retur) iar acasă era foarte productivă, în respectiva ediţie FCK marcând 9 goluri acasă fără a primi vreunul, în timp ce în ediţia precedentă marcase 15 şi primise numai două!...

ÎNTRE „BABELE" ŞI KAISERSLAUTERN

FC Kaiserslautern era, deci, o echipă extrem de

redutabilă a fotbalului european, parcă mai periculoasă decât Bordeaux, de partea ei fiind fotbalul atletic, în forţă, practicat şi un anume „complex vest-german” al echipei din Bănie, „achiziţionat” în urma jocurilor cu Fortuna Düsseldorf, Borussia M’bach şi Bayern München; o echipă greu de învins de orice formaţie europeană, aflată în cea mai bună formă şi cea mai completă alcătuire…

O echipă pe care se părea că Universitatea trebuia să o descalifice cu numai jumătate din formaţia – standard aptă de joc…

Redăm mai jos o serie de probleme ale „campioanei unei mari iubiri” dinaintea „orei H”, pentru a explica pe cât posibil psihologia defetistă, deloc caracteristică unei… echipe oltene, lipsa de curaj fatalistă cu care revelaţia Cupei UEFA 1982 – 83 avea să ajungă la acel O-3 înspăimântător din jocul tur…

Mai întâi a fost o neînţelegere M. Lucescu – C. Oţet în privinţa jocurilor de pregătire, astfel că, în cele din urmă, Lung. Ştefănescu, Ungureanu, Bălăci şi Cămătaru s-au pregătit cu lotul naţional la Poiana Braşov, în timp ce restul lotului a rămas la „Silva”, în Buşteni. Ce era însă mai grav, la imposibilitatea folosirii lui Balaci (pentru cumul de cartonaşe), începeau să se adune potenţialele indisponibilităţi ale unor titulari – cheie ai echipei: Ţicleanu, Tilihoi şi Donose. Despre Ţicleanu s-a scris foarte mult în perioada pregătirilor. Operat de cataractă la ochiul stâng, de către praf. dr. Mircea Olteanu, şeful Catedrei de Oftalmologie din IMF Bucureşti, o somitate în materie, cu toate declaraţiile liniştitoare ale profesorului şi pacientului, inimosul mijlocaş craiovean, devenit primul fotbalist român cu lentilă de contact (care până atunci nu văzuse decât cu ochiul drept, pentru zona din stânga orientându-se după ureche) şi unul dintre puţinele cazuri de acest gen între fotbaliştii lumii (alături de Stiles şi Jurion), era de la „bun” început un component al echipei în care se punea puţină bază.

Tilihoi avea şi el necazuri cu nişte dureri mai vechi în zona lombară, cu iradieri pe nervul sciatic. Încercase să le

stingă la Felix, reuşise doar parţial pentru că ele au reapărut la efort şi au fost necesare câteva şedinţe de acupunctură (efectuate de doctorul Florin Brătilă) şi doze de „Voltaren". Totuşi, o criză asemănătoare celei dinaintea meciului cu Bordeaux (domolită cu Boicil forte) putea apare oricând, neaşteptat, aşa că nici în prezenţa lui Tilihoi nu se putea pune mare bază.

Al treilea, Donose, contractase o entorsă în partida cu Bordeaux, stătuse 9 zile cu genunchiul stâng în gips, făcea un intens tratament fizioterapeutic la sanatoriul „Păltiniş" din Sinaia dar nici starea sănătăţii sale nu prea oferea motive de încredere în refacerea completă până la 2 martie 1983, astfel încât pe cei doi, Tilihoi şi Donose, se miza în perspectiva partidei tur cu FCK dar previziunile erau totuşi reţinute.

Cum punctul forte al echipei, mijlocul, cu Balaci, Ţicleanu şi Donose, fusese anulat „dintr-un foc" şi deveniseră mai mult decât necesare câteva întăriri, clubul craiovean a încercat legitimarea unor jucători cu experienţă. Încercare eşuată în cazul lui Doru Nicolae, revenit atunci din Grecia la Gloria Bistriţa, dar finalizată pozitiv în cazul lui Dumitru, spre nemulţumirea lui V. Stănescu, ce şi l-ar fi dorit la echipa sa din Giuleşti…

Cu echipa decimată, antrenorul Oţet a pornit spre Grecia cu gândul cristalizării formulei noi de joc dar câştigurile au fost minime: adversari de mâna a doua (Atromitos Atena, Halkida – ambele din divizia B, Panathinaikos – echipa de amatori întărită cu câţiva internaţionali) sau prea dornici de victorie (2 – 3 cu Apollon din divizia A, după un *„arbitraj scandalos*) şi aceleaşi griji în legătură cu Ţicleanu şi Tilihoi. Singura rază de lumină era refacerea lui Donose. Despre Ţicleanu se declara că *„e aproape sigur că nu va face deplasarea la Kaiserslautern*" iar despre Tilihoi, care avea chiar momente de anchilozare, că „e *puţin probabil că va fi apt de joc pentru întâlnirea din Cupa UEFA*".

…Aceasta era starea de spirit obiectivă a echipei craiovene înaintea zilei de 2 martie. Să vedem acum care

era starea subiectivă, de spirit, a jucătorilor, suporterilor sau ziariştilor înaintea dublei manşe.

GEOLGĂU: „Cred că putem trece şi de Kaiserslautern”.

LUNG: „Va fi greu dar pe deplin posibil. Vreţi părerea mea? Ne vom califica”.

CRIŞAN promitea „o primăvară ca în zilele bune”.

OV. IOANIŢOAIA: (*în „Flacăra” din 20.10.83*): „(…) stă în puterea jucătorilor români, şi în talentul lor, şi în ambiţia lor, şi în devotamentul lor, să elimine şi pe Kaiserslautern, netezându-şi drumul spre semifinalele Cupei UEFA. Va fi, fără îndoială, mai dificil decât până acum, dar va fi pe deplin posibil”.

FĂNUŞ NEAGU: „Ce meci egal?! îi batem cu 2 – 1!”

Impresarul ZACCHINI: „Dacă aţi fi întâlnit pe FCK în toamnă, i-aţi fi spulberat… Acum, cu problemele pe care le aveţi în alcătuirea echipei, va fi foarte, foarte greu. Cunosc echipa FCK, conducătorii ei au investit prea mult ca să ajungă în această fază şi nu-şi pot permite să nu trateze jocul cu maximă seriozitate”.

2 *martie 1983*

KAISERSLAUTERN – UNIVERSITATEA 3 – 2 (2-O)

În tabăra vest-germană exista mult optimism (mai ales în rândul suporterilor) dar şi multă precauţie. „Diavolii roşii” s-au pregătit în iarnă în sudul Franţei, au amânat jocul cu Schalke (temându-se de accidentări şi de C. Oţet, venind în studiu) şi au apelat, între altele, la un război psihologic pe care l-am mai întâlnit, e drept, în forme mai acute, la o altă echipă vest-germană: Bayern München. Astfel (extragem din Flacăra), „*cazarea delegaţiei craiovene a durat 5 ore, interval în care niciunul din conducătorii clubului local n-a fost de găsit*” iar „*preşedintele lui FCK, preotul Udo Sepp, ţinuse să precizeze, după ce îi va fi înmânat lui C. Stroe o cupă, că-i pare rău că oaspeţii vor fi siliţi să-şi adune lacrimile în pocalul respectiv*”.

Un ziar local publica, cu o zi înaintea jocului, un sondaj de opinie. Din cele 61 pronosticuri, 59 erau

favorabile gazdelor iar 18 visau la o diferenţă de peste

3 goluri! Chiar şi preşedintele lui FCK nu admitea decât 4-O pentru gazde... Interesant este că liderul clasamentului pronosportiştilor a indicat 3 – 2 pentru FCK! ...

...Ziua meciului, orele anterioare lui, au fost aproape ca un coşmar pentru delegaţia craioveană. 7 (şapte) jucători craioveni aveau cartonaş galben, Ungureanu era nerefăcut, Tilihoi devenise indisponibil iar Irimescu, înlocuitorul lui, fusese recuperat prin acupunctură de dr. Florin Brătilă şi se punea întrebarea dacă îi va rezista piciorul, iar Ştefănescu avea situaţia cea mai dificilă medical dintre toţi. Aşa se face că Ţicleanu ajunsese să fie mai valid decât Ştefănescu... După meci, avea să se afle că şi Dumitru jucase cu întindere dar nu amintise de ea ca să nu se creadă că se sustrage răspunderii...

FILMUL MECIULUI

Tribunele se umplu (23.700 plătitori, reţetă excelentă) dar publicul vest-german este mai mult curios să vadă „victima”.

Complexată de eternele eliminări în faţa echipelor vest-germane (Fortuna Düsseldorf, Borusia M’bach şi Bayern München), demoralizată încă din start de starea fizică precară a echipei şi de atacurile în valuri ale gazdelor, Universitatea se retrage prematur în apărare complăcându-se într-un joc de aşteptare fără sorţi de izbândă.

Vest-germanii nu s-au lăsat mult invitaţi şi s-au instalat cu hotărâre în jumătatea noastră de teren, atacurile lor în viteză, pe flancuri, cu participarea fundaşilor laterali, dându-ne frisoane. Ocaziile de gol se succed cu o rapiditate ce ne taie răsuflarea. În min. 5, cea mai mare ocazie de gol a meciului: Lung, nesigur, nu reţine şutul lui Bongartz dar Nilsson trage, dezechilibrat, precipitat, de la 6 m, pe lângă poartă, din poziţie clară de gol!

În minutele 7 şi 8, din nou mari emoţii. Mai întâi, la şutul lui Eilenfeld, apoi la cel al lui Allofs. Mingea loveşte

bara, iar peste câteva secunde Lung va respinge excelent. Portarul nostru are din nou intervenţii foarte bune în minutele 10 (la şutul lui Allofs), 12 (la şutul lui Geye din careu) şi 16 (la o pătrundere Nilsson).

După acest prim sfert de oră de care echipele noastre s-au temut dintotdeauna în deplasare, studenţii craioveni încep să iasă din apărare, dându-ne speranţe că gata, de-acum începem să jucăm! Crişan (min. 17), Dumitru (min. 18) şi, mai ales, Donose (min. 20) au ocazia deschiderii scorului (Donose nu sa aşteptat însă că mingea centrată de pe stânga va ajunge la el şi, din careu, a şutat, din reflex, trimiţând mult peste poartă).

Din păcate, apărarea nu se sincronizează şi, în min. 24, iluziile noastre se spulberă: Nilsson porneşte din ofsaid, şutul lui este respins de Lung dar acesta se ciocneşte cu Ştefănescu, iar Brehme profită, şutează liftat din afara careului şi... l-o!

Două minute mai târziu, mare ocazie de egalare ratată de Cămătaru, după ce Reichel respinsese cu greu şutul lui Geolgău.

Gazdele îşi reiau dominarea, însufleţite şi de golul marcat şi, în min. 28, Irimescu n-are de ales şi-l opreşte pe Ţ. Allofs prin fault la marginea careului mare. Consecinţă firească: arbitrul belgian îi arată cartonaşul galben şi Mircea nu va juca în returul de la Craiova.

În min. 35, o fază mult comentată: Crişşn îl vede bine pe stânga pe Cămătaru, acesta pătrunde talonat de Briegel dar „compresorul din Pfaltz” îl ţine vizibil de mână şi, dezechilibrat, vârful nostru nu poate şuta de la numai 4 – 5 m o minge pe care scria GOL. Arbitrul belgian se face că nu vede şi, după câteva clipe de tăcere pline de spaimă, publicul exultă de bucurie.

Un minut mai târziu, Lung blochează o acţiune a lui Th. Allofs dar în min.40 înregistrăm o nouă nesincronizare a apărării noastre şi gazdele ajung la un nesperat 2-O: Lung respinge cu piciorul şutul lui Nilsson şi, culmea ghinionului, balonul se loveşte de piciorul drept al lui Irimesu, aflat în plin fuleu, de unde ricoşează în plasă.

În „Sportul”, Eftimie Ionescu avea să-l acuze de neatenţie pe Irimescu dar reluările de la TV au arătat că, pur şi simplu, a fost vorba de un ghinion, el nemaiavând timp pentru niciun fel de reacţie.

Un minut mai târziu, Briegel părăseşte terenul şchiopătând, fiind înlocuit cu Brummer. El făcuse primul semn de înlocuire încă din min. 30, după ce mai ieşise o dată din teren pentru a primi îngrijiri. Se pare că a recidivat o ruptură musculară insuficient vindecată. Se pare, totodată, că antrenorul Kroner n-a avut curajul să-l înlocuiască până la 2-O…

Vine pauza. *La cabine*, *Oţet va fi foarte laconic*: „Nu vă pierdeţi calmul! Calificarea nu e pierdută. O singură recomandare: linia noastră de mijloc să joace mai avansat, să-i solicite cu mai multe mingi pe Crişan şi Cămătaru, care sunt în excelentă dispoziţie. Atât! Acum linişte şi odihnă…”

La reluare, jucăm ceva mai bine dar nu trec 6 minute (min.51) şi, la cartonaşul galben al lui Donose (gratuit), se adaugă un nou gol parabil: Brehme înaintează nestingherit pe stânga, ai noştri evită un atac decisiv de frica unui nou cartonaş galben… cu efect eliminatoriu şi fundaşul stânga al lui FCK şutează din colţul careului de 16 m, Lung iese târziu şi mingea se duce în colţul lung al porţii. 3-O şi începem să ne temem de un dezastru! Ţopescu începe să-şi pregătească telespectatorii pentru viitoarele minute negre dar rămâne cu ultima frază neterminată. Aurică Beldeanu pătrunde în careul de 16 m al echipei vest-germane, uşor lateral stânga, întoarce inspirat un balon în faţa porţii lui Reichel, Geolgău ţâşneşte şi saltă mingea peste portar. 3 – 1! Ţopescu strigă ca niciodată…

Faţa meciului se schimbă ca prin farmec. Elanul gazdelor se stinge brusc şi apar ocaziile la poarta lui Reichel. În min. 57, Beldeanu ratează de la 8 metri, după o excelentă fază creată de Crişan şi Cămătaru. În min. 62, Beldeau ratează din nou, la recentrarea lui Cămătaru, iar acesta din urmă ratează şi el o ocazie imensă în min. 66, şutând „pe lângă” din unghi bun, după ce interceptase un

balon neglijent al apărătorilor vest-germani, rămaşi fără luciditate de 13 – 14 minute…

Pe banca de rezerve a gazdelor, nervozitatea e în creştere. Briegel strigă mereu la ai lui. Rosteşte la un moment dat: *„Ai noştri se strâng, românii vin tare. Cămătaru ăsta e foarte puternic. Mi-a scos sufletul…”*

În min. 64, Ţicleanu îl înlocuieşte pe Dumitru (care şi-a făcut datoria, deşi prea mult a ţinut mingea) şi jocul echipei noastre prinde culoare. Începe o prestaţie de vis, anunţată parcă de ratările anterioare.

Vest-germanii încep să se retragă în apărare, cedând tot mai mult teren şi ai noştri atacă, atacă, joacă frumos dar golul vine de-abia în min. 72: Ţicleanu îl vede perfect pe Crişan, la 25 metri, central, de poarta lui Reichel, acesta preia în stil brazilian, se întoarce brusc, ţâşneşte pe lângă apărătorul vest-german şi, singur, la 16 metri, îl execută calm pe portarul gazdelor: 3 – 2!

Din acest moment nu mai există decât o singură echipă pe teren şi aceea este echipa noastră… Din păcate, ea nu insistă, se mulţumeşte doar cu aplauzele la scenă deschisă, considerând că un 2 – 3 e de ajuns pentru calificare. Aici e vorba şi de o suficienţă caracteristică echipelor noastre, izvorâtă din proverbul cu cioara din mână…

Publicul începe să-şi trădeze idolii şi Allofs părăseşte terenul şi la cererea tribunelor. Aceleaşi tribune fluieră însă intrarea lui Neues, care trădează o teamă prematură a lui Kroner (Neues e libero!).

În acelaşi minut 75, intră şi Cârţu (în locul lui Beldeanu) şi intenţiile celor doi sunt de astă dată evidente: unul, acasă, încearcă păstrarea rezultatului (Kroner), celălalt, în deplasare, forţează egalarea de la O-3 (Oţet)!

Dominăm copios şi tribunele se tem de fiecare dată când mingea ajunge la Cămătaru. FCK e în corzi. Fritz Walter, fostul mare internaţional, părăseşte arena, mulţimea de fotoreporteri din spatele porţii lui Lung (18 dini8) şomează şi îşi montează cu mişcări precipitate teleobiectivele, iar Dusek greşeşte serviciu după serviciu,

în timp ce rapidul Eilenfeldt acuză un blocaj muscular… *„Fluierul final vine ca o eliberare pentru Nilsson şi ceilalţi* („Flacăra”).

DECLARAŢII DUPĂ MECI

r

RUDI KRÖNER, antrenorul principal al FCK: „Nu vă ascund că la 3-O socoteam calificarea obţinută. A venit însă, foarte rapid, golul lui Geolgău. Din acel moment, totul ne-a fost defavorabil. Echipa română a început să joace tot mai bine şi efectele au început să se vadă pe tabela de marcaj. Sigur că acest 3 – 2 ne lasă puţine şanse pentru jocul retur. Dar la Craiova vom juca ofensiv, deschis, încercând, dacă nu să mărim, măcar să apărăm fragila diferenţă cu care angajăm jocul retur. Despre U.C. vreau să vă spun că a confirmat rezultatele excelente de până acum. Mi-a lăsat impresia unei formaţii cu o tehnică spectaculoasă, foarte abilă în manevrarea balonului. Finalul pe care l-a reuşit, vă spun sincer, n-a fost realizat de multe echipe pe stadionul din Kaiserslautern. Chiar dacă mi-a produs o decepţie, trebuie să recunosc că rezultatul oglindeşte exact întreaga fizionomie a partidei. (…) Accidentarea lui Briegel ne-a dereglat întreg mecanismul de joc. După primul gol marcat de echipa craioveană nu ne-a mai ieşit nimic.

(…) Diferenţa dintre Sevilla şi echipa craioveană este că spaniolii de la Sevilla s-au resemnat la scorul de 3-O, pe când Craiova n-a cedat. Din punct de vedere moral, pot mărturisi că ea este adevărata învingătoare. Teoretic, are prima şansă de calificare dârla Craiova şi noi, sperăm, vom marca. (…) Jucătorii remarcaţi? Nilsson, Allofs şi Briegel (atât cât a jucat) din echipa mea; Crişan, Cămătaru şi Geolgău din echipa craioveană”.

ERNEST DIEHL, antrenorul secund al FCK: „La 3-O eram sigur, acum nu mai sunt. Mi-a plăcut Universitatea, despre care am zis, după ce am văzut-o acasă, că are clasă europeană. Returul va fi aspru, noi pornim cu un gol avans, dar ştiu eu dacă va fi suficient? (…) Remarc tehnicitatea deosebită a jucătorilor craioveni şi în mod deosebit pe

Cămătaru, Geolgău şi Ştefănescu”.

FRTZ WALTER, căpitanul echipei campioane mondiale din 1954: „Rar mi-a fost dat să văd o echipă care să reuşească să se redreseze în plină ofensivă a adversarului. Trebuie să recunosc că virtuozitatea tehnică a românilor şi modul cum au ştiut să acopere terenul, din clipa când toţi credeam că va pierde la un scor categoric, adică de la 3-O în sus, au fost la originea puternicei ei reveniri din final”.

C. OŢET, antrenorul U.C.: „Cum se întâmplă adeseori în fotbal, am primit goluri nu din faze clare, de mare construcţie, ci în momente de indecizie ale defensivei. Cred că puteam declanşa mult mai devreme ofensiva noastră pentru schimbarea tabelei de marcaj dacă, în faza din min. 36, când Cămătaru a fost faultat în careu, se acorda lovitură de la 11 m. (...). Linia noastră de mijloc (*atenţie*! – *n.a.*) *a* avut un rol hotărâtor, în sensul că a acţionat mult mai lucid şi mai curajos în ofensivă, furnizând mingi tot mai utilizabile celor două vârfuri, Cămătaru şi Crişan, care dovediseră şi în prima parte că sunt într-o bună dispoziţie de joc”.

UDO SOPP, preşedintele FCK: „Aveţi acum prima şansă dar şi noi suntem gata să speculăm orice pas greşit al vostru”.

ŞTEFĂNESCU, căpitanul U.C.: „La Craiova, nu avem voie să greşim. Trebuie să jucăm cu exactitatea unui şahist. Adică, nicio mutare greşită!”

CRIŞAN: „Am spus într-un interviu, acordat nu demult, că nu ştiu unde va ateriza avionul când vom aduce Cupa UEFA în Bănie. Mulţi au crezut că glumesc. Acum probabil, că încep să fiu luat în seamă”.

EFTIMIE IONESCU, trimisul ziarului „Sportul”: „FCK a fost în corzi după primirea celui de-al doilea gol. Cu mai mult tupeu în atac la scorul de 3 – 2, craiovenii ar fi putut furniza o lovitură de teatru”.

OVIDIU IOANIŢOAIA („Flacăra”): „Să nu uităm că echipei craiovene i-au trebuit 60 minute pentru a-şi da drumul la joc. La Craiova, va fi mult mai greu decât pare la

prima vedere”.

FLORIN BRĂTILĂ, doctorul echipei Sportul studenţesc, cu un rol deosebit în starea sănătăţii jucătorilor craioveni:

„Faptul că U.C. joacă excelent seara, în nocturnă s-ar părea că se datorează unui itinerar biologic mai bun al jucătorilor la această oră”.

PRESA DUPĂ MECI

Agenţia DPA – HAMBURG: *„ŞANSE MAI BUNE PENTRU CRAIOVA/ KAISERSLAUTERN A CÂŞTIGAT NUMAI CU 3 – 2”*: „U.C. s-a dovedit o adversară de valoare, care a ştiut să pună pe picior greşit apărarea lui FCK. După meciurile din anii trecuţi cu Borussia Mbach şi Bayern München, craiovenii au acum toate şansele să elimine pentru prima oară din cupele europene o formaţie din Bundesliga”.

„BILD” (*titlu*): „Allots scos de public şi de... UC din teren...”

„RHEIN PFALZ”: „Echipa din Craiova contraatacă irezistibil şi revine de la O-3 la 2 – 3”.

„KICKER”: „Ai noştri au avut noroc pentru că, în min.36, arbitrul ar fi putut să dicteze 11 metri în favoarea craiovenilor”.

Comentatorul TV al partidei încheia astfel suita imaginilor fotbalistice: „Nu, nu este o defecţiune de sunet. Dar tăcerea s-a aşternut peste stadionul Betzenberg în aceste momente când formaţia română a reuşit să rămână minute în şir în posesia mingii, dominând pe Bongartz şi dezorientaţii săi coechipieri”.

„L’ÉQUIPE”: „Suntem foarte curioşi cu ce faţă va ieşi FCK din confruntarea cu UC, echipă care, iată, cere – şi nu fără justificare – titlul de revelaţie a Cupei UEFA.

(...) Kaiserslautern, transmite corespondentul vest-german al L’Équipe, înregistrează cel mai slab rezultat pe teren propriu din actuala ediţie. UC a întors un rezultat ce părea asigurător, şi, ajunsă la 2 – 3, şi-a permis un joc de pase, de menţinere a balonului, terminând într-o manieră autoritară, de conducere a întrecerii, sub aplauzele

publicului, care nu i-a menajat însă defel pe favoriţii proprii. În cu totul neprevăzuta întoarcere a situaţiei, întreaga echipă română a jucat un rol dar, cum observa chiar antrenorul R. Kroner, contribuţia neaşteptată a unor jucători care nu se evidenţiaseră în partidele anterioare a constituit o surpriză pentru tehnicianul vest-german. În perioada revenirii sale puternice, afirmă R. Kröner, formaţia română a realizat, în bloc, o creştere cu 40% a potenţialului, în frunte cu puţin aşteptaţii de noi, Crişan şi Ţicleanu…”

„*BRAVO CRAIOVA*! *HAI CRAIOVA*!” („*Flacăra*”, *Ov. Ioaniţoaia*): „Deşi belgian, Schoeters a fost, cel puţin până la 3-O (adică până la asigurarea unui avantaj liniştitor), coechipier cu Brehme şi Bongartz. Acesta parcă s-a născut la aceeaşi maternitate cu portughezul Garrido, autorul acelui 11 metri inventat de la Bordeaux. Schoeters a început prin a-i facilita lui Allofs un şut în bară (min. 7), nesancţionând faultul acestuia, flagrant, asupra lui Irimescu. El a închis ochii şi la faza care a premers deschiderea scorului, făcându-se că nu bagă de seamă ofsaidul lui Nilsson! Şi în min. 36, la scorul de l-o pentru gazde, arbitrul belgian a tăiat din nou parte pentru FCK, nepenalizând cu 11 metri, cum s-ar fi cuvenit, îmbrânceala lui Cămătaru de către Briegel la numai 4 metri de poarta lui Reichel. Ba mai mult, ca tacâmul să fie complet, arbitrul i-a arătat lui Donose un cartonaş galben, cu nimic justificat, inventând o intenţie acolo unde nu fusese decât un obişnuit fault de joc”.

„*SPRE MAREA FINALĂ*” („*Flacăra*”, *Nicolae Cristache*): „2 – 3 cu FCK este mai dătător de speranţă decât O-1 cu Bordeaux. (…). meciul este însă mai greu decât cu echipa franceză. Forţa de joc a diavolilor roşii este superioară şi de un fel deosebit. (…) Avem nevoie de o victorie calculată cu sânge rece. O victorie eu l-o. O victorie englezească sau, mai mult, o victorie germană” (zis *şi făcut*! – *n.a.*)

„*Sportul*” *e prezent şi el cu articole elogioase, ce apar într-un serial ce durează până în 8 martie. Titlurile*

articolelor semnate de Eftimie Ionescu, prezent la Kaiserslautern, sunt însă destul de ponderate: *„UC îşi menţine şansele de calificare în semifinalele Cupei UEFA „Studenţii craioveni au trecut «proba scrisă», aşteptăm un «oral» cu elogii*"; *„Ţicleanu pasează, Crişan marchează*!":

„Briegella Cămătaru! Este primul meci în care «buldozerul» lui FCK şi al naţionalei vest-germane marchează vârful de atac advers: Cămătaru îl «plimbă» şi se luptă cât poate cu «stânca» din faţa lui. (...) Crişan nu şi-a dezminţit o unanim apreciată calitate: aceea de a şti să se regăsească în jocurile mari, de miză. (...) Nu trebuie să facem un prea mare efort de memorie spre a ne aminti de situaţiile în care formaţiile noastre, conduse cu 1 – 2 goluri diferenţă, reuşeau o ripostă de natură să modifice cifrele de pe tabela de marcaj. Ba, în atâtea alte situaţii, căderea se amplifica şi scorul lua proporţii. Acum, asistăm cu satisfacţie la o creştere considerabilă a forţei de joc, a echilibrului psihic al formaţiilor noastre; şi cele mai recente situaţii sunt cu Naţionala şi U.C".

16 martie 1983

UNIVERSITATEA – FC KAISERSLAUTERN l-o (O-O)

Un meci extraordinar de greu, o tensiune formidabilă, atât înainte, cât şi pe parcursul partidei. Niciodată în cariera ei europeană de până atunci, echipa din Bănie nu a simţit un asemenea interes şi o asemenea dorinţă de victorie din partea unei ţări întregi, iubitori de fotbal sau nu, ca în preajma partidei sale retur cu FC Kaiserslautern.

Cum era şi de aşteptat, aproape toate ziarele şi revistele din ţară au acordat spaţii largi acestui eveniment fotbalistic. Titlurile? Aproape de tip francez: „Craiova sub sărutul fotbalului", „UC asaltează semifinalele Cupei UEFA" (Eft. Ionescu, în Sportul), „Acum, ori niciodată!" (V. Căbulea, în Scânteia tineretului), *„Un meci pentru semifinale*" (*I. Bocioacă, în România liberă*), *„Azi, un eveniment pentru amatorii de fotbal din întreaga ţară*" (*Nie. Petolescu, în Scânteia*), *„O zi ce poate naşte o legendă*" şi *„Drumul marilor speranţe*".

(în ziarul „înainte” din Craiova).

Decisiva partidă de calificare în semifinalele competiţiei s-a bucurat de interes enorm, clubul craiovean primind cereri ferme, scrise, pentru…100.000 bilete!…

În preziua meciului, Craiova fotbalistică a vuit bucuroasă la aflarea veştii că Donose va avea drept de joc, în ciuda celor două cartonaşe galbene, rămânând fără drept de joc doar Irimescu. Ştefănescu şi Balaci, accidentaţi, fuseseră şi ei recuperaţi în timp util, astfel că la „*ora* /-/” urmau să apară în formaţie.

Referitor la echipa vest-germană, presa arăta că, în jocul de campionat de la Nürnberg, aceasta exersase cu predilecţie jocul de contraatac, pregătind o tactică specială, adică menţinerea rezultatului până la limita maximă şi forţarea înscrierii unui gol în ultima parte, când este greu de refăcut. Briegel a jucat mijlocaş, participând sistematic în atac, fiind unul dintre cei mai buni jucători din teren. FCK venea la Craiova după 10 egaluri în deplasare obţinute în Bundesliga, fără a cunoaşte însă gustul victoriei.

Spuneam că interesul în jurul partidei a fost enorm. Sugestiv în acest sens a fost faptul că până şi revista „*Secolul 20*”, care nu publicase până atunci niciun rând despre fotbal, a ţinut să aibă şi ea un reprezentant! în tribunele stadionului „Central” a ţinut să fie prezent şi antrenorul lui AC Milan, Vittorio Galigari, venit să-l vadă la lucru pe Balaci…

PRESA ÎNAINTE DE MECI

„UC are mari posibilităţi să devină prima echipă românească ajunsă în semifinalele unei cupe europene!” (*Eftimie Ionescu*, „*Sportul*”): „Imediat după terminarea etapei de sâmbătă, pretutindeni unde se aflau suporteri şi microbişti ai fotbalului, aceştia aveau un singurfierbinte şi pasionant subiect: meciul craiovenilor cu «diavolii roşii» din Kaiserslautern. (…); totul exprimă încredere şi speranţă. Suntem şi noi convinşi că fotbaliştii craioveni vor face miercuri o bună treabă oltenească, demnă să rămână în analele fotbalului românesc.

GH. MITROI, *„Viaţa studenţească”*: (…) nici vorbă să nu avem încredere în calificarea pentru semifinalele Cupei UEFA. *Ştiinţa* noastră are şi valoarea, şi şansa, şi posibilitatea de a realiza cea mai mare performanţă din toate timpurile a unei echipe de club româneşti”.

DECLARAŢII ÎNAINTE DE MECI

p

RUDI KRÖNER, *antrenor principal FCK*: „Cu toate că la Kaiserslautern am câştigat cu doar 3 – 2, suntem hotărâţi ca la Craiova să prestăm un joc foarte bun, pentru a putea obţine, în final, un rezultat de egalitate care să ne asigure calificarea în semifinalele Cupei UEFA. Aşadar, nu ne vom bloca în apărare, ci ne vom angaja la un joc deschis, cu virtuţi ofensive, care să placă publicului. Nu avem probleme de efectiv. (…) De astă dată, vom fi atenţi şi la Balaci, pe care îl cunosc din înregistrările video şi din comentariile specialiştilor. (…). La Kaiserslautern, Cămătaru a lăsat o impresie cu totul deosebită”.

HANS PETER BRIEGEL, *căpitanul echipei FCK*: „Universitatea este o echipă foarte bună, din moment ce a eliminat pe Florentina şi Bordeaux. În meciul tur, chiar dacă aş fi rămas în teren după accidentare, nu cred că s-ar fi schimbat prea multe. Poate că U.C. nu marca golul al doilea dar pe primul îl înscria cu siguranţă. Cum U.C. a avut şi şansă dar a jucat şi bine, tot aşa sper să se întâmple mâine cu noi să scoatem un egal la care râvnim. U.C. are jucători foarte buni, cum este Cămătaru – un centru atacant formidabil, cu mare viteză de deplasare. Mult mi-a plăcut jucătorul cu numărul *7* (Crişan). Despre Balaci ştiu multe lucruri bune, dar din auzite şi din ce-am putut vedea în unele înregistrări. Oricum, el fiind jucătorul nr. 1 al României, trebuie să fim cu ochii în patru. Aş mai spune că la Craiova ni s-a făcut o primire cum nu s-a mai văzut. De când joc fotbal şi am câţiva ani buni – o primire ca asta, care să mă impresioneze, nu am mai trăit. Dacă suporterii echipei U.C. a erau aşa de entuziasmaţi astă-seară, îmi închipui ce va fi mâine…”

C. OŢET: „Mâine, U.C. poate păşi, cu siguranţă, în

semifinalele unei competiţii europene intercluburi. (…). Evident, singura alternativă la care ne gândim este victoria (…). Nu va fi deloc uşor, dar cred din toată inima în echipa mea, cu toate că nu puţine au fost problemele cu care ne-am confruntat în ultima vreme. Mă refer la numeroasele accidentări şi indisponibilităţi survenite în acest debut de sezon, care au afectat atingerea potenţialului dorit. La acestea se adăugă suspendarea lui Mircea Irimescu (…)".

CĂMĂTARU: „Important este să rămânem calmi, stăpâni pe noi… Partidele de cupă se joacă prin răbdare şi luciditate. Ele nu urmăresc spectacolul, ci calificarea".

FILMUL MECIULUI

Rar ne-a fost dat să vedem un astfel de… şah fotbalistic. Dacă Fiorentina a fost învinsă pe „Central" pur şi simplu de talentul jucătorilor noştri, Bordeaux prin dăruire de sine şi resurse suplimentare, nebănuite, de energie, ei bine, pentru a reuşi eliminarea „dracilor roşii", fotbaliştii craioveni au apelat la noi resurse, puţin utilizate până atunci de echipele noastre de club: inteligenţa tactică, luciditatea, răbdarea. Aş putea spune că, la acest meci, Universitatea Craiova a „scris" prologul marilor meciuri tactice ale „naţionalei", cu Italia (la Bucureşti) şi Suedia (la Göteborg).

Meciul în sine n-a început însă prea favorabil pentru echipa noastră, tracul, încărcătura psihică deosebită făcându-i pe jucătorii craioveni să aibă un debut mai slab de partidă. Prima jumătate de oră este mai mult o perioadă de studiu, în care oaspeţii încearcă să menţină balonul cât mai departe de propriul careu de 16 metri, încercând pase repetate la mijlocul terenului, de scoatere din ritm, iar studenţii craioveni, pistonaţi de un Ţicleanu în formă deosebită, caută să-şi recapete aplombul din meciurile anterioare. Publicul e parcă stupefiat, speriat de eventualitatea unui eşec al favoriţilor şi se încălzeşte cu greu.

Vest-germanii pun stăpânire tot mai mult pe joc, Wolf îl ia în „primire" pe Balaci iar Briegel pe Cămătaru şi, în min. 11, îngheţăm cu toţii. Ştefănescu reuşeşte, în cele din

urmă, să-l împiedice pe Wolf să rămână singur cu Lung, doar cu preţul unui cartonaş galben (pentru care nu va juca, de altfel, la Lisabona). Lovitura liberă rămâne fără rezultat şi, cinci minute mai târziu, Cămătaru încheie un un-doi Ţicleanu-Crişan cu un şut pe lângă poartă.

Jocul se menţine în acelaşi tempo până în min. 27, când tribunele explodează pur şi simplu: Bălăci execută excepţional o lovitură liberă de la 22 metri, puţin lateral stânga, la poarta dinspre tabela electronică şi Reichel se vede salvat de stâlpul din dreapta! Din acest moment, aspectul jocului se modifică, studenţii preiau iniţiativa, domină cu autoritate dar nu reuşesc să concretizeze, mingile înalte, de care ei abuzează, convenind de minune fundaşilor vest-germani. Crişan nu e în apele lui de astă dată, Cămătaru e ţinut strâns de Briegel, atât la figurat, cât şi la propriu, adeseori, nu poate mişca nimic, se mulţumeşte să creeze culoare pentru cei din spate, mijlocaşii craioveni nu reuşesc să găsească breşe în „sita" lui Kroner, fundaşii laterali nu prea trec de linia de centru, ferindu-se de contraatacurile vest-germanilor şi prima repriză se încheie „albă", cu numai două ocazii de gol (câte una de fiecare echipă).

La reluare, Beldeanu intră în locul lui Crişan şi Universitatea se aşază cu fundaşii pe linia de centru. Linia de mijloc, prin Ţicleanu, în primul rând, şi Donose, depune un efort extraordinar şi jocul se mută tot mai mult în careul oaspeţilor. Bălăci îl plimbă pe Wolf pe tot terenul, pregătindu-se parcă pentru „întâlnirea" cu Gentile, de la Bucureşti, fundaşii laterali îndrăznesc tot mai mult, încet-încet Universitatea începe să-şi facă jocul obişnuit şi, în min. 49, Reichel respinge cu multă greutate un puternic şut al lui Ungureanu.

Presiunea de la poarta lui Reichel creşte, Briegel face tot mai des apel la mijloace neregulamentare pentru a-şi îndeplini misiunea tactică de „paznic" al lui Cămătaru şi, în min. 51, îl împinge pe acesta într-o luptă aeriană ce se putea încheia cu gol. Publicul e în picioare, fluieră, totul a fost evident ca lumina zilei, Cămătaru protestează dar

arbitrul Hackett e impasibil, în timp ce Biegel, umilit parcă de situaţia ingrată în care se afla, aşteaptă decizia arbitrului cu ochii în pământ, fără să facă vreun gest de negare.

Minutele trec, tensiunea în teren şi în tribune ajunge paroxistică, oaspeţii se retrag tot mai mult în apărare, trădându-şi speranţa meciului nul dar echipa noastră continuă să-şi construiască atacurile calm, cu luciditate. Ei aduc aminte parcă de brazilieni, în meciul cu URSS de la Mundial 82, de toba aceea cu ritm egal, ce invita la calm şi siguranţă. Cam aşa joacă şi ai noştri, când nu mai sunt nicidouăzeci de minute din meci. Pentru toată lumea, e evident că „sita" lui Kroner nu lasă prea mari şanse de a marca dar ceva le spune tuturor că golul va „pica" în cele din urmă, e imposibil să nu dăm gol azi. Prea sunt calmi şi lucizi băieţii, prea par din ce în ce mai siguri pe ei, de iminenţa golului… Cu 16 minute înainte de final, Geolgău îşi trece frumos cu călcâiul un balon, se întoarce rapid pe lângă Melzer, Reichel e parcă hipnotizat de execuţia elegantă a românului dar Gheorghiţă Geolgău şutează peste poartă, cu dreptul, de la 10 – 12 metri! Bălăci îşi pune mâinile pe cap, autorul ratării priveşte în gol nu-i vine să creadă că a „reuşit" o asemenea ratare dar puţinele reproşuri se sting în iureşul unui nou atac.

Publicul renaşte, simte golul, jucătorii noştri s-au transformat în *„diavolii alb-albaştri"*, pasele merg şnur şi oaspeţii încep să degajeze în disperare de cauză. De multe ori, balonul e degajat cât mai departe în teren, iar Ştefănescu îl redistribuie, fie pe jos, lateral, fie înainte cu boite elegante. Un astfel de balon ajunge la Cămătaru, aflat pe dreapta, la 40 metri, întoarce frumos, pe stângul şi şutează de sus, când nimeni nu se aştepta. Reichel e surprins, plonjează şi respinge cu greu în corner. Execută Balaci de pe stânga, cu dreptul, cu interiorul. Balonul prinde un efect curios, Cămătaru sare împreună cu Briegel la colţul scurt, nu ajunge, balonul trece mai departe prin dreptul liniei de 6 metri, aterizează în faţa lui Dusek, acesta e surprins fără reacţie, mingea se loveşte de un

picior, îi trece printre picioare şi ajunge la Negrilă, venit ca niciodată la nici 10 metri de poarta adversă. Fundaşul nostru simulează un şut cu dreptul, din unghi, se răzgândeşte, întoarce în interior şi şutează cu sete, cu stângul. Balonul se duce glonţ, în vinclu, peste un Wolf neputincios, aflat pe linia porţii. 1 – O şi suntem la opt minute de calificarea în semifinale! Aproape instantaneu explodează câteva petarde…

Vest-germanii ies la atac, jucătorii noştri îşi strâng rândurile în jurul unui căpitan extrem de lucid numit Ştefănescu şi, pentru a infirma părerea pesimiştilor cum că dacă am fi marcat în min. 27 nu ne-am fi calificat, Universitatea mai are o ocazie de gol în min. 84, demonstrând că dacă am fi jucat pe contraatac din acel minut 27 am fi câştigat mult mai concludent, dar Balaci se grăbeşte şi ratează incredibil pentru clasa lui…

Minutul 90 a consfinţit o victorie greu obţinută, dar meritată pe deplin. Universitatea a fost de departe mai bună decât echipa vest-germană prin tehnica jucătorilor, puterea ei de luptă şi, de ce nu? prin inteligenţa tactică demonstrată încă o dată.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

f

RUDI KRONER, antrenor principal FCK: „După felul cum am jucat, fără să atacăm, fără să ameninţăm poarta craiovenilor, nu se putea să nu primim gol. În ceea ce priveşte faza golului, să ştiţi că, în campionatul nostru, din astfel de execuţii, adică un pas scurt şi un şut-centrare la care să nu intervină nici portarul şi nici fundaşii, se întâmplă foarte rar. A fost, deci, vina portarului dar şi a celor doi fundaşi care au participat la fază, Briegel şi Dusek. În ceea ce priveşte golul, acesta a venit, după părerea mea, prea târziu, prea spre final. (…) gazdele au jucat cu toată inima iar noi, împotriva indicaţiilor de a conta şi în atac, nu ne-am angajat. Jucătorii mei, în loc să acţioneze, au reacţionat. În ceea ce priveşte echipa U.C., *o* consider o formaţie de talie europeană, indiscutabil, foarte puternică pe teren propriu. (…). Mi-au plăcut Balaci, un

jucător elegant chiar dacă a primit un cartonaş galben, şi Cămătaru, care este un permanent pericol. Dar m-a impresionat şi liberoul Ştefănescu, care mi s-a părut că a jucat şchiopătând mai mult de o jumătate de meci. O exemplară dăruire! Din păcate, jucătorii mei nu au jucat cu o astfel de dăruire. (...) Am venit la Craiova decişi să atacăm. Surprinşi însă de ofensiva bine pusă la punct a echipei române, n-am putut să ne realizăm planul. Universitatea este o forţă la ea acasă, îi văd şanse de calificare chiar şi în finală".

UDO SOPP, preşedintele clubului FCK: „*Universitatea a jucat fără greşeală. Şi logic, s-a calificat*".

BRIEGEL: „Chiar dacă apărarea noastră a dus tot greul în acest meci, în care, conform planului trebuia să şi atacăm, nu credeam că vom primi gol. (...) Oricum, craiovenii merită această calificare, pe care au cucerit-o la Kaiserslautern. Dacă vor juca în continuare cu acelaşi extraordinar angajament, eu îi văd în finală, indiferent de adversar. Ei sunt o echipă, în primul rând, în care joacă Balaci şi Cămătaru şi unde fundaşii de margine ştiu să vină în atac şi chiar să înscrie şi goluri. Despre noi? Am pierdut jocul la înaintare, am cedat uşor mijlocul terenului, iar în defensivă am respins tot ce era de respins, mai puţin faza aceea. (...) La pauză am hotărât cu toţii să mergem la un O-O. După cum s-a văzut, tactica noastră a dat greş pentru doar câteva minute".

RÉNÉ VAN DER BULKE (Luxemburg), observatorul UEFA: „Cred că, din cauza mizei, cele două echipe au jucat sub posibilităţile lor reale. Vest-germanii au sperat la un O-O dar formaţia dvs. a vrut mai mult şi, evoluând bine, a obţinut mai mult. A existat în teren o oarecare nervozitate dar ea n-a depăşit limitele normalului. Arbitrii au comis câteva greşeli, dar ele nu mi s-au părut decisive pentru soarta partidei".

FIACKETT (Anglia), arbitrul partidei: „Organizare excelentă. Un meci foarte greu. Jucătorii s-au comportat bărbăteşte şi aş putea spune că a fost un meci tipic de cupă englezească (...) Universitatea a meritat victoria (...).

Toţi jucătorii au fost buni, deşi pot spune că mi-a plăcut Balaci”.

C. OŢET: „Răbdarea noastră, a tuturor, a fost răsplătită. Ne-am spus că pentru a ne califica trebuie să jucăm cum am făcut-o cu Bordeaux, altfel nu aveam sorţi de izbândă. Aţi văzut? Kaiserslautern n-a putut să-şi creeze, timp de 90 minute, nicio ocazie de gol. Pe când noi am avut bara lui Balaci, situaţia uriaşă a lui Geolgău – sincer să fiu, am crezut că se prăbuşeşte întreg stadionul peste mine – şi, în sfârşit, golul atât de mult aşteptat”.

C. ŞTEFĂNESCU, căpitanul UC: „A fost foarte greu şi prin asta cu atât mai frumos. (…). Despre noi, fotbaliştii români, au scris mai bine ziariştii italieni şi cei francezi. Prea s-au specializat în «catastrofe» ziariştii noştri, parcă le aşteaptă (…). Specialiştii în articole de analiză cu concluzii spuse an de an, se tem să ne laude ca să nu devenim probabil, îngâmfaţi. Ca la noi la nimeni, (…) adjectivele româneşti nici traduse nu stau în faţa celor din L’Eqyipe, bineînţeles referitoare la acelaşi meci (…) astfel, despre colegul meu Rodion Cămătaru, pe care ai noştri l-au făcut în fel şi chip, iar francezii şi italienii îl vor pe stadioanele lor în locul unor nume de care suntem sătui şi noi în România!”

M. LUCESCU, antrenorul echipei naţionale: „*Un mare succes. A fost un joc de calificare deosebit de bine gândit. Având în vedere calităţile fotbaliştilor vest-germani, nu se putea juca altfel*”.

M. RĂDULESCU, antrenor secund al echipei naţionale: „*Pentru echipa noastră naţională înseamnă un mare suport moral. Fotbalul nostru iese cu paşi siguri din anonimat*. (…) *Astăzi, fotbalul nostru a scăpat de un mare complex*”.

BĂLĂCI: „Valoarea şi-a spus în cele din urmă cuvântul. Modul în care ne-am antrenat şi am pregătit acest joc decisiv, nu puteau să ne aducă decât victoria”.

NADIA COMĂNECI: „Am venit la Craiova direct de la Deva, unde mă aflu în pregătiri. (…). Le-am promis (*jucătorilor craioveni – n. a*) – şi mă voi ţine de cuvânt – să-i

felicit şi după semifinală”.

NEGRILĂ: „Aş vrea să cădem cu Andelecht! Ca să avem o finală mai uşoară!... Ştiu, e cea mai puternică, mai mult de jumătate din echipă e în naţională, antrenor e celebrul fost internaţional Van Himst. Cunosc toate astea”.

PRESA DUPĂ MECI

DPA – HAMBURG: *„APĂRAREA BETONATĂ NU A REZISTAT DESTUL. KAISERSLAUTERN A PĂRĂSIT COMPETIŢIA”*: „Apărarea supraaglomerată a formaţiei vest-germane a rezistat doar 82 minute, până când golul fundaşului Negrilă a adus eliminarea formaţiei vest-germane, orientată (...) pe un joc total defensiv, care nu a putut valorifica victoria minimă, cu 3 – 2, din primul meci... «Aveţi grijă ca jocul să nu se desfăşoare în jumătatea noastră de teren», a indicat antrenorul Rudi Kroner jucătorilor săi, dar acest lucru n-a reuşit decât în primele 15 minute, după care ofensiva U.C. (locul 4 în campionatul României), a devenit tot mai puternică şi a determinat echipa din Kaiserslautern să se apere.

Dominarea românilor a fost determinată de două cauze: *tehnica superioară a gazdelor şi rapiditatea acestora, la care s-a adăugat insistenţa în lupta pentru balon...”*

FRANCE PRESSE: „UC a dominat copios întreaga partidă, mai evident după pauză, creându-şi câteva frumoase ocazii de a înscrie”.

După ce descrie ocaziile de gol ale U.C., ASSOCIATED PRESS subliniază: *„50.000 de spectatori au urmănt la Craiova* un meci dramatic, dominat de formaţia lor, de la un capăt la altul, *fotbaliştii români ratând nu mai puţin de şapte ocazii de a înscrie, cea mai mare fiind bara mijlocaşului Balaci, după un şut din loviură liberă de la 22 m”*.

DPA VIENA: „Într-o atmosferă deosebită (au fost 150.000 de cereri de bilete dar numai 50.000 de fericiţi posesori), echipa română U.C. a reuşit o deplin meritată calificare în semifinaleel Cupei UEFA, graţie unui gol înscris în min. 82 de Negrită. Românii au fost superiori din

punct de vedere tehnic iar FCK a fost constrânsă la o defensivă aproape totală, neavând practic nicio ocazie de gol.

„UN MARE SUCCES AL FOTBALULUI ROMÂNESC" (*„Sportul"*, *Eft. Ionescu*): *„Atmosfera excepţională în care craiovenii au obţinut admirabila lor performanţă a fost la înălţimea marilor evenimente europene de fotbal*

(…) Cei peste 50.000 de spectatori, plus sutele de mii de telespectatori, am trecut cu siguranţă şi un mare examen al răbdării şi puterii de stăpânire. (…) Ne mândrim acum cu o echipă care a intrat în primele 12 formaţii ale Europei, o echipă cu posibilităţi reale de a-şi continua drumul în prestigioasă competiţie. (…) Până noaptea târziu, pe străzile Craiovei, bucuria a continuat.

(…) «Caietul de regie» al meciului s-a arătat gândit şi aplicat cu multă pricepere, răbdare şi tact. Să ne gândim cât de bine a venit golul (…). Când «apăsarea pe accelerator» s-a produs (şi accentuarea ofensivei craiovene s-a declanşat cam în ultimul sfert de oră al întâlnirii), siguranţa defensivă a lui FCK a scăzut vizibil. Marea ei clătinare s-a produs la acţiunea lui Geolgău (min. 75) şi n-a trecut mult până a venit şi golul. În 8 minute, în faţa unei echipe şi a unui public dezlănţuit, greu se mai poate recupera.

(…) *Cei de la FCK, sosiţi în ajun au făcut o şedinţă de acomodare cu terenul stadionului Central. Antrenorul Kroner a repetat de zeci de ori plasamentul defensiv la mingile înalte, trimise din corner. Parcă presimţea ceva…"*

„AU ÎNVINS AI NOŞTRI!" (*„Sportul"*, *Marius Popescu*): „Doamne, ce greu a fost! Şi cât de fericiţi au tot ieri oamenii la Craiova, pe marele stadion oltean, în care «venise toată România-la propriu, nu numai la figurat (zecile de autobuze şi miile de auoturisme cu numere de înmatriculare de Maramureş şi Suceava, de Timiş şi Dobrogea, care blocaseră practic oraşul încă din primele ore ale dimineţii). Oameni care nu se văzuseră până ieri niciodată în viaţa lor, pentru că s-au născut şi trăiesc la sute de kilometri depărtare unii de alţii, se îmbrăţişează ca

fraţii (…), limbajul lor comun fiind expresia unui foarte puternic sentiment comun: marea bucurie că AU ÎNVINS AI NOŞTRI!”

„*FLACĂRA*”: „Prin această trălucită izbândă, la care se face părtaş întreg fotbalul românesc, «campioana unei mari iubiri» e pe cale să devină, dacă nu cumva a şi devenit, CAMPIOANA UNEI MARI IUBIRI EUROPENE. (…) permiteţi-mi să notez că după fluierul final al arbitrului, Galigari *Cantrenorul lui AC Milano-n. a*) mi-a mărturisit că nu i-a fost dat încă să vadă un asemenea public, fidel formaţiei favorite şi, totodată, competent.

Victoria U.C. a fost indiscutabilă”.

„*CRAIOVA A FĂCUT TOTUL PENTRU NOI SĂ FACEM TOTUL PENTRU U.C*”. („*Flacăra*”, *Ad. Păunescu*): „*Sigur că aceste semifinale puteau fi ale Cupei Cupelor sau chiar ale Cupei Campionilor, dacă manevrele de culise, asupra cărora nu vom lăsa niciodată uitarea să se aştearnă, nu acţionau cu duritate şi ipocrizie, eliminând treptat din cursa pentru titlul de campioană de anul trecut şi pentru titlul de câştigătoare a Cupei această echipă, care a găsit în susţinătorii ei şi în sine însăşi capacitatea de a regenera şi de a umili, prin virtuozitate tehnică, angajare morală, dăruire patriotică şi inspiraţie în teren, toate planurile păcătoase urzite împotriva ei. Adevărul este că, la ora de faţă, capitala fotbalului românesc este la Craiova*. S-*ar putea ca una din capitalele Europei fotbalistice să fie aici*.

Ceea ce este clar, Craiova nu a ajuns în semifinalele Cupei UEFA printr-un accident, nu a bătut doar o echipă vest-germană şi gata, s-a întâmplat, vezi dragă, lasă-i încolo de olteni, asta au făcut, nu au făcut mare lucru. Echipa Craiovei nu a eliminat până acum doar patru echipe (…) Craiova a învins mari echipe care îşi pregătesc jucătorii să câştige cionteresându-i cu sume înzecite faţă de ce le oferim alor noştri. Craiova a traversat toate tipurile de fotbal din Europa şi le-a lăsat în urmă.

(…) *conducerea mişcării sportive are, după opinia noastră, datoria de a ajuta Craiova să-şi sporească valorile*

(…) *se vehiculează mult numele lui Hagi, care ar putea şi ar dori* să vină la *Craiova. Dar interese departamentale ar putea să-l ducă în alte direcţii. După opinia mea, la ora de faţă, a ajuta Craiova, când eşti cetăţean român, loial, este practic, prin natura rezultatelor obţinute de olteni, totuna cu a ajuta echipa reprezentativă a României, fiindcă, oneşti să fim, Craiova este o echipă reprezentativă a României*.

Mintea trebuie să ne meargă acum tuturor în direcţia sporirii caratelor acestei echipe". (*într-adevăr, în vară, CNEFS* şi *FRF vor avea grijă…* – *n.a.*)

„*Să nu uităm că U.C. este una dintre întreprinderile noastre cele mai productive şi cele mai puţin costisitoare, chiar una dintre cele mai rentabile*.

S-a investit puţin în U.C. şi s-a obţinut mult (…).

Este momentul, cred, să se realizeze urgent instalaţia de nocturnă a stadionului Central din Craiova. (…) Costică Ştefănescu joacă astăzi mai bine decât Beckembauer ieri".

„*ZI MARE*!" („*Flacăra*", *Cornel Dinu*): „Încet-încet, spre finalul primei reprize şi în multe momente ale celei de-a doua (în care noi am avut patru ocazii bune sau mari, obligându-ne adversarul să se retragă şi mai mult spre propria pierzanie, fără să ne mai ameninţe), mintea ingenioasă a românului s-a dovedit fructuoasă, pasându-şi adversarii şi luându-le «rotunda jucărie» de sub stăpânire. (…) Când îl vedeam pe Cămătaru că este lângă el (*lângă Briegel-n. a*), mă gândeam că blondul «panzer» vest-german a fost capabil să boxeze, acum câţiva ani, 4 reprize cu campionul de grea ai ţării sale, la cei 60 de ani ai clubului său… (…) M-am bucurat mult pentru Ţicleanu. A fost singurul care a rupt echilibrul perechilor, depăşindu-l creator pentru echipa sa pe Geye. Şi după ce operaţie…"

„*SUCCESUL CRAIOVEI, UN SUCCES AL FOTBALULUI ROMÂNESC*!" (*revista „Sport"*, *Radu Urziceanu*): „După această splendidă suită de rezultate, cu larg ecou în arena internaţională, se poate spune că echipa «alb-albastră» a ajuns la o reală maturitate. Ea a devenit sigură pe jocul pe care-l practică, nu se mai teme de faima

şi «cartea de vizită» a adversarilor, ştie să adopte tacticile cele mai adecvate, în deplasare şi acasă. Are, adică, atributele unei echipe de înaltă performanţă. Mai ales că posedă şi un lot care-i permite *să* rezolve problemele care i s-au ivit, fie din cauza accidentărilor, fie din cauza... cartonaşelor galbene.

(...) Conducerea CNEFS şi FRF adresează cele mai călduroase felicitări echipei de fotbal U.C. şi colectivului său tehnic pentru modul exemplar în care a luptat miercuri, pentru dăruirea cu care şi-a apărat şansele în partida cu FCK, pentru strălucita victorie repurtată".

Sărutul lui Iuda...

„BLOCUL CRAIOVEAN" MAI BUN DECÂT „BLOCUL JUVENTUS".

16 aprilie 1983: România – Italia l-o.

Cea mai mare victorie din istoria fotbalului românesc! Şi aceasta fără nicio discuţie. De ce? Pentru că echipa Italiei venea la Bucureşti încoronată de laurii victoriei de la El Mundialul Spaniol, era deci CAMPIOANA LUMII!... Din echipa campioană nu lipsea decât Grazziani dar cine poate spune că era vreo diferenţă de valoare între acesta şi bătrânul Bettega?... în plus, campionii mondiali îşi jucau la Bucureşti, practic, ultima carte pentru calificarea în finala de la Paris a campionatului european...

A doua zi şi în zilele următoare agenţiile de presă din întreaga lume aveau să explodeze în titluri „bombă". Articolele apărute în cotidianele noastre aveau titluri de genul: *„Victorie mare*: *România-Italia* l-*o*"; *„Campionii mondiali înfrânţi la Bucureşti*: *Un succes de proporţii, cu ecou în toată lumea*"; *„Au învins... dacii*!"; *„Secvenţe la... puls 200*"; *„Noua echipă de fotbal a României a trecut cu succes examenul de maturitate*" (*Sportul*"); *„O victorie istorică*!" (*HEchipe*")] *„Fotbalul românesc îşi continuă marşul triumfal*!"; *„Să învăţăm şi din victorii*!"; *„Mai buni decât... cei mai buni din lume*!" (*Scânteia tineretului*).

PRESA DUPĂ MECI

„SPORTUL", *Ioan Chirilă*: *„O* mare victorie! Poate cea mai mare a fotbalului nostru... Una care urcă peste

cota succesului asupra Angliei şi chiar peste acela repurtat asupra Cehoslovaciei la Guadalajara (…) Sâmbătă seara, Italia a venit să joace, de fapt, primul său MECI TOTAL în ediţia actuală a CC".

(…) derby-ul al cincilea, cu România, însemna – a spus-o don Enzo – «ultimul tren spre Paris». (…) Şi astfel a venit golul victoriei, un gol complex, pe un traseu de limpezime rugbystică. (…) Italienii au început să vină dar culoarele erau închise de aceiaşi bravă linie de mijloc, condusă de «signor Finta» (Bălăci) şi de invincibilul Bölöni.

(…) să amintim de itinerariile perfecte ale lui Ungureanu (Conti nu a răzbit aproape niciodată), în comparaţie cu plimbările frumoase, dar deseori dezordonate ale lui Junior (*din echipa Braziliei, cotat printre cei mai buni fundaşi laterali din lume – n.a.*). (…) în ceea ce-l priveşte pe Menotti, el ar fi putut să constate de visu modul de anihilare a lui... Gentile. În timp ce Maradona a plecat din blockstarturi cu Gentile, mereu din jumătatea italiană, Bălăci l-a plimbat dezinvolt pe tot terenul şi cu predilecţie în zonele neconvenabile tehnicii lui deficitare pe piciorul stâng".

Marius Popescu: „Bălăci (ce imagine simbol!) era peste tot, trecea prin toate obstacolele, parcă sărea din stâncă în stâncă, cu ciuful său blond fluturând în aer, aducând a torţă vie pe care o urmăream înfriguraţi, cu teama şi speranţa încolţite în suflet; Bălăci era de neoprit, era irezistibil iar Gentile îl păzea ca un gardian chiar şi după ce-l trântea la pământ! (…) Dar Ungureanu – *ce* să mai zici de Ungureanu? – aveam impresia că se rupe în două, că se sfarmă pur şi simplu, dar ei rezista la toate şocurile şi-şi purta mereu coechipierii pe coama valurilor luptei, dar Cămătaru şi Ştefănescu şi Rednic (…) (…) Impresionat şi el, un coleg francez de la masa presei mi-a spus în acele clipe: «Q'est ga la vraie Roumanie!»

„BLOCUL CRAIOVEAN MAI BUN DECÂT BLOCUL JUVENTUS!" (*Mircea Tudoran*): *„Da, nu ne este teamă să afirmăm, blocul jucătorilor craioveni din echipa naţională a fost, sâmbătă seara pe «23 August», mai puternic, mai bun*

decât reputaţii juventişti, cei care în Spania au alcătuit osatura campioanei mondiale, la Bucureşti au dat 3/4 din squadra, iar mâine la Łódź, vor bate decişi la porţile... finalei CCE. Se va spune probabil, că «acasă şi gazonul te ajută». Daria Florenţa anul trecut, în aceea sâmbătă de decembrie, nu acelaşi «bloc» al U.C. a fost opus celui al lui Juventus Torino?

Deoparte-Zoff, Gentile, Scirea, Cabrini, Tardelli, Rossi, Bettega; de cealaltă – Ştefănescu, Ungureanu, Bălăci, Geolgău, Cămătaru şi, pentru puţine minute, Cârţu. Ar mai fi fost portarul Lung (dacă n-ar fi avut aceea disjuncţie la umăr) şi Ţicleanu (deocamdată suspendat). Dar şi aşa, în 5 contra 7, craiovenii i-au întrecut pe torinezi".

„*SCÂNTEIA TINERETULUI*": „(...) la masa presei, unde se stătea ca într-o cutie de sardele, trei condeie renumite – Eugen Barbu, Adrian Păunescu şi Fănuş Neagu – lăudau echipa României şi în mod special pe Cămătaru, Bălăci şi Bölöni. Chiar aceşti jucători excepţionali vor gândi, vor prelucra şi vor dărui tribunei incandescente marele gol". (*Horia Alexandrescu*)

„*Inegalabilul şi rafinatul Balaci n-a putut fi învins de tenacele Gentile, impetuosul Cămătaru l-a pus în umbră adesea pe Colovatti*". (*V. Căbulea*).

„*SCÂNTEIA*": „Evident, s-ar putea vorbi mult despre această primă victorie reuşită de echipa de fotbal a României în faţa «squadrei azzura». Şi despre calmul şi inspiraţia cu care Balaci şi-a condus echipa şi despre jocul excelent al lui Ştefănescu, şi despre travaliul lui Ungureanu, despre rafinamentul lui Klein, ori despre incursiunile irezistibile ale lui Cămătaru" (*Gh. Mitroi*).

„*FLACĂRA*": „... mi se pare că Bölöni joacă al dracului de bine poziţional tactic la naţională, că Balaci s-a înfrânt pe sine în folosul echipei şi ca lupta de titani dintre Cămătaru şi Colovatti a fost obositor de frumoasă prin forţa ce o emana" (*Cornel Dinu*).

„*L ECHIPE*": „Victorie istorică! (...) Victoria echipei mai bine organizată, victorie care îi plasează pe

coechipierii lui Ştefănescu în poziţia cea mai avansată din grupa a Vă. (…) Ce diferenţă de cealaltă parte! Bălăci, subtil conducător, Bölöni, stângaciul de neoprit, Klein, «furnica», un mijloc modern contra unui mijloc depăşit, aici s-a jucat meciul! Realitatea aceasta care se numeşte U.C. – echipa surpriză a anului fotbalistic 1982/83 – a venit de hac Juventus-ului, care reprezintă de ani baza totală a echipei Italiei".

AGENŢIA UPI: „În repriza secundă, italienii au încercat să egaleze pe contraatac dar apărarea română, condusă excelent de Ştefănescu şi Iorgulescu, a dejucat cu calm cu toate manevrele campionilor mondiali, care au trebuit să se recunoască învinşi".

„*L'UNITĂ*": „Selecţionată română este valoroasă, fapt care nu mai constituie o noutate. În mare formă ni s-au părut Balaci, Ungureanu, Cămătaru, Bölöni".

„*CORRIERE DELLA SERA*": „Gentile avea sarcina să-l păzească pe Balaci, dar acesta, în zi foarte bună, l-a plimbat pe tot terenul. Cabrini, trebuia să-l marcheze pe Geolgău care, cel puţin până la pauză, i-a dat o lecţie aspră, mai ales în ceea ce priveşte sprintul. Lui Colovatti i-a fost rezervată dificila misiune de a-l urmări pe uriaşul Cămătaru, omul de şoc cu fizic şi stil de joc a ia John Charles (…). Echipa României a pus stăpânire pe centrul terenului graţie eficientului travaliu al terţetului Klein, Bölöni, Bălăci. Aceşti foarte buni jucători au exercitat o continuă presiune asupra apărării echipei noastre creând şi multe ocazii de gol".

„*IL TEMPO*": „A fost o partidă pe care Italia a pierdut-o lăsându-se literalmente copleşită în prima jumătate de oră de jocul avântat al românilor. (…) Nu există pentru noi nici circumstanţa atenuantă a unui arbitraj nefericit: francezul Vautrot a fost într-adevăr credincios faimei sale de arbitru imparţial".

„*CORRIERE DELLA SERA*": „În primele 45 minute, echipa României a impus un ritm infernal, care ne-a sufocat. După aceea, partida a intrat pe planul manevrelor tactice şi n-am reuşit să combinăm nimic valabil. Adevărul

este că Lucescu s-a jucat cu Bearzot ca pisica cu şoarecele prins în cursă. Antrenorul italian nu a găsit mijloacele potrivite pentru a răsturna o situaţie care începuse să se precipite încă din prima parte a jocului”.

„*FRANCE PRESSE*”: „Portarul Dino Zoff, care îmbrăcase cu acest prilej pentru a 111-a oară tricoul «Squadrei Azzura», a reuşit să salveze de două ori în faţa lui Cămătaru şi Geolgău, înainte ca Bölöni, cu un şut puternic, la o lovitură liberă, să asigure avantajul meritat echipei române”.

„*REUTER*”: „... excelenţiijucători Balaci şi Bölöni au exercitat o presiune constantă asupra apărării italiene, creând câteva mari ocazii de gol pentru Cămătaru şi Geolgău”.

„*IL GIORNO*” (*titlu*): „Italia, campioana lumii, umilită la Bucureşti”.

„*TUTTOSPORT*” (*titlu*): „Ce sfârşit dezagreabil!”

Deci, „*blocul craiovean a învins blocul Juventus*”, s-a dovedit superior acestuia din toate punctele de vedere, deşi aflat în inferioritate numerică... Şi aceasta, într-un moment în care naţionala Italiei era campioană mondială iar Juventus era cotată cea mai valoroasă echipă de club a continentului, într-un meci în care campionii mondiali s-au ridicat din nou la cota Mundialului, după o perioadă de eclipsă de formă.

Cum au jucat, deci, jucătorii craioveni în memorabila partidă din 16 aprilie 1983? Pentru a evita orice fel de subiectivism, voi apela la aprecierile făcute în ziarul „Sportul”, de Gheorghe Nicolaescu. Deci:

„*ŞTEFĂNESCU*: Acelaşi om de bază în mecanismul sistemului defensiv, *a* anticipat şi a dublat pe o arie largă, contrând sau degajând nu o dată în situaţii limită. Aflat în posesia mingii, a alternat pasa scurtă, acasă, de dejucare a pressingului, cu pasa lungă, de relansare, pe spaţii libere, a vârfurilor de drept, Geolgău şi Cămătarj, sau de circumstanţă. O singură dată, în min. 73, valorosul libero al echipei naţionale a încercat o transmitere contraindicată, din apropierea liniei de fund spre o zonă în

care adversarul deţinea superioritate numerică, intercepţia rapidă a mingii de către mijlocaşul Dossena încheindu-se cu un şut imprecis.

UNGUREANU: Proaspăt, «în vină», craioveanul i-a făcut viaţa grea lui Conţi, urmărindu-l ca o umbră pe tot terenul. A făcut un meci excelent. A urcat deseori în atac pe culoarul lui (dar a avut şi unele centrări defectuoase).

BĂLĂCI: Un Balaci cum ni l-am dorit în această partidă de uriaşă însemnătate pentru fotbalul nostru. Un Balaci demn de laurii cuceriţi la sfârşitul anului 1982. Dăruit jocului şi echipei, el a scos mingi în propria jumătate de teren, de la bătăiosul Gentile, căruia i-a făcut un marcaj... în stil italian. Strălucirea i-a dat-o, firește, calitatea de conducător de joc, pe care a dus-o la bun sfârşit printr-o fericită îmbinare a tehnicităţii, plasamentului şi clarviziunii. Apărând mereu în sprijinul temporara! purtătorului mingii, a primit-o şi a distribuit-o la partenerul cel mai indicat, a recurs adesea, de astă dată în folosul echipei, la fente şi driblinguri derutante care au creat breşe în «reţeaua de sârmă ghimpată» din faţa careului lui Dino Zoff.

GEOLGĂU: *Ca* şi ceilalţi componenţi ai echipei, a depus un imens travaliu, l-a dat mult de furcă adversarului direct, Cabrini, care nu l-a putut ţine... nici de tricou, barându-l la rândul său pe acesta în tentativele lui de a sprijine ofensiva echipei sale.

CĂMĂTARU: În vervă de joc, stimulat de tribune, care l-au ovaţionat la intrarea în teren, vârful percutant al naţionalei noastre l-a pus la grea încercare pe Colovati, obligat deseori să-l oprească prin intervenţii neregulamentare. Aşa cum a fost şi aceea din min. 24, la lovitura liberă din care s-a născut golul. Ce altă apreciere mai edificatoare privind prestaţia craioveanului decât această afirmaţie a trimisului Gazettei dello Sport, Franco Mentana: «Astă seară, Cămătaru a strălucit mai mult decât Rossi!»..."

M-AI ÎNVINS, RODIOANE!"

(Benfica Lisabona)

Dorinţa lui Negrilă nu s-a realizat, n-am căzut cu Anderlecht „*pentru a avea o finală mai uşoară*” (!...), în schimb s-a realizat dorinţa milioanelor de simpatizanţi ai „campioanei unei mari iubiri” şi în primul rând a lui Mircea Lucescu, antrenorul echipei naţionale, aceea de a nu întâlni pe Bohemians Praga într-o avanpremieră a jocului cu Cehoslovacia de la Bucureşti, din preliminariile CE...

Benfica părea, la acea oră, cea mai convenabilă formaţie de întâlnit, în semifinale. Vetoria de la Roma era considerată de majoritatea dintre noi drept o surpriză şi atât, explicabilă prin jocul slab al echipei lui Falcao...

Când judeci însă o echipă de renume ca Benfica Lisabona nu poţi să nu o legi de o istorie fabuloasă, scrisă în numai câţiva ani, de celebrităţi ca Eusebio, Coluna, Simoes sau Torres şi iniţial, te laşi pradă deznădejdii sau, şi mai rău, prin comparaţie, echipa anului 1983 ţi se pare chiar o pradă uşoară... Se pare că a doua variantă a fost adoptată în cele din urmă şi titlul din „Flacăra” anterioară meciului tur e cel mai bun exemplu: „*Cine se teme de Benfica*?”

Înfiinţat în anul 1904, clubul lusitan avea într-adevăr un palmares impresionant: 24 de titluri naţionale, 17 cupe, de 2 ori câştigătoare a CCE din 17 participări (în 1960/61: 3 – 2 cu Barcelona, şi în 1961/62: 5 – 3 cu Real Madrid).

Perioada de aur a Benficăi se încheie în 1967, cu participarea în finala CCE, când este învinsă cu 4 – 1 de Manchester Utd.

După mulţi ani negri, cu doar o participare în „sferturile” CCE 1977/78 (1 – 2, i-l cu câştigătoarea trofeului, Liverpool), în 1981 Benfica a revenit în atenţia Europei dar a pierdut posibilitatea de a-şi disputa finala Cupei Cupelor, fiind eliminată de Karl Zeiss Jens (1-O, O-2).

Unul din puternicele cluburi europene din punct de vedere financiar, un „stat în stat” în fotbalul portughez, ce îşi permitea să perinde la cârma echipei antrenori de renume ca Bela Guttman, Lajos Baroti, Cabrita ş.a., Benfica îl racolase pentru sezonul 1982/83 pe suedezul

Sven Goran Eriksson, artizanul victoriilor lui IFK Göteborg, câştig ătoarea Cupei UEFA 1981/82 şi viitorul antrenor a lui AS Roma iar rezultatele au apărut imediat: 28 de jocuri fără înfrângere (în campionat şi în Cupa UEFA), 26 de victorii, golaveraj 86 – 15!

Adeptul unui fotbal schematizat până la simplitate şi a unor antrenamente foarte dure, antrenorul Eriksson dispunea de un lot de elită, cu 7 internaţionali portugezi şi unul iugoslav, dar cu o medie de vârstă ridicată (27, 7 ani).

Piesele „grele" ale echipei lusitane erau Bento (care nu primise în 1981 gol timp de 1.080 minute, fiind socotit şi eroul meciului Scoţia-portugalia O-O), fundaşul central Humberto Coelho („*le Trésor portugais*", viitorul antrenor al

Portugaliei la Euro 2000), mijlocaşul Alves (în 1978, cel mai bun jucător străin din Spania, evoluând la Salamanca), conducătorul de joc Manuel Nene (mozambican) şi vârful de atac Zoran Filipovici, venit de la Steaua Roşie Belgrad (cel care i-a înscris lui AS Roma toate cele trei goluri ale echipei sale, fiind şi golgeterul campionatului portughez; tot el ne-a „executat" şi în dubla cu Steaua Roşie Belgrad, din 1975, marcându-ne 3 goluri!).

Echipa lusitană se prezenta la dubla manşă a semifinalelor după o serie impresionantă în tururile anterioare, fără să cunoască înfrângerea: 2 – 1, 2 – 1 cu Betis Sevilla; 2-O, 2 – 1 cu Lokeren; l-l, 4-O cu FC Zürich şi 2 – 1, 1 – 1 cu AS Roma!...

Presa noastră a scris enorm despre cele două partide lusitano-craiovene, atât înainte, cât mai ales şi după. Să vedem, însă, cum apărea Benfica sub condeiele cronicarilor noştri:

FLACĂRA, *Ovidiu Ioaniţoaia*: „Benfica e «piatră tare» dar U.C. O poate sparge. O echipă care a trecut de Fiorentina, de Bordeaux şi de Kaiserslautern, şi această echipă e Craiova, n-are de ce să se teamă! (...) Şi o veste de ultimă oră: clubul portughez a cerut, telegrafic, Universităţii, să fie de acord ca primul meci să se

desfăşoare la Craiova!! Cererea a fost, firește, respinsă dar nu poate fi privită ca un semn că Benfica se teme?”

SPORTUL, *Aurel Neagu*: „Benfica joacă 4 – 4 – 2, cu fundaşii în linie, aşa numitul joc la ofsaid, în care brigada suedeză de arbitri, cu Erik Frederikssen la centru, ar putea da o mână de ajutor antrenorului Benficăi, Enksson”.

Teama faţă de un eventual „complot suedez” s-a dovedit în cele din urmă nejustificată, Frederikssen arbitrând extrem de corect. Pericolul va veni însă de la un alt suedez: Strömberg…

6 aprilie 1983

BENFICA – UNIVERSITATEA O-O

Atmosfera dinaintea jocului era extrem de încordată, în ciuda declaraţiilor optimiste de ambele părţi. Echipa craioveană se prezenta la Lisabona cu două indisponibilităţi dictate de cumulul de cartonaşe: „ministrul apărării” Ştefănescu şi „dispecerul” Bălăci. Cele două absenţe de marcă ale Craiovei puneau gazdele într-o postură de favorite la un scor asigurător pentru manşaretur.

Interesul pentru meci era enorm. Spectatorii lusitani sperau într-o victorie la un scor care să-i scutească de emoţii viitoare. Singurul speriat de adversari era antrenorul secund Antonio Oliveira-Toni, care văzuse cu puţin timp în urmă o victorie la scor a jucătorilor craioveni (8-O cu Poli Timişoara), fără ca aceştia să forţeze… El avea să spulbere entuziasmul exagerat al gazdelor prin declaraţiile făcute în cotidianul sportiv „O Boia”.

Încercând să exploateze la maximum interesul deosebit arătat de întreaga Europă acestei partide, conducătorii clubului lusitan au condiţionat Euroviziunii şi televiziunii portugheze transmiterea partidei de frumoasa sumă de 70.000 dolari şi au stabilit preţurile biletelor între 4 şi 25 dolari.

„Dar – *arăta Aurel Neagu în „Sportul”* – la o asemenea mare organizare, şoferul autocarului angajat de Benfica a uitat să vină la aeroport, astfel că jucătorii craioveni şi însoţitorii lor au fost urcaţi în taxiuri, spre

hazul fotoreporterilor”.

Să mai adăugăm că Irimescu era şi el incert pentru joc (vechea problemă a accidentărilor!...), să notăm momentul „de pace” făcut de Eugen Barbu cu „dromaderul” său (Cămătaru) pe scara avionului şi să consemnăm câteva declaraţii dinaintea partidei:

DIAMANTINO: „Sperăm să luăm un avantaj important dar nu uităm că U.C. este o echipă puternică, chiar dacă formaţia este incompletă”.

N. IVAN, antrenor secund al U.C.: „Benfica joacă un fotbal modern, chiar dacă nu are individualităţi de talia celor întâlnite la Bordeaux, acoperă foarte bine întreg terenul în toate fazele, astfel că jucătorii noştri vor trebui să manevreze foarte bine, atât în apărare, cât şi în atac, unde Benfica se lasă de multe ori descoperită, fie din dorinţa de a ataca mult, fie datorită unor deficienţe ale apărării în linie. Am convingerea că putem obţine la Lisabona un rezultat cu care să ne calificăm la Craiova, în jocul retur”.

CRI ŞAN: „Nici vorbă, este cel mai greu meci. Dar sunt încrezător. La Roma, Benfica ori a prins o zi fantastică, ori AS Roma i-a subestimat. Cred într-un rezultat care să ne lase şansa calificării”.

FILMUL MECIULUI

În marea majoritate a celor 90 minute, partida s-a disputat, trebuie s-o spunem de la început, cu sinceritate, în nota de dominare a gazdelor, propulsate în atac de o galerie incendiară.

Lipsită de aportul celor mai buni jucători români ai anului 1982 şi ai săi, cu un Irimescu nerefăcut, Universitatea s-a văzut nevoită să practice un joc grupat, cu dese apeluri la jocul la ofsaid şi contraatacuri tăioase prin cele două vârfuri de lance Crişan şi Cămătaru.

Acesta din urmă construieşte primul atac al partidei dar gazdele recuperează rapid şi pornesc în trombă spre poarta lui Lung. În min. 4, Humberto primeşte o pasă de la Alves şi înregistrăm prima fază periculoasă în careul nostru. Centrarea acestuia este reluată cu capul de Carlos

Manuel dar Lung respinge şi Ciupitu recuperează.

În min. 6, notăm şi primul şut al gazdelor prin Sheu, la o minge „făcută" de Chalana.

Lusitanii atacă încontinuu, cu mijlocaşii şi chiar fundaşii, Humberto şi Pietra sunt mereu în jumătatea noastră de teren dar echipa noastră taie puţin elanul gazdelor cu două contraatacuri extrem de periculoase. În min. 8, Alves respinge cu greu un atac pornit în doi de Cămătaru şi Crişan iar două minute mai târziu atacul este purtat în grup, prin pase succesive, de Irimescu, Crişan, Cămătaru şi Geolgău. Respinge însă Sheu. Echipa noastră devine tot mai stăpână pe ea, începe să controleze jocul la mijlocul terenului dar în min. 12 Negrilă, ajutat de Ţicleanu, intervine salvator la un şut al lui Carlos Manuel. Trei minute mai târziu, Lung se remarcă de două ori în mai puţin de un minut. Mai întâi, apără un şut plasat al lui Alves, apoi culege o minge pusă ideal de Pietra pe capul lui Filipovici.

Ieşire rapidă din apărare şi, în min. 16, Cămătaru are prima mare ocazie a meciului. La un frumos contraatac Geolgău-lrimescu, acesta din urmă centrează pe linia de 16 metri, Bento iese inoportun dar balonul trimis cu capul de Cămătaru desenează o boltă în aer şi cade pe plasă, spre uşurarea celor aproape 80.000 de spectatori lusitani…

Gazdele îşi revin rapid din pumn şi pornesc din nou în atac. Pe fondul acestei dominări, jucătorii noştri declanşează un nou contraatac tăios şi Ţicleanu ratează poate cea mai mare ocazie a meciului: *„Geolgău recuperează un balon, pasează lui Ţicleanu care îl deschide pe Crişan; acesta porneşte în cursă, driblează frenetic şi-l serveşte pe Ţicleanu cu o minge perfectă dar acesta din urmă întârzie preluarea"* şi şutul său tardiv este blocat in extremis.

Până la pauză, Geolgău şi Crişan vor mai produce de câteva ori panică în careul advers, pe fondul dominării teritoriale a gazdelor. În min. 44, acestea au o ocazie imensă de a deschide scorul dar şutul lui Diamantino întâlneşte bara!

Repriza a doua începe în aceeaşi notă de dominare a gazdelor. Deşi, adeseori, la poarta lui Lung e un adevărat asediu, un ochi experimentat poate observa cu uşurinţă că numai o oarecare doză de şansă poate facilita gazdelor deschiderea scorului. Lusitanii dau tot mai multe semne de nervozitate şi nesiguranţă, alimentate şi de reacţia tribunei, obişnuită numai cu victorii facile în această ediţie a Cupei UEFA.

Benfica Lisabona macină în gol şi, în min. 54, Universitatea taie din nou răsuflarea tribunelor cu un contraatac în viteză purtat de Geolgău şi Crişan. Humberto Coelho reuşeşte însă să-l deposedeze abia în ultima clipă pe acesta din urmă. Patru minute mai târziu e rândul lui Cămătaru să-şi creeze o poziţie bună dar niciun coechipier nu-l ajută.

În min. 67, Tilihoi ne ridică pulsul la 200, fiind la un pas de autogol! Mingea lovită greşit de fundaşul nostru la o fază creată de Alves trece la numai un metru de unul din stâlpii laterali ai porţii lui Lung…

Două minute mai târziu, Filipovici reclamă penalty la un fault imaginar iar în min. 72 un un-doi periculos Alves-Chalana este stopat de Lung. În min.73, Benfica mai trece o dată pe lângă gol dar şutul lui Chalana este blocat de Beldeanu.

Ultimul sfert de oră devine aproape dramatic. Cămătaru pendulează tot mai mult între apărare şi atac, dominând cele două careuri cu statura sa.

Jucătorii noştri mai au o zvâcnire în min. 83, Crişan face un slalom plăcut ochiului, pasează la Geolgău dar şutul acestuia este blocat de Bento. Ultimele cinci minute nu sunt pentru cardiaci, mingile zboară în careul nostru ca din balistele romane dar Cămătaru face minuni şi fluierul final al suedezului Frederikssen consemnează un O-O plin de speranţe pentru noi.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

r

S-a scris extrem de mult în presa noastră după *„magnifica noapte albă de la Lisabona”*! De aceea, o triere,

chiar dacă făcută în trepte, prin eliminare, a celor mai importante declaraţii şi comentarii publicate în cotidianele româneşti, a fost extrem de dificilă. Fiecare trata un alt aspect al memorabilei partide „lusitane”, aşa încât eliminarea, chiar şi a anumitor fraze, a fost făcută cu sentimentul că am răpit istoriei fotbalului românesc o parte din cele mai interesante şi frumoase aprecieri despre unele din cele mai măreţe evenimente ale sale… Asumându-ne riscul de a transforma acest capitol mai mult într-o realizare de harnic copist, am lăsat în mare parte toate declaraţiile din… arhiva personală, considerându-le interesante, mai ales, prin prisma stării de spirit exagerat de optimiste a jucătorilor noştri în perspectiva returului de la Craiova şi a finalei cu Anderlecht!… După cum vom vedea mai târziu, acest aspect va avea o mare importanţă în neaşteptatul semieşec din 20 aprilie…

SVEN GORAN ERIKSSON: „Mi-a plăcut U.C. în ansamblu, dar cel mai tare m-au impresionat Crişan şi mai ales Cămătaru, care a reuşit să fixeze în permanenţă 3 – 4 apărători de-ai mei. (…) El mi s-a părut cel mai bun apărător al Universităţii. (…) Mi s-a spus de către cei care au văzut echipa Craiovei că aceasta are jucători foarte inteligenţi. Astă-seară, aici, la Lisabona, ei au făcut această dovadă pe deplin, demonstrând că, într-adevăr, formează cea mai bună echipă din câte am întâlnit. Fiecare mişcare în teren, fiecare manevră tactică a jucătorilor craioveni a fost bine gândită, anihilând, aproape în toate cazurille, tentativele noastre de străpungere a zidului spre poarta apărată excelent de Lung. Nu am întâlnit până acum asemenea fotbalişti, cu atâta inteligenţă, hotărâre, fermitate şi nemaipomenită dăruire în joc.

Benfica n-a jucat rău şi a avut 4 – 5 ocazii, dar nu a transformat. La Craiova, Universitatea va fi un adversar mai uşor, pentru că va ataca continuu (…). Sigur că acest O-O nu-i prea bun, însă eu pot gândi, în fond, că am câştigat totdeauna în deplasare în Cupa UEFA. Nu am făcut remiză decât o singură dată, i-l cu Zürich, rezultat care ne-ar conveni acum şi la Craiova! (…) Calificarea se

joacăf

EUSEBIO: „Să fiu sincer, nu mă aşteptam ca echipa română să joace atât de bine. (…) Auzisem lucruri bune despre Craiova, rezultatele de până acum, în această ediţie a Cupei UEFA o recomandau. Nu o bănuiam însă atât de hotărâtă să-şi realizeze planul. M-a impresionat jocul acestui vârf-Cămătaru! (…) Prin prisma rezultatului de aici, românii au prima şansă de a pătrunde în finală".

OTTO GLORIA, antrenorul reprezentativei Portugaliei: „Am auzit, în ultimul timp, o sumedenie de lucruri bune despre fotbalul românesc dar, sincer să fiu, nu mă aşteptam ca Universitatea să scape de la Lisabona fără 2 – 3 goluri. Ea a acţionat însă calm, inteligent şi a meritat acest rezultat de egalitate. Echipa dvs. e cu adevărat O FORMA ŢIE DE CLASĂ EUROPEANĂ, PUTÂND JUCA ORICÂND ŞI ORIUNDE DE LA EGAL LA EGAL CU ORICE ECHIPĂ".

ALVES: „Benfica a jucat bine dar n-a reuşit să câştige. Acolo, la Craiova, va fi un adevărat război şi doar o Benfica de zile mari, curajul şi sângele rece, ca şi o minte limpede (o *vor avea în Strömberg – n. a*) poate să reuşească să elimine Craiova!"

C. OŢET, antrenorul U.C.: „U.C. a dovedit o dată în plus, prin minunaţii ei jucători, că se poate întrece de la egal la egal cu orice echipă de talie europeană. Remarc întreaga echipă şi regret absenţa lui Balaci şi Ştefănescu, deşi rezultatul ne-a fost favorabil în manşa întâi. Returul se anunţă extrem de dificil, dar pe fondul aceleiaşi seriozităţi şi al unui succes cu Italia, pe care ni-l dorim din toată inima, sperăm să jucăm şi finala! (…) Jocul nostru în apărare a prezentat foarte puţine fisuri, iar introducerea lui Clupitu s-a dovedit o idee inspirată. Modul în care el a jucat ne-a făcut să regretăm că apare atât de rar în campionat dar aceasta este situaţia, Universitatea are mulţijucători de valoare şi una din problemele cele mai grele ale noastre, ale antrenorilor, este să-i stabilim pe primii 11".

M. LUCESCU: „A fost un meci dintre acelea care

greu se uită. Nu atât ca valoare tehnică, nici n-ar fi fost posibil în încleştarea aceea nebună din teren, cât mai ales ca angajament, combativitate, ce mai, adevărat eroism! Cheia rezultatului, fără a-i nedreptăţi pe ceilalţi, a fost Cămătaruţ...) care a fost prezent pe tot terenul, «închizând» toate posibilităţile de pătrundere pentru Chalana sau Alves, cei mai puternici jucători portughezi. Intrarea lui Beldeanu a dat şi ea o mai mare siguranţă, travaliul şi clarviziunea acestuia limpezind jocul.

Benfica este o echipă care ştie ce vrea şi ce joacă. Valoarea echipei este peste valoarea componenţilor ei. Se vede că Eriksson a ştiut ce să ceară. (...) La nivelul acesta, calificarea nu este încă decisă. Să ne reamintim rezultatele anterioare ale Benficăi, ale lui IFK Göteborg şi ne vom da seama că surpriza ar putea veni de la acest antrenor suedez".

C. ŞTEFĂNESCU: „Portughezii nu m-au impresionat în mod deosebit dar ei alcătuiesc o echipă solidă, de tehnicitatea şi abilitatea lor trebuind să ţinem cont în perspectiva meciului din 20 aprilie".

CĂMĂTARU: „Cred că vom juca finala şi vom realiza cel mai mare succes al fotbalului românesc din toate timpurile. (...) Am luptat cum n-am făcut-o niciodată în viaţa mea. Sunt foarte fericit că am reuşit. (...) Avem acum cel puţin 70% şanse de a ajunge în finală. (...) Benfica este o mare echipă şi nu trebuie niciun minut crezut altceva. Nu trebuie niciun minut subestimată, pentru că vom greşi. (...) Sper ca la Craiova să fie mereu în coasta adversarilor şi să dau cel puţin un gol..."

CRIŞAN: „Cu cele două piese de bază ale echipei, Ştefănescu şi Balaci, abordăm cu mare încredere... marea finală cu Anderlecht. A fost o surpriză totală pentru noi nu echipa şi evoluţia ei – vorbesc de Benfica, bineînţeles – cât atmosfera înainte şi după meci. Doresc ca la plecarea din Craiova a echipei Benfica preşedintele clubului, jucătorii şi toţi factorii responsabili ai acestei echipe să constate că nu s-au comportat la Lisabona cum ne-am aşteptat şi să regrete că nu au fost la înălţimea noastră. (...) în jocul de

la Craiova nu poate exista decât un singur învingător: U.C., finalistă în 1983 a Cupei UEFA”.

ŢICLEANU: „În iarnă, când am fost operat la ochi, nu ştiam dacă voi mai juca în sezonul de primăvară. Ştiam însă că U.C. va juca în finala Cupei UEFA. Pentru că aşa ne-am propus cu toţii. Acest rezultat de la Lisabona ne-a deschis drumul spre finală. La 20 aprilie, trebuie să facem cel mai bun joc al carierei noastre”.

DONOSE: „*Aşa cum am jucat, Universitatea nu putea pierde*. (…) *Ceea ce mă pune acum pe gânduri este, nu atât returul cu Benfica, pe care vom lupta să-l câştigăm, oricât ar fi de greu, ci… echipa belgiană Anderlecht, învingătoare la Praga. Va fi o finală tare*!”

LUNG: „Am promis Craiovei şi ţării că vom bea şampanie din Cupa UEFA. Vreau să ne îndeplinim visul”.

DUMITRU: „Am jucat la un campionat mondial. Am jucat cu selecţionată Europei, am jucat în sferturile C.E. cu naţionala şi vreau să joc într-o finală de Cupă UEFA, lucru pe care nu vreau să-l ratez. Craiova e o valoare pe plan european”.

PRESA DUPĂ MECI

Se pare că, în ultimul timp, presa noastră fusese nevoită să se specializeze în superlative! Şi acesta este, în primul rând meritul bravilor jucători ai U.C., care dădeau şi majoritatea echipei naţionale.

Titlurile şi conţinutul articolelor scrise pe marginea meciului de la Lisabona sunt, într-adevăr, cât se poate de elogioase. Să facem însă un tur de orizont al celor scrise în urma acestei „magnifice nopţi” lusitane:

Agenţia REUTER: „Benfica Lisabona, care asigură aproape întregul efectiv al naţionalei portugheze, nu a mai repetat performanţa din sferturile de finală, când a eliminat pe lidera campionatului italian, echipa AS Roma. Fotbaliştii craioveni au lăsat pentru meciul retur, de acasă, intenţiile ofensive, şi s-au apărat foarte bine, cu succes la acţiunile lui Filipovici, Nene şi Alves”.

Agenţia FRANCE PRESSE: „*U.C. şi ABERDEEN-SURPRIZELE PRIMĂVERII*”: „*O* altă vedetă a primăverii

fotbalistice a fost formaţia română U.C., autoarea unui excepţional raid în Cupa UEFA. (…) U.C. a luat o serioasă opţiune pentru calificarea sa în finală Cupei UEFA. (…) Echipa română a ştiut, de-a lungul celor 90 minute ale întâlnirii, să se opună cu seninătate şi disciplină de joc tuturor încercărilor şi asalturilor cam precipitate ale portughezilor".

L'ÉQUIPE: „*UN ZID DE NETRECUT*": „Primul meci (…) obligă pe portughezi să privească returul cu mare îngrijorare. Tactica românilor, cu un dublu zid defensiv, a făcut pe Benfica să comită erori".

ASSOCIATED PRESS: „Favorita Benfica, formaţie cu un palmares net superior, n-a reuşit, deşi a atacat mai mult, să scape de marcajul strict, om la om, al puternicilor români, din rândul cărora s-a detaşat, prin eficienţa paradelor, portarul Lung, neînvins, cu toată insistenţa lui Chalana şi a internaţionalului iugoslav Filipovici".

„A BOLA" publică pe pagina întâi, precum şi pe alte două pagini de interior, un număr mare de articole însoţite de fotografii, declaraţii, comentarii, sub următoarele titluri:

„TUNELUL FINALEI ESTE DESTUL DE ÎNTUNECAT PENTRU BENFICA"; „DECEPŢIA DE PE LUZ A REUŞIT SĂ NU FIE TOTALĂ. ECHIPA BENFICA ÎNCĂ MÂI POATE BENEFICIA DE FAPTUL CĂ N-A PRIMIT GOL"; „LUMINĂ GALBENĂ PENTRU BENFICA SPRE FINALĂ"; „CRAIOVENII AU PREZENTAT LA LISABONA O LECŢIE DE CONTRAATAC FOARTE BINE ÎNVĂŢATĂ":

I»

„U.C. a fost pentru Benfica cel mai mare obstacol de până acum. Tilihoi şi Ciupitu i-au secătuit pe Filipovici şi Diamantino (Nene): aceşti jucători s-au remarcat ca cele mai bune piese din apărare. Benfica nu se aştepta la o replică atât de viguroasă din partea Universităţii, creând în zilele premergătoare întâlnirii, în jurul meciului, un optimism foarte exagerat, ceea ce i-a dăunat. (…). Pe scurt, e vorba de un adversar cu o bună tehnică şi cu o excelentă pregătire atletică, cu o mare experienţă de joc".

„O DIARIO”, sub un titlu mare: *„BENFICA! NU TOTUL ESTE PIERDUT!”, scrie*: „Românii n-au arătat pe stadionul Luz cum sunt capabili să atace! Dacă sunt tot atât de buni cum s-au arătat în apărare, atunci Benfica îşi vede greutăţile mult sporite ca să mai poată ajunge unde şi-a propus. Oamenii Craiovei, înalţi şi puternici, au dominat cu calm propriul careu şi au reuşit să evite tot”.

„DIARO DE NOTICIAS”: „Steaua care străluceşte în deplasare e tot ceea ce rămâne Benficăi. Expeditiva apărare română a anulat atacul neinspirat al Benficăi. (…) Craiova a făcut o apărare de maximă atenţie, fără să se complice, beneficiind de buni tenicieni. U.C. *a* redus la o impresie banală pe Benfica, neinspirată miercuri noaptea”.

„O DIA”: *„NOAPTEA DIFICILĂ LA LUZ”*: „Există puţine şanse la Craiova, unde U.C. va ataca spre a obţine un gol în plus”.

„MINUNATA «NOAPTE ALBĂ» A FOTBALIŞTILOR CRAIOVENI LA LISABONA” („Sportul”, A. Neagu);

*„Un scor alb echivalent cu o victorie, după un meci de mare luptă / MAREA AMBIŢIE A FOTBALIŞTILOR CRAIOVENI AÂNVINS ÎN*TR-*O NOAPTE DE APRILIE”* (*A. Neagu*): „Am avut impresia că dificultatea suplimentară pentru craioveni, în acest meci, a fost aceea că, din cauza decalajului orar, partida a început la ora 23, oră la care în mod obişnuit la noi se doarme (…).

„U. C. a dovedit în meciul cu Benfica Lisabona că este o formaţie de certă valoare continentală, CE POATE FI OPUSĂ ORICĂROR ALTE ECHIPE DE RENUME EUROPEAN (s. n.)”.

„SUFERIND LÂNGĂ APARATUL DE RADIO…” („*Sportul*”, *Marius Popescu*): „Vorba lui Nea Marin: „Şi dacă o fi – şi-o fi – şi-o fisă fie…” Şi uite că a fost! Gata ne cumpărăm pălării noi la Craiova, să dăm cu ele de pământ înaintea finalei!!!”

*„PE FECIORII CEI FAINI A*I *CRAIOVEI îl ŢUCĂM PE TOŢI ŞI SĂ NE TRĂIASCĂ*! „(„*Sportul*”, *M. Popescu*): „Să ştiţi – ne-a spus un tânărtocmai din Maramureş – că la noi toţi oamenii au muncit joi mai cu inimă şi mai cu spor, cu

bucuria mare pe care ne-au sădit-o în suflet feciorii cei faini ai Craiovei. Îi ţucăm pe toţi şi să ne trăiască!”

„*ANTOGNONI ŞI GIRESSE N-AU DE CE SĂ FIE SUPĂRAŢI* „(„*Sportul*”, *Ctin Alexe*): „Craiova e o echipă de valoare continentală şi Antognoni şi Girese n-au de ce să mai fie supăraţi, l-a învins o formaţie mai bună, CRAIOVA DIN ROMÂNIA”.

„*PREMIERE CRAIOVENE*” („*Sportul*”, *Mircea Todoran*): „… perioada afirmării a început cu sezonul 1977 – 78. Pentru că, de atunci încoace, UC a fost an de an în arena europeană… (…) acum, după acest dătător de speranţe O-O cu Benfica, stă în puterea echipei din Bănie să se califice în FINALĂ! Ar fi o mare premieră pentru ea şi pentru fotbalul nostru”.

„*DRUMUL SPRE MAREA FINALĂ ESTE DESCHIS*!” („*Scânteia tineretului*”, *Vasile Căbulea*): „Aşadar, primul pas, pasul cel mai mare şi cel mai greu, spre finala Cupei a fost făcut (…) studenţii lui C. Oţet au evoluat ca nişte veritabili profesori, promovând dificilul examen cu nota maximă, 10 cu felicitări, bineînţeles!…

(…) NR: La cronica transmisă de la Lisabona, ne face plăcere să adăugăm o ştire de ultimă oră (mai precis ora 2, 30) sosită telefonic de la… Craiova: «Nimeni nu doarme! De la încheierea meciului, oltenii cântă fericiţi şi salută din inimă succesul echipei lor favorite. E un veritabil carnaval!»”.

„O ECHIPĂ ROMÂNEASCĂ, U.C. CUCEREŞTE EUROPA” (titlu, „Scânteia tineretului”, V. Căbulea);

„*SECVENŢE DIN*TR-*UN JURNAL APROAPE SENTIMENTAL*” („*Scânteia tineretului*”, *V. Căbulea*): „(…) Cămătaru a făcut un meci senzaţional: prezent în apărare şi în atac, el s-a «scuturat» de adversari cu o dezinvoltură care a uluit tribunele. „(…) senzaţionalul serial al jucătorilor din Bănie va continua. Suntem plini de încredere şi speranţe”.

„NU NE-AM CALIFICAT ÎNCĂ? „(Eugen Barbu, „Scânteia tineretului”):

„… euforia meciului nul, obţinut la Lisabona, a luat

nişte proporţii îngrijorătoare. (…) nu trebuie să uităm că «11»-le lusitan nu este o echipă oarecare. Pe urmă, fotbalul este imprevizibil şi oferă şi surprize de la un meci la altul, pentru că fiecare partidă se joacă altfel. Sunt convins că prezenţa lui Balaci şi a lui Ştefănescu în meciul din 20 aprilie va conta enorm dar, în acelaşi timp, n-aş vrea ca jucătorii pe care i-am aplaudat la 6 aprilie să fie cuprinşi de o automulţumire care le-ar fi fatală. (…) Privind spre viitor, îmi exprim încrederea că acest „11" va forma pentru mulţi ani de acum înainte, cu împrospătările de rigoare, nucleul naţionalei, cum a şi fost".

„O ZI LA PULSUL CRAIOVEI" (*„România liberă"*, *Horia Alexandrescu*, *Dan Dumitrescu*): „Prima echipă românească ce cucereşte, cu armele paşnice ale jocului de fotbal, Europa: U.C.

(…) *doar zeiţa Fortuna i-a salvat pe portughezi de o înfrângere care nu intra nicidecum în caicului lor*. (…) *UC este acum o-mare echipă de suflet a tuturor, o echipă de inimă a suporterilor, o echipă de faimă, care-şi face loc în elita fotbalului internaţional, echipa unor admirabili băieţi care au scris deja cea mai frumoasă pagină din istoria fotbalului românesc. Şi minunata poveste încă nu e sfârşită. Ea continuă ca în frumoasele basme ale tinereţii cutezătoare*. (…) *Un singur obstacol până la finală*!"

„LA UN GOL DE O MARE FINALĂ" (*„Flacăra"*, *Nicolae Cristache*, *Ovidiu Ioaniţoaia*): „Jucând ca o mare echipă, în niciun fel complexată de numele adversarilor (…), UC a izbutit un foarte preţios şi meritat O-O la Lisabona, prin acest egal campioana unei mari iubiri ajungând la un singur gol, cel pe care îl sperăm marcat la Craiova, de finala Cupei UEFA şi înregistrând astfel, fără dubii, CEA MAI MARE PERFORMANŢĂ DIN ISTORIA FOTBALULUI ROMÂNESC. (…) Dacă meciul de aici a avut un erou, acesta a fost fundaşul central Ciupitu (…). Opţiunea s-a dovedit fericită: Ciupitu a jucat aproape fără greşeală şi, încă mai mult, a ştiut să treacă peste consecinţele unei accidentări, rămânând în teren până în ultimul minut. (…) Dacă meciul a avut un erou, atunci el a

avut şi o «cheie». Aceasta s-a numit Cămătaru, fotbalist care a alergat aici, la Lisabona, cât pentru o întreagă carieră (…). E suficient, credem, să subliniem, că el a trimis de 5 ori mingea în corner şi de foarte multe ori s-a situat pe poziţia ultimului apărător (…)

„LA CRAIOVA O NOUĂ POVESTE „(„Flacăra”, Nicolae Cristache):

„Crişan a fost a doua surpriză. Lui i-a revenit sarcina integrală a atacului. Marcat la început de un jucător, apoi de doi, în final el a scos din dispozitivul advers trei jucători. (…) *9* şi *7*, va spune după meci Eriksson, au fost ceva ce nu ne-am închipuit să poată fi. (…) Irimescu, accidentat, este schimbat cu Beldeanu. (După meci Irimescu va mărturisi că a jucat tot meciul accidentat, scrâşnind din dinţi, numai să joace). Donose va fi înlocuit de Dumitru. După câteva minute, Dumitru se sufocă. De pe tuşă, nu se poate bănui infernul din teren”. *„47 DE ORE LA LISABONA „(„Flacăra”, Ov. Ioaniţoaia)*: „Ziariştii locali trag poză după poză (…) şi-l «vânează» pe Tică Oţet. Acesta îşi joacă bine rolul: «Craiova are pretenţii să câştige Cupa», afirmaţie care declanşează zâmbete subţiri pe feţele conducătorilor Benficăi. Ei se poartă senioral, de parcă ar primi vizita unor rude sărace. Ungureanu observă vulturul de pe emblema clubului lusitan şi gândeşte cu voce tare: «Mâine îi rupem o aripă». Lung râde şi completează: «Corect, pe cealaltă o oprim pentru Craiova».

(…) o veste neliniştitoare: pe Cămătaru îl doare piciorul, folosirea lui e incertă! Dar Ciupitu? – întreb. Titular sigur, vine răspunsul. Admir curajul lui Oţet, dar tot mi-e teamă. Lucescu şi Rădulescu, fac o ultimă încercare, ce-au zis? N-au altă părere? Scurt: nu!

(…) Ţicleanu (care nu poartă lentila de contact, i-a căzut la antrenamentul de ieri şi nu ştie să şi-o pună singur) pipăie gazonul şi decretează: «E tocmai bun de un meci nul»”.

„MULŢUMIM, CRAIOVA, ORAŞ EUROPEAN!” (*Adrian Păunescu*, *„Flacăra”*): „O-O cu Lisabona este un

rezultat cel puţin la fel de important, dacă nu chiar mai important, datorită caracterului oficial al meciului, dar să zicem LA FEL DE IMPORTANT CA O-O PE WEMBLEY, CU ANGLIA. Acest O-O propulsează şi mai sus fotbalul românesc şi numai nişte nepricepuţi ar mai putea rata, de acum încolo, fixarea acestui fotbal pe o orbită într-adevăr competiţională. (...) Cred că se impune de urgenţă mărirea, prin soluţii ingenioase şi rapide, a capacităţii stadionului din Craiova.

(...) Dispreţul cu care unii reprezentanţi ai clubului lusitan au privit meciul retur, declarând că nici n-au nevoie să vadă meciul de la Craiova, din moment ce îi vor bate măr pe olteni la Lisabona, trebuie plătit scump. 500.000 dolari mi s-ar părea o sumă derizorie.

(...) *Sunt nişte vinuri senzaţionale în Oltenia. Spălaţi Cupa UEFA. Ştergeţi-o cu o bucată de in curat. Nu este exclus ca din ea să guste, în fine, şi românii vinurile lor preferate*".

20 aprilie 1983

UNIVERSITATEA – BENFICA LISABONA l-l (1-O)

„Păcat Craiova! *Bravo Craiova*!"

Acest titlu inspirat al revistei „Flacăra" oglindeşte cum nu se poate mai bine starea de spirit a ziariştilor şi tuturor iubitorilor de fotbal din ţară de după acest meci ce a stopat în mod neaşteptat o excepţională *„cruciadă prin Europa a unei echipe româneşti însetată de glorie*".

Într-adevăr, după cum se arată în titlul articolelor din „Flacăra", *„cu amărăciunea că n-a ajuns în finală dar privind lucid la marile ei realizări şi la splendidele ei perspective*", *putem spune „Păcat Craiova*!" pentru acest moment de slăbiciune, *„Bravo Craiova*!" pentru deosebita ei performanţă, aceea de a ajunge în semifinalele Cupelor Europene...

În urma acestei partide memorabile, s-a scris mult despre cauzele care au dus la un eşec cu totul neaşteptat. S-a marşat pe factorul psihic, pe încrederea exagerată în victorie a jucătorilor şi antrenorilor, oboseala fizică de după meciul cu Italia de la Bucureşti a selecţionabililor

craioveni fiind trecută cu multă uşurinţă pe plan secundar, considerându-se cazul returului cu Bordeaux un argument din cele mai forte în favoarea acestei opinii. Se pare însă că „oamenii condeiului”, care au considerat eşecul neaşteptat, uită că au crezut acelaşi lucru cot la cot cu cei ce ar fi trebuit să fie artizanii primei „finale româneşti” a cupelor europene…

Să vedem însă, pentru posteritate, care a fost atmosfera dinaintea meciului, atât pentru cronicari, jucători şi antrenori, cât şi în rândurile iubitorilor fotbalului din ţara noastră, care au fost resorturile lăuntrice, psihice, ale acestui eşec catalogat ca neaşteptat.

BENFICA a sosit cu o delegaţie de 68 de membri (…), din care 13 erau ziarişti.

Sâmbătă seara, în cadrul campionatului lusitan, Benefica a învins pe Amara în deplasare (formaţie aflată pe ultimele poziţii în clasament) cu 3 – 1 (1 – 1), prin golurile înscrise de Diamantino (2) şi Sheu. „*De subliniat* (se arăta în ziarul „înainte”) *că adversarii noştri de mâine i-au utilizat suedezul Strömberg şi pe José Luis, acesta din urmă evoluând însă numai şase minute*”.

Ziarul „Sportul” acorda şi el atenţie apariţiei lui Strömberg: „Marea noutate din formaţia pentru meciul de la Craiova se numeşte Strömberg, pe care antrenorul Ericksson intenţionează să-l alinieze chiar din primul minut în linia de mijlocaşi, dar cu un rol ofensiv foarte pronunţat. Suedezul, care vine, ca şi Erickson, de la clubul din Göteborg, a declarat ziariştilor portughezi prezenţi aici la Craiova că doreşte foarte mult să joace a doua consecutivă finală a Cupei UEFA”.

Singurul care prezenta semne de întrebare în formaţia lusitană era Alvés, accidentat în partida cu Amara. În caz că nu va putea juca, el urma să fie înlocuit de José Luis.

În tabăra portugheză multă prudenţă dar oaspeţii nu-şi ascundeau speranţele în calificare.

UNIVERSITATEA. Fotbaliştii craioveni convocaţi la lotul reprezentativ pentru jocul cu Italia (Lung, Negrilă,

Ştefănescu, Ungureanu, Bălăci, Geolgău, Cămătaru, Crişan, Cârţu, Ţicleanu, deci... 10!) au revenit sâmbătă noaptea în Bănie. În rest, absentează Negrilă, care acumulase două cartonaşe galbene, şi Ciupitu, absent şi de pe lista rezervelor datorită unei accidentări de ultimă oră.

PRESA ÎNAINTE MECI

„*SPORTUL*”: „*O* victorie în partida de azi îi va aduce pe reprezentanţii ţării noastre în finala competiţiei, eveniment unic în istoria fotbalului românesc!” (*Şi acum, atenţie*!). În acest caz (şi sperăm că aşa va fi), craiovenii vor susţine finala, tur-retur, la 4 şi la 18 mai, întâi în deplasare, cu învingătoarea dintre SC Anderlecht şi Bohemians. Un pronostic logic spune că una din finaliste va fi Anderlecht, pentru că a învins în tur eu l-o la Praga”.

„*ROMÂNIA LIBERĂ*” (*Ion Bocioacă*): „Echipa craioveană se află la un singur gol de finala prestigioasei competiţii continentale. Partida nu este dinainte jucată. Benfica Lisabona este o echipă foarte bună, o echipă care ştie să joace în deplasare şi care n-a cunoscut până acumnicio înfrângere în actuală ediţie a Cupei UEFA. Dar să nu uităm că nici UC n-a cunoscut înfrângerea pe «Centralul» din Bănie, în faţa entuziastului public craiovean”.

„U.C. TREBUIE SĂ FIE CÂŞTIGĂTOAREA CUPEI UEFA!” (Ad. Păunescu, „Flacăra”): „*Aş jigni pe jucătorii craioveni dacă aş spune că meciul e simplu, că* se va câştiga uşor. Chiar dacă va fi 3-O sau, dacă vreţi, 4 – 1 pentru noi, tot greu va fi! Ne aflăm în faţa ultimei turnante înaintea lansării pe cea mai înaltă orbită a fotbalului european a UC, CEA MAI BUNĂ ECHIPĂ DE FOTBAL PE CARE A AVUT-O ŞI O ARE ROMÂNIA! (zbl. n). (...) U.C. trebuie să fie câştigătoarea Cupei UEFA! (...) A Cupei UEFA! Ştiu bine ce spun! Sunt un om lucid: adică, trebuie să bată pe Benfica mâine, miercuri 20 aprilie, şi trebuie să bată şi echipa cu care se va întâlni în meciul următor”.

DECLARAŢII ÎNAINTE DE MECI

f

SVEN GORAN ERICKSON: „Craiova are 60% şanse

de calificare, iar Benfica 40%. Jocul se anunţă foarte greu pentru noi (...), aceasta pentru că U.C. este o echipă mare, care a ajuns unde a ajuns după ce a eliminat multe echipe de valoare şi a adus fotbalul românesc în atenţia tuturor.

Avem câteva probleme de efectiv dar sperăm să le rezolvăm până la ora jocului. Cât priveşte introducerea lui Strömberg, încă nu m-am decis (...) Anul trecut am avut o şansă mare cu IFK Göteborg. Consider însă că Benfica este o echipă şi mai mare, capabilă să reziste la Craiova".

C. *OŢET*: „Cred în calificarea echipei mele. Vom face tot ce e omeneşte posibil pentru a o obţine! (...) Să nu uităm că Benfica are ştiinţa jocului în deplasare bine pusă la punct. Apoi, nu cunoaştem mare lucru despre acest suedez Strömberg, care *se* anunţă cu drept de joc, probabil în locul lui Carlos Manuel. (...) Ne dăm seama că avem în faţă un meci mai greu decât cel de la Lisabona".

GEOLGĂU: „Marea mea bucurie de a fi jucat în echipa naţională la victoria cu Italia nu va fi întreagă dacă nu vom trece şi de Benfica".

Ca o încheiere a prezentării atmosferei dinaintea meciului, mi se pare interesant să spicuiesc câteva din impresiile culese pe străzile Craiovei, în preziua meciului, de Eftimie Ionescu: „Toate drumurile fotbalului românesc duc acum spre Craiova. (...) Bănia a devenit alb-albastră! Din aproape toate vitrinele magazinelor îţi zâmbesc mari afişe, în care laitmotivul este «succes Universitatea». Peste drum de hotelul Minerva, una din marile cofetării ale oraşului prezintă «tortul UEFA», o splendidă realizare compusă din cinci trepte (...), întruchipând astfel, etapele străbătute până acum de fotbalişti".

FILMUL MECIULUI

Însăşi caseta tehnică spune, încă din start, multe despre această partidă în care studenţii din Bănie au prins cea mai slabă formă a lor după întâlnirea cu Bayern München din 3 martie 1982, de pe „Central"-ul craiovean. Şi acum, ca şi atunci, craiovenii porneau favoriţi în ochii suporterilor şi ai presei, dintr-un ciudat surplus de încredere în forţele favoriţilor şi o subestimare aproape

inexplicabilă şi nefondată a potenţialului adversarilor.

După cum s-a recunoscut după meci, această neaşteptată eliminare din cursa atât de impetuoasă a Craiovei în Cupa UEFA este un dureros tribut plătit subestimării adversarului, deconectării de la pulsul partidei şi oboselii acumulate de cei cinci titulari în partida cu Italia, de la Bucureşti. Factorii care au contribuit la această deziluzie fotbalistică sunt numeroşi dar principalul rămâne tot cel psihic, deconectarea de la pulsul partidei, atmosfera dinaintea ei. *„Înainte de meci s-a vorbit numai de finala în care ne şi vedeam, am scandat, am ovaţionat, am cântat, Tudor Gheorghe a lansat cântecul «O iubire alb-albastră», totul era pregătit-chiardacă lipsea Negrilă pentru o iminentă «fiesta»*, se arăta, pe bună dreptate, în revista „Fotbal”. Într-adevăr, mulţi se zbăteau deja să obţină bilete pentru… finala cu Anderlecht, iar Mircea Lucescu plecase în grabă la Bruxelles sub motivul oficial de a studia jocul internaţionalilor cehoslovaci dar mai mult ca sigur cu gândul că va prinde doi iepuri dintr-o lovitură…

Mi se pare foarte interesantă şi elocventă o comparaţie a şuturilor şi cornerelor din meciurile susţinute pe „Centralul” din Bănie de Universitatea în respectiva ediţie a Cupei UEFA: 19 – 7 (7 – 4) la şuturi şi 7 – 4 la cornere cu Fiorentina, 16 – 6 (7 – 3) şi 7 – 1 cu Shamrock Rovers, 15 – 10 (8 – 4) şi 14 – 4 cu Girondins de Bordeaux, 12 – 3 (9 – 1) şi 5 – 2 cu FC Kaiserslautern.

Cu numai 3 şuturi pe poartă, dintr-un total incredibil de numai 7 şuturi, într-adevăr, studenţii craioveni nu puteau avea pretenţii la victorie şi calificare. Şi totuşi, am fost foarte aproape, la nici 10 cm, de o calificare norocoasă…

Cheia partidei a fost jocul la mijloc, acolo unde linia portugheză, mult mai mobilă, a pus stăpânire pe o mare porţiune de teren şi a pregătit periculoasele contraatacuri pe extreme.

Partida a debutat nefericit pentru gazde: nici n-a fluierat bine scoţianul Valentine începutul că Donose s-a accidentat neaşteptat, la o fază banală la mijlocul terenului

şi antrenorul C. Oţet a fost nevoit să facă prima schimbare încă din minutul 2! Neîncălzit, Beldeanu proaspătul intrat în teren, se va vedea destul de târziu în joc, atunci când, de fapt, nu se va mai putea face nimic…

Din primele minute, oaspeţii îşi dezvăluie intenţiile tactice şi speranţele în calificare. Ei îşi baricadează poarta cu două linii de câte patru jucători, lăsând înfipţi în coasta apărării noastre doi atacanţi rapizi, buni şuteuri şi speculanţi. Tilihoi îl ia în primire pe Filipovici iar Ungureanu va deveni umbra lui Nene pe tot terenul, greşeală tactică pe care Eriksson o va specula imediat. Cheia întregului joc tactic al echipei portugheze, cel mai bun jucător de pe teren alături de Balaci, va fi blondul suedez Strâmberg. Putem spune, acum, după foarte mult timp scurs de la data partidei, că fără el, Benfica ar fi fost, poate, din nou redusă la o banală impresie, chiar şi în condiţiile oboselii excesive a internaţionalilor craioveni. Acest Strâmberg va dirija cu măiestrie contraatacurile lusitane pe extreme, pe culoarele lăsate de Geolgău şi Ungureanu.

Partida în sine a fost plăcută ochiului neutru. Portughezii pornesc în forţă, fără complexe şi asistăm la o lungă perioadă de derută a echipei noastre. Angrenajul tactic al Universităţii, complet dereglat de cele două absenţe notabile, nu se regăseşte, nu reuşim să legăm mai nimic, pasele sunt telefonate, demarcările lente şi intercepţiile dese ale lusitanilor obligă mereu la eforturi suplimentare de repliere

Oaspeţii atacă dezinvolt şi, în min.10, Ştefănescu scoate in extremis şutul lui Filipovici. Cinci minute mai târziu, Lung intervine sigur la un nou şut expediat de internaţionalul iugoslav. După acest prim sfert de oră al portughezilor, echipa noastră începe să se vadă mai mult în atac. În min. 17, Geolgău se lansează decis pe partea dreaptă, este faultat de Bastos Lopes I, la 22 metri, lateral, execută Balaci, cu stângul, spre vinciul din dreapta lui Bento, portarul echipei lusitane se întinde cu greutate după balon, îl prinde şi-l scapă în plasă. E l-o împotriva

cursului jocului, Bento loveşte nervos bara şi plasa. E un moment psihologic important al meciului iar echipa noastră se dezlănţuie. Crişan şi Geolgău şarjează încontinuu pe dreapta, Bălăci dirijează cu competenţă jocul studenţilor dar, din păcate, aceştia nu reuşesc să finalizeze. În min. 30, re-cuperăm un balon de contraatac, Bălăci îl preia aşteptând ţâşnirile atacanţilor, apărătorii portughezi sunt cu ochii pe Crişan dar blondul craiovean „împinge" inteligent pe stânga, pentru Cămătaru. „Nouarul" nostru porneşte impetuos, încetineşte însă în careul lusitan. Bento era aproape bătut, încă ameţit de golul uşor primit din vina sa, dar Humberto, venit puternic din spate, împinge în corner, cu bombeul, un balon pe care scria gol… Avea să fie al doilea moment psihologic al meciului şi ratarea aceasta nu se va şterge mult timp din memoria jucătorilor, cronicarilor şi suporterilor.

Jucătorii noştri domină în continuare, parcă bănuind căderea fizică din repriza secundă dar Geolgău ratează, în min. 34, la o pasă a lui Balaci, iar Ţicleanu îl imită patru minute mai târziu, la o pătrundere a înlocuitorului lui Negrilă, trimiţând „peste".

Cu patru-cinci minute înainte de pauză, Filipovici aduce liniştea deasupra stadionului, îngheţându-ne cu un şut puternic în bara laterală din stânga lui Lung.

Două minute mai târziu, Beldeanu, apărut în joc abia la sfârşitul primei reprize, iroseşte ultima ocazie a primei reprize, şutând puternic dar peste poartă. Cele 45 minute scurse consfinţesc o superioritate evidentă a craiovenilor (un gol şi 5 – 2 la ocaziile clare de gol).

La reluare, jucătorii portughezi dovedesc mai multă prospeţime fizică, contraatacă periculos şi, la numai 7 minute de la reintrarea în teren, reuşesc egalarea, căzută ca o lovitură de trăsnet pe gazon şi în tribune: la un atac de 4 contra 6, purtat pe partea dreaptă, balonul ajunge pe stânga, central, la Filipovici care nu iartă.

În min. 70, iese Stromberg, epuizat după un efort imens, cu conştiinţa împlinită, şi intră Bastos Lopes II, un fundaş, cu intenţia vădită de a menţine rezultatul, favorabil

calificării. Trei minute mai târziu, înregistrăm o fază despre care se va vorbi mulţi ani în continuare: Ţicleanu centrează de pe dreapta, Crişan reia cu latul, de la marginea careului, din poziţie centrală, dar ba-lonul va lovi transversala! Avea să fie ultima mare ocazie a partidei. Obosiţi, cei 22 de jucători nu vor mai avea puterea să forţeze schimbarea tabelei de marcaj. Neînvinsă, echipa craioveană va părăsi competiţia după cele mai nefaste 90 minute ale sale.

Şi acum „bomba”: după meci, oficialii craioveni vor constata, cu năduf, că Zoii Crişan a expediat balonul într-o transversală... aflată cu 9 cm mai jos decât era regulamentar!!...

DECLARAŢII DUPĂ MECI

f

SVEN GORAN ERIKSSON: „Am tot respectul pentru echipa dvs. Am observat la ea multe lucruri bune. Am mizat pe faptul că internaţionalii ei vor fi obosiţi după victoria din partida cu Italia şi nu ne-am înşelat. Orice antrenor însă şi-ar dori în echipa lui fotbalişti ca cei care joacă sub culorile Universităţii. (...) Prima repriză a aparţinut gazdelor iar a doua – nouă. Explicabil, dacă ne gândim că majoritatea componenţilor ei au făcut parte din echipa României, sâmbătă, în partida cu Italia. Vreau să remarc că UNIVERSITATEA ESTE CEA MAI BUNĂ ECHIPĂ PE CARE AM ÎNTÂLNIT-O (subl.n.). Cât despre noi, suntem bucuroşi că am ajuns în finală, mai ales datorită jocului bun efectuat în deplasare. De altfel, până acum n-am fost învinşi în 25 meciuri consecutive. (...) A fost al patrulea meci al formatei Benfica în care gazdele au condus la pauză eu l-o dar noi am reuşit să remontăm. (...) U.C. este o echipă foarte bună, cu jucători atletici dar care, probabil au fost prea siguri de victorie”.

ANTONIO OLIVEIRA – TONI: „A fost o frumoasă partidă de calificare, cu faze splendide la ambele porţi, în care trebuie să remarc că noi am beneficiat de şansă, mai întâi neprimind gol la faza în care Cămătaru a ajuns singur în faţă cu Bento. Dar, după egalare, noi am jucat din ce în

ce mai avântat şi ne-am creat şi situaţii de gol. Universitatea rămâne o echipă DE PRIMĂ VALOARE EUROPEANĂ şi putea foarte bine să joace ea finala în locul nostru”.

OTTO DEMUTH (*Austria*), *observatorul UEFA*: „Universitatea putea obţine fără emoţii calificarea în repriza I, când a avut o mare ocazie de gol”.

FILIPOVICI: „*Partida de mare luptă, care a început într-o notă de dramatism, dar în care Benfica a ştiut să tempereze avântul craiovenilor, altfel puternici, cu jucători de excepţie, cum este Balaci. (…) trebuie să mărturisesc că ne-am găsit într-o situaţie disperată la faza în care Cămătaru a scăpat spre poarta lui Bento. Conduşi cu 2-O, finala era departe de noi*”.

C. OŢET: „Benfica a jucat bine astăzi, evoluând aşa cum se cere într-un meci de calificare. (…) Accidentarea din start a lui Donose a produs unele inevitabile dereglări în jocul echipei noastre, ca şi aceea a lui Cămătaru, piesă de bază a atacului”.

ILIE BĂLĂCI: „*Să* fim realişti, meciul nostru a fost un eşec… Am jucat foarte prost, fără voinţă, fără prospeţime fizică… (…) Meci tipic de calificare. Şansa a surâs echipei Benfica, dar să nu uităm că noi am avut mai multe ocazii (…) Ne aşteptam ca Benfica, la Craiova, să fie foarte puternică, dar noi am fost istoviţi după meciul de sâmbătă dintre România şi Italia”.

BELDEANU (*la pauză*): „E l-o pentru noi dar n-am jucat bine! Suntem cam obosiţi, n-avem vână!”

Dr. VASILE FRÂNCULESCU, *doctorul U.C.*: „De trei ori mai bună Benfica decât Bordeaux!”

DUMITRU: „Păcat că n-am ştiut să rămânem în finală… Păcat şi pentru că Benfica este o echipă mai «uşoară» decât cele învinse…!”

CIUPITU: „După extraordinarul rezultat de la Lisabona, am fost mulţi dintre noi prea optimişti”.

ANDREI RĂDULESCU, *preşedinte FRF*: „U.C. de astăzi e o echipă care nu aparţine numai oraşului sau judeţului, ea este iubită de întreaga ţară atât pentru

rezultate cât şi pentru jocul pe care-l etalează”.

PRESA DUPĂ MECI

„*FRANCE PRESSE*”: „Benfica Lisabona, care fusese ţinută în şah pe teren propriu, a realizat o performanţă la Craiova, obţinând astfel calificarea pentru finala Cupei UEFA”.

„*REUTERS*”: „U.C. a luat un start bun, internaţionalul Balaci marcând, în min.17, cu un şut impecabil, dintr-o lovitură liberă. După aceea, fotbaliştii craioveni, nu s-au mai descurcat în faţa porţii adverse şi Benfica (…) s-a calificat pentru a şasea oară în finala unei întreceri continentale, după ce iugoslavul Filipovici a înscris golul egalizator la 12 minute după reluare”.

„*U.C. PĂRĂSEŞTE CUPA UEFA – ÎN SEMIFINALE – CU FRUNTEA SUS*” („*Sportul*”, *Gh. Nicolaescu*): „Universitatea a resimţit mult absenţa lui Negrilă şi apoi, imediat, după începutul partidei, pe aceea a lui Donose (…), ştiut fiind că el se remarcă mereu printr-un mare travaliu din «16» în «16» şi prin construirea unor atacuri periculoase, alături de Balaci”. (?)

„*CRAIOVA PUTEA OBŢINE CALIFICAREA ÎN REPRIZA*!” („*Sportul*”, *Eftimie Ionescu*): „Dacă ar fi să punem la socoteală numai punctele preţioase pe care craiovenii le-au adus în contul formaţiilor româneşti în cupele continentale, în clasamentul care stabileşte numărul de locuri al fiecărei ţări în Cupa UEFA, numai această singură performanţă şi ar fi de ajuns ca echipa din Bănie să merite stima şi admiraţia noastră. Dar nu este numai atât!”

„*MULŢUMIM OLTENILOR*!” („*Sportul*”, *Marius Popescu*): „«Acum sunt toţi olteni!» – spunea cu înţeles, cu tâlc, un om cu totul remarcabilîntro foarte recentă şedinţă cu membrii conducerii CNEFS, referindu-se la adeziunea tuturor la reuşitele excepţionale ale fotbaliştilor olteni. LA BINE, adică toţi ne găsim simpatizanţi ai autorilor succeselor. (…) E adevărat, fotbaliştii olteni ne-au cam luat somnul cu bucuriile pe care ni le-au produs în ultimele luni (inclusiv la cele două memorabile partide România – Italia,

în care s-au bătut ca leii) dar să recunoaştem: merită! Datorită lor, craiovenilor, o bună parte din elita fotbalului continental a trecut prin România (scoţându-şi cu stimă pălăria). (…) Au făcut mult pentru fotbalul românesc, pentru sportul românesc, pentru numeroşii lui iubitori, pentru noi toţi, minunaţii noştri fotbalişti olteni".

„DEPĂŞIND MOMENTUL SĂU DE IMPAS, U.C. VA PUTEA RELUA FRUMOASA EPOPEE EUROPEANĂ" (*„Sportul"*, *Gh. Nicolaescu*):?…) decisivă partidă, pe care, trebuie spus, Benfica a pregătit-o mai bine, sub aspect tehnic şi tactic, decât formaţia gazdă. Fotbaliştii portughezi au păşit pe gazonul Centralului craiovean mai puţin apăsaţi de povara acelui O-O înregistrat în manşa de la Lisabona (…). Trecerea lui Geolgău pe post de fundaş dreapta, cu sarcini de a urca pentru completarea liniei mediane, a dăunat mult ofensivei, lipsită astfel de un al doilea vârf percutant – autor de goluri în precedentele jocuri ale Cupei UEFA – alături de Cămătaru, care să pună defensivei lui Benfica probleme grele de rezolvat".

„OBOSEALA A CÂNTĂRIT GREU" (*„Flacăra"*, *Ovidiu Ioaniţoaia*): „Să fim însă corecţi: jocul Universităţii n-a avut strălucirea din partidele anterioare. Peste el şi-a pus pecetea oboseala acumulată mai ales de jucătorii care, sâmbăta trecută au luptat eroic, sub culorile Naţionalei, învingând Italia, campioana lumii. Aşa se face că Ştefănescu (mai ales), Ungureanu şi ceilalţi au comis destule erori, chiar tehnice, pornite dintr-o oboseală fizică şi poate psihică adunată în timp. (…) De fapt, «campioana unei mari iubiri» este în situaţia de a părăsi Cupa UEFA cu fruntea sus. Ea iese neînvinsă dintr-o semifinală care i-a opus una din marile firme ale Europei (…)".

„DE AICI MAI DEPARTE" (*„Flacăra"*, *Dumitru Graur*): „Cum oare să ne explicăm lipsa de vigoare a lui Cămătaru, Ştefănescu, Geolgău şi chiar Ungureanu? O singură mare excepţie între craioveni – Bălăci, cel mai bun de pe teren, jucătorul care ar fi putut duce Craiova spre victorie aproape de unul singur, dacă în final de partidă, când totul ajunsese ca pe o muchie de cuţit; n-ar fi obosit la rândul

său. (...) Dacă, prin absurd, *această* partidă s-ar putea rejuca, greu de crezut că Universitatea nu ar trece de Benfica, mai cu seamă acum, când i-a luat pe deplin măsura forţei de joc!"

„ECHIPA NOASTRĂ NU A REUŞIT CALIFICAREA ÎN FINALĂ DAR PĂSTREAZĂ STIMA ŞI CĂLDURA OPINIEI PUBLICE SPORTIVE" (titlu „Scânteia", Gh. Mitroi).

„*U.C. PĂRĂSEŞTE COMPETIŢIA CU FRUNTEA SUS*" („*România liberă*", *Ion Bocioacă*): „(...). Nu s-a putut pentru ca această echipă craioveană, acest lot angajat în bătălii grele pe mai multe fronturi, s-a prezentat la acest meci decisiv cu forţele sensibil slăbite. (...) Apoi, în repriza secundă, Cămătaru s-a accidentat şi el şi a fost obligat să părăsească terenul iar Irimescu a căzut şi a suferit o puternică contuzie la umăr, evoluând peste 20 minute cu braţul drept lipit de corp. Dacă la toate acestea mai adăugăm încă un element, poate esenţial, anume că o serie de titulari (...) Ungureanu, Geolgău, Crişan, Ţicleanu, au evoluat cu mult sub posibilităţile lor reale, avem, credem, o explicaţie în plus a ratării calificării de ieri. Dar, pentru a respecta adevărul, trebuie să spunem că şi Benfica a jucat la Craiova mult mai bine decât la Lisabona, apariţia în formaţie a suedezului Stromberg dând echipei o deosebită forţă ofensivă. Chiar în aceste condiţii, Universitatea ar fi putut să se califice dacă, să zicem, Cămătaru nu arii ratat acea imensă ocazie din min. 30 (...)".

„DEŞI NEÎNVINSĂ, U.C. NU VA JUCA ÎN FINALA CUPEI UEFA". („*Informaţia Bucureştiului*", *Dan Pătraşcu*): „După meciul de la Lisabona, s-a crezut că, fără efort, calificarea ni se cuvine (...) Şi poate că marcarea, destul de rapid a golului lui Balaci, n-a făcut decât să întărească această stare, deşi în primul sfert de oră lusitanii ne arătaseră, pe viu, modul în care obţinuseră victoriile de până acum din Cupa UEFA. Aceasta poate ar fi o cauză, adăugată bineînţeles altora, dintre care cea mai puţin importantă este oboseala jucătorilor care au făcut parte din lotul reprezentativ.

(...) U.C. A FOST, ESTE ŞI MAI POATE FI CEA MAI

VALOROASĂ ECHIPĂ DE CLUB DIN ISTORIA FOTBALULUI NOSTRU (subl. n)".

„DOAR O MICĂ AMÂNARE..." (*„Informaţia Bucureştiului"*, *Florin Rădulescu – Botică*): *„E clar că avem una dintre echipele cele mai redutabile din Europa"*.

„52 de minute am fost în finală...!... Dar adevărata finală o vom juca în Franţa /."... (*titlu"*, *Scânteia tineretului"*, *V. Căbulea*).

„RESPONSABILITATEA PERFORMANŢEI" (*„Scânteia tineretului"*, *Dinu Marin*): „lată, de această dată, o echipă care exemplifică însăşi performanţa, a fost, paradoxal, dominată, a fost handicapată de dorinţa de performanţă. A fost, dacă vreţi, înfrântă – un fel de a spune realităţii de pe tabela de marcaj – de o formaţie vădit incomodată de superioritatea jucătorilor noştri, dar atentă, foarte atentă, la ceea ce se cheamă ezitarea celui mai puternic".

„VIAŢA STUDENŢEASCĂ", *Octavian Ştireanu*): *„UC a ajuns pe o culme de pe care fotbalul nostru nu mai poate fi privit cu îngăduinţa de altă dată"*.

„DE AMORUL ARTEI" (*„Săptămâna"*, *Dan Claudiu Tănăsescu*): „Suntem convinşi că, peste doi ani, Lucescu nu va reuşi (neavândposibilitatea, desigur) să mai aibe o asemenea echipă naţională, întrucât fără craioveni (aproape toţi craiovenii!) e cam negură! Trebuie să recunoaştem că aproape toate partidele din campionat sunt mediocre, cu rezultate aiurea, că unele sunt regizate şi că e tare greu să găseşti, în afară de echipa din Bănie, doi fotbalişti într-o formaţie care să corespundă exigenţelor jocului modern".

Revista „FOTBAL" enumeră cauzele nereuşitei de la Craiova, *printre care şi „3)* absenţa lui Mircea Lucescu de la acest meci (urmărea, la Bruxelles, jocul celor 9 de la Bohemians care fac parte din Naţionala Cehoslovaciei), care reclama o minte de tactician lucid, absenţă datorată şi ea subestimării adversarului. (...) Cauza principală, după opinia noastră fiind subestimarea potenţialului tactic al echipei portugheze, o cauză a cauzei este de găsit şi în

tonul comentariilor de presă ce au urmat acestui O-O de la Lisabona. Un ton hiperoptimist, chiar dacă discret ca volum. Dar tonul face muzica iar nu decibelii ei!”

„*U. CRAIOVA – EUROPA – UN MECI CARE A DURAT 930 DE MINUTE* (*Gh. Mitroi*): „14 – 7 a realizat Universitatea, dar nu cu fitecine, ci cu echipe în care au evoluat campioni naţionali, campioni mondiali, fotbalişti cu nume la auzul cărora se cutremură tribunele şi adversarii. Dacă am alcătui o selecţionată din cei mai buni jucători întâlniţi de Ştefănescu, Balad, Cămătaru şi ceilalţi bravi fotbalişti olteni, ale căror nume sunt şi ele de pe acum familiare tuturor microbiştilor de pe continent, am ajunge la o echipă europeană în care până şi rezervele au la activ titluri mondiale! Iat-o: Galli-Wolf, Briegel, Trésor, Brehme-Antognoni, Ţigana, Girese-D. Bertoni, Filipovici, Graziani.

Nu vi se pare selecţia noastră cea mai bună? Nu-i nimic, aveţi posibilitatea să faceţi singuri alta, noi vă punem la dispoziţie şi rezervele: Ruffier, Humberto, Passarella, Dusek, Geye, Bongartz, Alvés, Diamantino, Chalana, Nilsson, Strómberg, Lacombe, Allofs, Memmering, Néné etc.

„CAZUL STRÖMBERG”.

Nici nu ne şterseserăm bine lacrimile tristeţii de după eşecul din 20 aprilie 1983, că Adrian Păunescu a şi făcut să renască speranţa în rândurile suporterilor, într-un articol intitulat „*încă o dată, dreptate pentru Craiova*!”, apărut în „*România liberă*”, acesta arunca „bomba” numită Strömberg.

„*Avea oare Strömberg drept de joc*?”, aceasta era întrebarea pe care aveau să şi-o pună apoi milioane de români, de la ultimul telespectator până la redactorii sportivi ai diferitelor publicaţii.

Dacă până atunci nimeni nu remarcase ciudata intrare în echipa Benficăi a blondului suedez şi nu pusese la inimă declaraţia lui Ericksson referitoare la utilizarea lui Strömberg în meciul de la Craiova (oricum, cu Strömberg sau fără, Benfica era dinainte învinsă în ochii noştri!), după apariţia acestui articol au început să apară întrebările şi

supoziţiile.

„Flacăra” *scria*, *de exemplu*, *într-un mic chenar*: „A fost înaintată ipoteza că suedezul n-ar fi avut drept de joc în semifinalele Cupei UEFA, el fiind legitimat după data permisă de regulament, 16 februarie 1983. Deşi trebuie să recunoaştem că şi nouă ni se pare că folosirea lui Strömberg n-a respectat integral legalitatea impusă de forul european (nu e exclus ca Federaţia portugheză să fi antedatat transferul de la IFK Göteborg la Benefica), vă informăm că, în preziua întâlnirii de la Craiova, la FRF s-a primit o telegramă expediată de la sediul UEFA din Zürich prin care se comunica, oficial, faptul că Strömberg are drept de joc pentru partida cu Craiova. Poate că n-ar strica, faţă de neclarităţile legate de acest caz, ca FRF să solicite de urgenţă forului european lămuriri”.

Până la urmă, toată această tevatură în jurul numelui său avea să-l propulseze pe Strömberg până în rândurile naţionalei suedeze, fiind din acel moment unul dintre titularii de bază ai acesteia.

În sfârşit, în urma numeroaselor articole apărute în presă şi a presiunilor făcute zilnic de suporterii din întreaga ţară, mai vechi sau de moment, ai „campioanei unei mari iubiri”, CNEFS a hotărât să trimită două delegaţii, la Berna şi Stockholm, pentru a examina la faţa locului dacă jucătorul suedez Strömberg avea drept de joc în semifinalele Cupei UEFA. Cele două echipe au fost alcătuite din Andrei Rădulescu (preşedintele FRF) şi Ovidiu Ioaniţoaia şi respectiv Nicolae Irimie (delegat FRF) şi Dumitru Graur.

Rezultatele investigaţiei au fost aşteptate cu nerăbdare şi o oarecare speranţă care a dus până la urmă la cele mai optimiste zvonuri. La un moment dat, toată Craiova a fost în fiebere. Oameni fericiţi ieşiseră pe străzi animaţi de ideea că, într-adevăr, UEFA s-a întrunit şi a dat câştig de cauză echipei noastre. Se ştia chiar şi numărul voturilor pro şi contra!... Până la urmă, deziluzia avea să fie totală numai în momentul disputării primei manşe a finalei. Până atunci, speraserăm până în ultima clipă într-o

amânare dictată de acea hotărâre favorabilă Universităţii...

În acele zile ale speranţei, „Flacăra" a publicat două articole în legătură cu primele rezultate ale investigaţiilor făcute de cele două delegaţii.

Din ele, rezultau următoarele:

UEFA cere, printr-o scrisoare datată 14 ianuarie, să-i fie comunicate, până în 10 februarie, toate transferurile efectuate de cluburi care au participat la ediţia 1982 – 83 a cupelor europene sau care sunt calificate în sferturile de finală.

La 21 ianuarie (Federaţia portugheză) şi 8 februarie (Federaţia suedeză), cele două federaţii anunţă UEFA că Strömberg a fost transferat la Benfica.

În 11 martie, la sediul UEFA, ajunge o scrisoare în care Federaţia suedeză precizează că transferul lui Strömberg la Benfica nu s-a efectuat la 20 ianuarie, ci la 15 ianuarie (data limită pentru semifinale). După cum arată însă Dumitru Graur, citând din regulamentul FIFA, nicio federaţie nu poate da drept de joc unui jucător al său fără a fi în posesia certificatului de transfer. Deci, se poate trage concluzia că federaţia suedeză nu a fost în posesia acestui certificat decât în apropierea datei de 8 februarie, dată când a încunoştinţat UEFA de realizarea transferului lui Strömberg.

Data amintită de suedezi în scrisoarea către UEFA din 11 martie (20 ianuarie) şi faptul că federaţia portugheză, interesată în folosirea jucătorului venit de la IFK Göteborg (să ne gândim că Benfica era singura echipă calificată la acea oră în sferturi şi că, totodată, acest club este un stat în stat în Portugalia fotbalistică, furnizând grosul naţionalei, putând deci forţa mâna federaţiei lusitane), a anunţat la UEFA transferul în data de 21 ianuarie (probabil cu maximă operativitate) ne fac să bănuim că data semnării transferului a fost cel mai devreme 20 ianuarie.

De ce n-a jucat Strömberg în meciurile cu AS Roma? Poate că lusitaniii n-au sperat prea mult într-o calificare în

dauna unei AS Roma ce se anunţa, alături de Anderlecht, ca principală favorită la cucerirea Cupei UEFA, sau poate că şi-au dat seama că nu au nicio şansă în „tratativele" cu UEFA, atâta timp cât AS Roma era o echipă provenind din aceeaşi ţară cu preşedintele UEFA, Artemio Franchi…

Scrisoarea federaţiei suedeze datând din 11 martie, UEFA sancţionându-l pe Stromberg cu un meci pentru cumul de cartonaşe (deci, exact pentru returul cu AS Roma, de la Lisabona), e clar că ilegalitatea comisă a vizat exclusiv semifinalele. În acest caz, AS Roma nu mai avea nimic de pierdut şi Artemio Franchi nimic împotrivă…

Fireşte, toate acestea sunt nişte simple ipoteze. Adevărul îl vom afla peste mulţi ani sau poate niciodată. În orice caz, federaţia suedeză nu s-a arătat deloc dispusă să pună la dispoziţia delegaţiei noastre certificatul de transfer sau data înscrisă pe el…

Ce se mai poate spune în urma acestui „caz Stromberg"? El ne-a demonstrat încă o dată, alături de alte dovezi oferite de arbitrii pe care i-am avut la meciurile din deplasare (penalty-ul „înghiţit" la Florenţa, ca şi cel de la Bordeaux, acel penalty neacordat lui Cămătaru la Kaiserslautem, ca să nu mai vorbim de „concursul" acordat de aceiaşi „cavaleri ai fluierului" unor echipe „convertibile" ca Borussia M'bach sau Internazionale Milano), că ieşirea noastră la „marea" fotbalistică necesită în exclusivitate valoare, dăruire, inteligenţă tactică şi, nu în ultimul rând, un psihic foarte puternic…

Din păcate, în 20 aprilie, U.C. n-a fost ea însăşi, după cum au arătat atât presa, cât şi jucătorii. Jucând la valoarea ei obişnuită, această mare echipă a fotbalului nostru, şi chiar şi a celui european, n-ar fi avut nevoie de cele două delegaţii, de la Berna şi Stockholm, pentru a ocupa un loc în finala Cupei UEFA, loc pe care îl merita cu prisosinţă, judecând după valoarea jucătorilor ei şi a echipei în ansamblu, n-ar mai fi existat un „caz Stromberg"…

COMPLETĂRI LA O „PRIMĂVARĂ EUROPEANĂ".

Aş fi putut face aceste completări după fiecare meci

dar, pentru a păstra înlănţuirea cronologică a faptelor, le-am păstrat pentru un capitol aparte în care să fie adunate declaraţii şi impresii apărute în presă mult timp după consumarea „carierei europene" craiovene, ediţia 1982/83.

Majoritatea acestor impresii şi declaraţii sunt culese din revista „Fotbal", din mai – iunie 1983, într-o perioadă, deci, când rănile deschise de Benfica se mai închiseseră şi impresiile se mai cristalizaseră.

Să vedem însă despre ce este vorba.

Sub un titlu elocvent, „CÂND MERITELE POT FI LA UN PAS DE REPROŞ...", antrenorul Tică Oţet ne oferea, într-un dialog, câteva date şi impresii foarte interesante: „Personal, n-am crezut în şansa de a disputa o finală decât după ce am trecut de Bordeaux. Abia atunci am fost convins că trecem de FCK. Se ştie că Girondins de Bordeaux şi FCK aveau aceleaşi pretenţii – câştigarea Cupei UEFA. Tragerea la sorţi ne-a adus-o în faţă pe Benfica, pe care noi o preferam, nu doream s-o întâlnim pe Bohemians, deoarece un duel

România – Cehoslovacia s-ar fi declanşat prea devreme şi, după părerea mea, nu era bine.

(...) Faţă de alte echipe mari din fotbalul internaţional, UC nu dispune, de pildă, de mijloace şi metode eficiente de refacere completă în scurt timp. Mă gândesc uneori că numai noi, jucătorii şi antrenorii, ştim ce importanţă au acestea în unele situaţii, cum a fost după meciul cu Italia".

În continuare, antrenorul craiovean prezenta condiţiile în care au revenit „tricolorii" din Bănie, în Craiova, după partida cu Italia. Încercând să le ofere jucătorilor bucuria vieţii de familie, fie şi pentru o singură zi, antrenorul Oţet şi vicepreşedintele C. Stroe au hotărât reîntoarcerea acasă imediat după victoria asupra echipei lui Zoff. Pe drum, însă, „campioana unei mari iubiri" avea să ajungă la un pas de o mare tragedie după o pană dreaptă faţă, la o viteză de...100 km/h! Datorită acestui eveniment nedorit, revenirea în Craiova s-a făcut mult mai târziu, la...4, 30 dimineaţa...

Să vedem însă cu ce impresii a încheiat şi BĂLĂCI această frumoasă campanie europeană: „Cel mai tare a fost cu Florentina. Bordeaux e o echipă mai slăbuţă şi dacă la Craiova jucam cu ea la adevărata noastră valoare, calificarea era decisă în primele 45 de minute...

(...) Deşi calificarea în semifinale este o performanţă unică în fotbalul românesc de club, faptul că n-am intrat în finală (putând şi meritând acest lucru) reprezintă cea mai mare înfrângere suferită de U.C. şi cea mai dureroasă. (...) „Benfica a fost «mai subţire» ca celelalte pe care le-am eliminat şi am capotat tocmai în faţa ei. Nu aveam nicio scuză şi chiar niciun drept să capotăm. Vorba lui Teaşcă, am pierdut în faţa unei echipe cu firmă luminoasă dar cu rafturi goale!..."

DUMITRU: „Am venit cu mare bucurie la *o* asemenea echipă. Băieţii sunt foarte buni, oameni la locul lor, alcătuiesc o adevărată familie de fotbal. Cel mai mare lucru este că nu sunt găşti, iar echipa este foarte, foarte valoroasă, PRINTRE CELE MAI BUNE DIN EUROPA.

Nu ştiu când se va mai întâlni fotbalul românesc cu o astfel de şansă de a juca o finală europeană".

În final, o declaraţie a preşedintelui clubului craiovean, SERGIU CĂTĂ-NEANU, declaraţie ce explică cât se poate de bine eşecul neaşteptat din 20 aprilie 1983:

„Toată lumea era pregătită pentru finală înainte de returul cu Benfica. Luasem chiar măsuri de organizare a finalei..." (!?...)

Capitolul VIII

VICTORIA ULTIMEI SPERANŢE

9

(Suedia – România O-1)

Senzaţionala victorie a „tricolorilor" noştri, un rezultat nesperat şi nebănuit de cei mai optimişti suporteri, pentru că el a venit la puţină vreme după ce echipa Suediei zdrobise efectiv pe campionii mondiali într-un meci practic fără istoric. Şi să nu uităm că „blocul Juventus" jucase cu puţin timp înainte finala CCE cu Hamburg, pierzând, e drept, cu O-1.

Puţini mai bănuiau că internaţionalii noştri şi în special cei craioveni, aflaţi la sfârşitul unei program dur, încărcat, cu partide decisive în campionat, Cupa UEFA şi la Naţională, bulversaţi psihic de eşecurile cu Benfica şi Cehoslovacia, sau de programările incorecte ale celor trei restanţe din campionat, vor mai avea tăria psihică şi fizică să reziste ofensivei continui a unei echipe ce se dovedise net superioară în faţa lui Rossi et comp. Puţini mai credeau în revenirea lui Cămătaru, atât de absent înainte şi în timpul partidei cu Ceho-slovacia, de la Bucureşti...

Mulţi începuseră, după aceeaşi partidă, să se îndoiască de capacitatea tactică a lui Lucescu şi a echipei sale, de capacitatea lor de mobilizare.

Iată însă că, atât conducerea tehnică, cât şi „naţionala" noastră au ştiut ce vor în acest meci decisiv, au demonstrat încă o dată calităţile nebănuite ale fotbaliştilor şi tehnicienilor români: dăruire exemplară, rezistenţă psihică excelentă, inteligenţă tactică şi tehnicitate deosebită, în condiţiile unui teren extrem de greu.

Victoria de la Stockholm a făcut multă vâlvă în lumea specialiştilor sau a simplului microbist din lumea întreagă, depăşind cota de mirare determinată de acel 2 – 1 cu Cehoslovacia, de la Guadalajara sau de spectaculosul 2-O cu Jugoslavia de la Zagreb. Ea ne-a adus din nou la + 1 în „clasamentul adevărului", cu posibilitatea ca după partida din Cipru să egalăm echipa Cehoslovaciei în acest clasament.

O comparaţie a prestaţiilor internaţionalilor noştri din etapa de campionat premergătoare jocului decisiv cu Suedia şi prestaţia de pe Rasunda scoate în evidenţă capacitatea deosebită de concentrare şi dăruire a fotbalistului român în situaţiile limită.

I

Rednic s-a dovedit obosit în campionat dar la Stockholm a făcut cel mai bun meci din cariera sa, fiind prezent în ambele faze (a avut şi o bară în min. 7). Andone era complet ieşit din formă dar l-a anihilat complet pe Corneliusson, fiind totodată şi un stăpân al spaţiului aerian

din careul propriu. Ştefănescu se dovedea obosit psihic, nervos dar pe „Rasunda" a fost un „şef de orchestră" cum puţini se dovediseră a fi la ora aceea pe plan european. Klein, obosit în campionat, a muncit enorm. Bălăci, nerecuperat integral, împins în „faţă", a impresionat prin subtilităţi tehnice, ţinând mereu doi oameni în apropiere. Cămătaru, cel care rata cu seninătate în etapa de campionat, a dat dovadă de mult calm în faza golului, speculând erorile apărării suedeze.

Toate aceste date, aspecte, trebuie judecate însă în strictă relaţie cu atmosfera dinaintea partidei, atmosferă creată prin toate mijloacele mass-media de gazde, bineînţeles cu un scop vădit demobilizator. Înaintea partidei, toate cotidianele din capitala suedeză încercau să convingă cititorii că partida cu România e o simplă formalitate în drumul spre Paris al gazdelor. „Sveńska Daghladet", ziarul cu cel mai mare tiraj, decretase: *„Vom juca golf cu românii"*. Suedezii nu luau în calcul nicio altă variantă în afara victoriei! Invitaţi de „Expressen" să facă pronosticuri, 17 din cei 18 suedezi indicau victoria lor, Stromberg fiind cel mai sigur pe el: 3-O! Afişe mari, înfăţişându-l pe „Laban" Arnesson, împânzeau oraşul şi pe ele scria, sub zâmbetul încrezător al antrenorului, un singur cuvânt: victorie.

Ziarele suedeze au făcut eforturi disperate spre a-i convinge pe cititori că „românii folosesc atât mijloace permise, cât şi nepermise. Ei izbesc pe la spate, trag de tricou, lovesc provocator"… *etc* („*Sveńska Daghladet*"). *Portarul Thomas Ravelli declara în presă şi el că viitorii lui adversari* „joacă un fotbal îngrozitor. Ar fi o mare pierdere dacă România ar ajunge la europene" (?!) *iar Goran Havik de la „Sveńska", îi ţinea isonul, afirmând că* „naţionala României n-are niciun fel de merit real. Ea e foarte puternică pe teren propriu dar proastă în deplasare" (?!).

În „Expressen", cel mai influent cotidian din oraşul Premiilor Nobel, pe două pagini, apăreau 6 desene uriaşe (şi nu fotografii!) înfăţişând fiecare câte o pereche de fotbalişti, unul dintre ei atacând violent, de preferinţă pe la

spate, iar celălalt căzând victimă acestei agresiuni.

Majoritatea cotidianelor suedeze raportau partida la meciul din 1935, 7 – 1 pentru suedezi la Stockholm şi întrebările legate de întâlnire se reduceau la una singură: *la ce diferenţă de goluri vor câştiga Corneliusson et comp*?

Nici federaţia suedeză nu s-a lăsat mai prejos, declanşând şi ea un adevărat război psihologic. La sosire, tricolorii au fost lăsaţi să aştepte 40 minute în faţa aeroportului „Arlanda", însuşi secretarul general al federaţiei gazdă neputând preciza ce se întâmplă cu autobuzul?! Fotbaliştilor noştri li s-a refuzat un scurt antrenament pe gazonul stadionului „Rasunda" iar la hotelul „Promma" li s-au oferit camere spre şosea, ca să poată admira (şi auzi) în voie traficul intens…

La venirea pe aeroport, lui Mircea Lucescu, luat în primire de câţiva ziarişti, i s-a reproşat jocul dur al tricolorilor, amintindu-i-se că noi aveam 7 cartonaşe cumulate, iar suedezii numai 3. Lucescu a fost însă prompt în răspuns: *„Eu nu mă ocup de mărunţişuri, drept pentru care n-am numărat cartonaşele galbene. O fi cum ziceţi, dar fotbalul se joacă pe goluri, nu pe cartonaşe*!"…

Ziariştilor români le-au fost repartizate, la masa presei, locurile cele mai proaste, singurele din 150 fără pupitre…

De remarcat că, la meci, a fost prezent în tribune şi celebrul tenisman Björn Borg, venit special de la Monte Carlo, ca suporter al… tricolorilor!

FILMUL MECIULUI

9 iunie 1983: Suedia – România O-1 (O-1)!

Partida n-a avut prea multe momente demne de remarcat, în ciuda ofensivei susţinute a naţionalei suedeze. Conform indicaţiilor primite la cabine, băieţii noştri au păstrat cât mai mult mingea în apărare, au temporizat, încercând scoaterea din dispozitiv a adversarilor şi, când a fost cazul, au aruncat mingi lungi, surprinzătoare, peste mijlocul terenului, pentru cele două vârfuri de lance, Cămătaru şi Balaci.

Suedezii au dominat teritorial, au avut 9-O la

cornere, au abuzat însă de centrări înalte pentru masivul Dahlqvist, respinse fie de Lung, fie de Iorgulescu sau Andone.

În ciuda ofensivei permanente, din primul până în ultimul minut, cea mai mare ocazie de gol din prima repriză a aparţinut tricolorilor: în min. 7, după o fază lucrată frumos de Ţicleanu, pe dreapta, Rednic a şutat cu sete dar mingea a lovit transversala porţii lui Ravelli!

Nu se stinseseră încă regretele acestei ratări, suedezii presau din ce în ce mai puternic, depăşind momentul de stupoare din debutul partidei, începeam să ne temem că tactica aceasta de temporizare ne va aduce din nou un O-1 în ultimele minute de joc, conform binecunoscutului scenariu, când a venit acel minut 29 ce avea să hotărască practic calificarea noastră la Euro 84: Ştefănescu şi Iorgulescu au plimbat balonul pe linia de 16 metri, Nilsson, Corneliusson şi Stromberg s-au repezit, Ştefănescu a sesizat pasul înainte al gazdelor, a trimis o pasă de 50 metri, fundaşul Frederiksson, presat de Balaci, a respins cu capul la Cămătaru care, având culoar liber, a pătruns în careu, şi, cu sânge rece, l-a „executat” pe Ravelli: l-o!

Un timp gazdele au resimţit şocul din plin. Aşa se face că, până la pauză, jocul a decurs normal, cu temporizare din partea echipei noastre şi ofensivă susţinută dar fără periculozitate din partea naţionalei suedeze.

De abia cu o jumătate de oră înainte de final, speriaţi de eventualitatea unui eşec, suedezii vor asalta pur şi simplu poarta apărată excelent de Lung, centrând în valuri. Cornerele vor curge şi ele dar fără succes. Numai de trei ori gazdele vor trece pe lângă egalare dar Lung va salva din nou echipa:

Mân. 65: „bombă” Dahlqvist, respinsă miraculos în corner.

Min. 75 – 76: Lung respinge la fel de miraculos, de două ori cu piciorul.

Din acest moment, suedezii încep să-şi piardă capul,

tricolorii simt victoria foarte aproape şi joacă tot mai calm iar partida se îndreaptă inevitabil spre minutul 90, care va consfinţi o nouă victorie a inteligenţei tactice şi a dăruirii în joc a jucătorilor noştri.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

r

L. *ARNESSON*, *antrenorul Suediei*: „(…) n-am avut nicio acţiune mai consistentă de atac, nu am pasat bine. În atac, echipa noastră nu a avut acele mingi lungi care să surprindă echipa română. Păcat că nu ne-am putut impune în niciun fel. Jucătorii oaspeţi ne-au fost superiori tactic şi tehnic. Noi am pregătit o nouă organizare a jocului dar concepţia nu s-a cristalizat încă. Jucătorii mei nu şi-au dat seama, constat cu tristeţe, că românii i-au băgat, cum se spune, la mijloc şi au pasat mult – dejucându-ne toate manevrele. Apărarea lor a fost de netrecut. Cred totuşi în şansa noastră de calificare, chiar dacă echipa României a fost astăzi mai bună”.

M. LUCESCU, *antrenorul tricolorilor*: „Am văzut în acest meci un punct de referinţă pentru viitorul acestei echipe noi. Am crezut în posibilitatea de a câştiga în Suedia şi am pregătit echipa tactic cu acest gând. Ne-am organizat foarte bine apărarea şi am pasat mult mingea în terenul nostru, pentru a risca cât mai puţin. Le-am spus băieţilor să atace atunci când au şanse să ajungă la poarta suedezilor. Am repartizat sarcini precise pe fiecare jucător şi constat cu bucurie că şi-au făcut într-un mod extraordinar datoria. Vreau să mai arăt că jucătorii au avut răbdare, au avut încredere, pentru că şi-au dat seama că, din punct de vedere tehnic, sunt peste adversarii lor”.

CORNELIUSSON: „*Nu ştiu dac-am avut mingea 20 de secunde*!”

BĂLĂCI: „Am avut marea ambiţie să demonstrez impresarilor italieni, care au venit de la Milano şi au urmărit meciul din tribune ca să vadă vedetele echipei suedeze în frunte cu Corneliusson şi Sandberg, că în echipa noastră sunt jucători mai buni, chiar vedete internaţionale. Cu această victorie, recâştigăm încrederea

suporterilor, pe care i-am amăgit după înfrângerea în faţa Cehoslovaciei”.

CĂMĂTARII: „De fapt, aici, la Stockholm, victoria era singura noastră şansă. E un rezultat în care noi am crezut şi ne-am bătut să-l obţinem. Golul meu a venit la momentul oportun, atât pentru echipă, cât şi pentru mine, pentru că unii începuseră să dea semne de neîncredere în posibilităţile mele. (...) După ce-am înscris golul, l-am căutat din ochi pe Stromberg. Reuşisem să-i plătesc poliţa”.

Interesantă mi se pare desfăşurarea conferinţei de presă descrisă de Ovidiu Ioaniţoaia în „Flacăra”, în articolul său de o pagină intitulat *„Cum a fost la Stockholm”*. Să vedem, deci, despre ce e vorba:

„Lucescu a fost, ca de obicei, dezinvolt şi, în mod special, fericit. Dacă se aştepta să câştige? Da. Meciul egal nu l-ar fi ajutat. Cine va ocupa locul I în grupă? Ar vrea, firește, ca victoria finală să aparţină României dar mai e până atunci. Ţeapăn, trist, şi-a făcut apariţia, într-un târziu, şi Lars Amesson, zis «Laban». Monolog: n-am pasat bine, n-am putut să ne impunem, n-am avut acţiuni în adâncime, n-am... n-am... Dar românii? – întrebăm. România a fost bună, nimic de zis. Credeţi că ea a jucat brutal, mister Arnesson? Atmosfera se încinge, antrenorul suedez părând că nu pricepe tâlcul întrebării. Repet. Nu, răspunde, arbitrul n-a permis jocul brutal. Ocazia e unică, aşa că insist: cine va câştiga grupa? Sec:

Suedia. E limpede, «Laban» joacă tare, dar următoarea întrebare vine... de la sine: pe ce vă bazaţi mister Arnesson, când afirmaţi că Suedia va merge la europene? Toţi cei 50 – 60 de ziarişti tac, aşteptând vorbele lui Arnesson. Pentru că, găseşte soluţia din mers, Suedia are cea mai bună echipă din grupă. Rumoare, zâmbete ironice, şi chiar fluierături, căci Suedia, toată lumea pare să judece aşa, a pierdut ambele meciuri cu România! Parcă îmbătrânit cu 20 ani, în 90 minute, «Laban» se scoală şi iese. Plecăm şi noi. Afişele de pe străzi, înfăţişându-l pe antrenor, sunt de-acum jupuite,

sfâşiate”.

PRESA DUPĂ MECI

„*DAGENS NYHETER*”: „Echipa României ne-a fost superioară în partida de joi seara. Până în min.90, spectatorii au aşteptat o minune, darea n-a venit şi nici nu putea veni, de vreme ce echipa României a prestat un joc deosebit de eficient pentru ea. De voie, de nevoie, publicul a trebuit să-i admire pe români. Aceştia au impresionat prin tactica şi tehnica lor”.

„*SVENSKA*”: *sub titlul* „Duş rece pe Rasunda”, *Sune Silven scrie*: „Românii au ştiut să-şi joace foarte bine şansa şi iată-i acum în fruntea grupei a V-a. (...) nu cumva am devenit victima propriilor calomnii la adresa echipei române? (...) Apărarea română a fost foarte fermă, mereu la momentul şi la locul potrivit”.

„CUM A FOST LA STOCKHOLM” („Flacăra”, Ovidiu Ioaniţoaia):

„... la Stockholm (...), reprezentativa României, a obţinut una din cele mai preţioase izbânzi din istoria ei. În mod justificat, echivalentă cu acel

*2*1 cu Cehoslovaia de la Guadalajara. (...) Din toate punctele de vedere, momentul era dificil. Noi pierduserăm la Bucureşti cu Cehoslovacia şi păream ieşiţi din cursa calificării. Suedezii, dimpotrivă, bătuseră Italia şi, instalaţi pe locul I în grupa preliminară, se pregăteau, în drum spre Paris, pentru o simplă formalitate: meciul cu România.

(...) deşi supuşi unui stress puternic, băieţii noştri au jucat mai bine, mai inteligent şi mai ambiţios decât redutabilii lor adversari, obţinând o izbândă limpede, pe care nimeni n-a pus-o la îndoială. Până şi presa locală a fost silită să plece capul. (...) Organizat, calm, dezinvolt, stăpân pe toate situaţiile, s-a dovedit Ştefănescu. El a dirijat cu dibăcie linia de fund, mai ales fazele fixe, multe din ele primejdioase. În primul rând, la cornere, executate de suedezi foarte periculos (cu Hysen reluând pe spate, de la colţul scurt, cu masivul Dahlqvist «mascându-l» pe Lung) dar rămase fără rezultat. Cei trei mijlocaşi, Ţicleanu, Bölöni şi Klein, au funcţionat ca nişte pistoane,

«închizând» în apărare şi zvâcnind, de câte ori a fost cazul, în atac. Ei au alergat imens şi cu folos, după cum au muncit şi cele două vârfuri, Bălăci şi Cămătaru. De data asta mult împins, ca un vârf de lance (ceea ce sugeram după meciul cu Cehoslovacia), Bălăci şi-a jucat de minune rolul de «cal troian», suportând un marcaj riguros şi reuşind, graţie abilităţii sale, să fixeze doi apărători adverşi, creând spaţii pentru impetuosul Cămătaru. Acesta, mai des decât Balacl, a luat parte şi la faza de apărare, dovedindu-se unul dintre cei mai buni jucători de pe teren, alături de Lung, Ştefănescu şi Rednic. Să mai adaug că, lovit violent cu crampoanele pe partea superioară a labei piciorului stâng, încă la jumătatea reprizei secunde, Costică Ştefănescu a strâns din dinţi, rămânând în teren până la fluierul final.

„*TRICOUL CU NUMĂRUL 1*” („*Flacăra*”, *Ovidiu Ioaniţoaia*): „Unul dintre cei mai buni jucători de pe teren în meciul de la Stockholm a fost, fără îndoială, portarul tricolorilor, Silviu Lung. Dacă nu ne-am feri uneori de superlative, am afirma că el a apărat senzaţional. N-ar fi nicio exagerare în asta darnici noutate n-ar fi. Pentru că Lung ne-a obişnuit cu prestaţii excepţionale. Dacă Universitatea a ajuns prima, în istoria fotbalului nostru, până în semifinalele unei cupe europene şi dacă echipa reprezentativă păstrează şanse importante în lupta pentru calificare la CC e şi meritul lui Silviu Lung care, la nici 21 ani (îi va împlini la 1 noiembrie), aspiră la un loc în galeria marilor portari ai fotbalului românesc dintotdeauna”.

„*LE-AM LUAT MINGEA*!” („*Flacăra*”, *Cornel Dinu*): „E greu dejucat pentru noi, uneori, împotriva nordicilor şi mai ales atunci când terenul este umed sau chiar noroios, schematismul realist al jocului lor, bazat pe simplitate şi forţă, atât în duelurile de la sol, dar îndeobşte în cele aeriene, creându-ne mari probleme. (...) Numai că i-am pasat foarte bine, unii au afirmat chiar că agasant, impunându-le ritmul de care aveam nevoie”.

VALOAREA OPERATIVĂ ŞI DE PERSPECTIVĂ A VICTORIEI DE LA STOCKHOLM” (*revista „Sport*”, *Ioan*

Chirilă): „Victoria de la Stockholm este una importantă pentru că onorează palmaresul tricolorilor. Un palmares în care nu figurează prea multe capitale europene învinse pe teren propriu. (…) Pe de altă parte, această victorie asupra Suediei, într-un moment-cheie, legată şi de rezultatele anului competiţional 1982/83, care înseamnă pentru noi ŞAPTE PUNCTE DIN OPT POSIBILE CU ITALIA, CAMPIOANA MONDIALĂ, ŞI SUEDIA, promovează echipa României într-o altă categorie, cel puţin în viziunea comentatorilor, deoarece simpla anunţare în presă a acestui Suedia-România O-1 (!) face vâlvă.

(…) rămânem la părerea că jocurile din grupă au fost şi sunt cea mai grea încercare din palmaresul echipei României, o grupă în care până şi Ciprul, învinsă cu ani în urmă de echipa României cu 5 – 1 chiar la Nicosia, reuşeşte să ţină în şah o campioană mondială şi alte două puteri fotbalistice ca Suedia şi Cehoslovacia”.

CUM AU JUCAT TRICOLORII

O caracterizare a prestaţiei fiecăruia dintre tricolorii de la Stockholm a apărut, în aceeaşi revistă „Sport”, sub semnătura lui Ioan Chirilă.

În cazul lui Lung, Ştefănescu, Bălăci sau Cămătaru, ea se adaugă celei făcute, în articolul său, de Ovidiu Ioaniţoaia, în „Flacăra”:

„*LUNG*: *a* fost pe linia marilor sale jocuri ale perioadei 1982/83. A dominat careul, s-a «bătut» cu uriaşii suedezi, a fost imbatabil. Mai mult, el a avut şi o frumoasă intuiţie de portar experimentat, modificându-şi tehnica în ultimul sfert de oră. Explicaţia lui Lung: «în ultimele 15 minute, la orice duel aerian eram faultat, mai ales de Dahlqvist. Când am văzut că nu am posibilitatea de a evita aceste faulturi, care mă dezechilibrau în aer, am început să boxez balonul. Sunt bucuros că multe din aceste baloane boxate au fost preluate de coechipierii mei, ele fiind, în fond, tot atâtea repuneri de minge». Într-un cuvânt, un joc mare al portarului de la Bordeaux şi Lisabona.

ŞTEFĂNESCU: «Şeful de orchestră» al defensivei române a dozat tempoul cu o mare artă, i-a momit pe

înaintaşii suedezi până la ultima fracţiune de secundă, pentru a provoca starturile lor în contratimp. A sfârşit cu execuţii tehnice de maestru, aplaudate de tribune.

UNGUREANU: A intrat pe teren în ultimă instanţă, purtând semnele unui traumatism care părea să anunţe forfaitul lui. A aruncat în luptă vigoarea sa cunoscută, având misiunea deosebit de dificilă de a contracara un triunghi redutabil: Nilsson-Eriksson-Prytz. A reuşit din plin.

ŢICLEANU: A fost, timp de o oră, mijlocaşul omniprezent pe care îl cunoaştem. A închis, a forţat, a dublat, a sprintât pe spaţii libere. Nu a precupeţit niciun efort. O piesă de bază în «mecanica» riguroasă a jocului.

CĂMĂTARU: A regăsit verva de la Bordeaux, adică forma care nu ţine seama că în faţă se află un Trésor sau un Hysen. A marcat un gol cât 10 goluri, după un sprint irezistibil. Niciodată nu l-am văzut pe Cămătaru jucând slab în deplasare. Bravo «Cami»!

BĂLĂCI: Bine plasat ca «vârf doi» pentru a-şi valorifica mai bine clasa în treimea din faţă, Bălăci a impresionat la început prin subtilităţi tehnice care i-au pus pe gânduri pe jucătorii suedezi şi tribunele. Şi-a condus jocul cu un echilibru tactic remarcabil, ceea ce a contat enorm în organizarea jocului. Un Balaci matur, care ar putea fi un reper hotărâtor pentru viitoarele meciuri ale echipei naţionale”.

Capitolul IX

O FINALĂ PENTRU… PARIS! (Cehoslovacia-România l-l)

Un meci fantastic, disputat într-o tensiune extremă, o partidă contraindicată pentru cardiaci. Tensiunea rezultatului a depăşit, se pare, pe cea din partidele cu Portugalia şi Grecia (pentru calificarea la CM din Mexic), Cehoslovacia sau Ungaria (pentru CC din 1972), ori cu Italia din aprilie 1983.

Miza era imensă: calificarea pentru turneul final al CC de la Paris şi încununarea cursei de regularitate a echipei României din cadrul grupei a 5-a cu o frumoasă şi

binemeritată performanţă.

O nouă partidă deci, un nou rezultat de excepţie la care jucătorii craioveni au avut aportul lor substanţial. Cei şase craioveni au jucat excepţional, reuşind să-şi concretizeze eforturile şi printr-un gol istoric semnat de Geolgău.

Se vedem însă, mai întâi, cum s-a scris „istoria” celor 90 de minute „de foc” de la Bratislava.

FILMUL MECIULUI

Min.2: Lovitură liberă la 30 metri de poarta lui Hruşka dar Bölöni şutează mult prea înalt. Gazdele vin în atac dar fotbaliştii noştri se repliază bine şi ies calm din apărare.

Min.4: O nouă lovitură liberă, la 25 m de poarta gazdelor, rămasă fără rezultat.

Min. 6: Atac periculos dar Cămătaru alunecă în careu şi Prokes are posibilitatea să respingă.

Min.11: Cea mai mare ocazie a primei reprize: la o centrare de pe dreapta a lui Negrilă, fundaşul central Prokes a respins cu capul, până la Gabor, aflat singur, la 10 m de poartă, însă înaintaşul nostru a şutat în stâlpul din stânga porţii şi mingea a ieşit din teren. Ocazie imensă de gol!

Gazdele atacă dar nu reuşesc să-şi concretizeze dominarea.

Min.22: Fundaşul Jakubec are o bună situaţie, şutează din unghi, însă Lung respinge şi apoi reţine balonul.

Min.35: La centrarea periculoasă a aceluiaşi Jakubec, lansat până în apropierea liniei de fund, Negrilă rezolvă situaţia respingând cu capul.

Min.38: Fotbaliştii noştri obţin o nouă lovitură liberă, pe partea dreaptă, un fel de corner scurt dar combinaţia nu reuşeşte.

Min.44: Geolgău este obstrucţionat la 18 m.

Min.45: Deşi îşi crează o situaţie favorabilă, Gabor întârzie să şuteze şi acţiunea sa rămâne fără rezultat.

...Repriza secundă începe sub semnul dominării

puternice a echipei cehoslovace şi din nou Jakubec este în atac, încercând să surprindă, pe flancul drept, reprezentativa noastră.

Prokes (min.49), Janecka (52), Vizek (55), Fiala (57) creează câteva din momentele fierbinţi la poarta lui Lung, mult întrebuinţat în această parte a meciului.

Echipa noastră contraatacă, şi nu-şi ascunde intenţiile de gol.

Min.56: Gabor îşi crează o bună situaţie, trece de Prokes, dar nu are viteză şi tot Prokes recucereşte mingea.

Min.62: KLEIN CENTREAZĂ DE PE STÂNGA, MINGEA ÎL DEPĂŞEŞTE PE CĂMĂTARU ŞI AJUNGE LA FIALA; ACESTA, AVÂNDU-LÂN APROPIERE PE GABOR, TRIMITE CU CAPUL ÎNAPOI, DREPT ÎN PICIOARELE LUI GEOLGĂU, CARE PREIA BALONUL, INTRĂ ÎN CAREU Şi, DE LA 14 METRI, ŞUTEAZĂ PUTERNIC, PRINTRE FIALA ŞI HRUŞKA. l-o!

Min.63: Rada, supărat pe autorul golului, îl faultează grosolan pe Geolgău şi primeşte cartonaş galben.

Min.72: Antrenorul cehoslovac face două schimbări, introducând în teren doi jucători din Bratislava. Aceştia se vor arăta foarte periculoşi.

Min.85: La un atac purtat tot pe stânga şi în urma unei greşeli Augustin, Janecka centrează, Vizek sare „la derută”, lăsând balonul lui LUHOVY care, complet liber, în zona centrală a careului, şutează plasat, pe lângă portarul nostru, care nu mai poate evita golul. I-l!

Ultimele cinci minute sunt urmărite în picioare. Arbitrul Palotay prelungeşte partida.

Min.86: Janecka este cu balonul în careul nostru dar Bölöni respinge cu capul, aşa cum avea s-o mai facă o dată în acest final dramatic.

Min. 88: Contraatacăm prin Geolgău, însă Rada trimite la portar.

Min.89 – 90: Gazdele atacă în... 11, cu portarul Hruşka în careul nostru (!), însă Ştefănescu degajează terenul, Geolgău porneşte pe cont propriu pe partea dreaptă, cu scopul păstrării balonului cât mai mult cu

putinţă şi… final de partidă!

DECLARAŢII DUPĂ MECI

t

FRANTIŞEK HAVRANEK, antrenorul naţionalei Cehoslovaciei: „M-am aşteptat ca românii să repete la Bratislava tactica utilizată la Stockholm. Şi anume, acel joc axat pe menţinerea mingii în propria jumătate de teren, pentru care, în scopul de a-l contracara, am indicat fotbaliştilor mei folosirea presingului”.

*La conferinţa de presă de după meci, la afirmaţia unui gazetar ceh că „*România practică un joc distructiv, cu această tactică nu veţi reuşi mare lucru la Paris”, *MIRCEA LUCESCU avea să replice*: „Am venit la Bratislava să ne calificăm şi ne-am calificat. A fost un joc tactic. Dacă, la Paris, finala ne va impune aceeaşi tactică de joc, o vom folosi pe aceasta, dacă nu, nu. Vom folosi tactica victoriei, în funcţie de jocul partenerului de întrecere. (…) V-am cunoscut jocul şi am închis toate căile de atac. Puţinele ocazii pe care le-aţi avut n-au fost niciodată rodul premeditării, al combinaţiilor tactice, ci numai manifestarea întâmplării. V-am învins tactic, nu distructiv. Noi am şi marcat primii…”

Într-un interviu acordat revistei „Flacăra”, la câteva zile de la revenirea în ţară, Mircea Lucescu arăta printre altele: *„E o idee mai veche a mea*: *avem jucători cu nimic mai prejos decât marile puteri ale fotbalului. (…) îmi pare rău că nu l-am avut pe Balaci în ultimele meciuri. Cu el în teren, aş fi stat mai liniştit. (…) Suedia e, la ora asta, una din primele 3 – 4 echipe ale Europei. Dacă sunt mândru de ceva, sunt mândru că i-am eliminat pe suedezi!”*

ION GEOLGĂU: „Trebuie oare să vă mai spun cât de bucuros sunt că am înscris golul victoriei? Când am văzut că mingea intră în plasă îmi venea să plâng de bucurie”.

BOLONI (pe aeroportul din Bratislava, după meci): „Mă gândesc că noi încă nu ne dăm seama de cele întâmplate. Mereu cred că mai avem de jucat încă nouăzeci de minute. Cred că de abia de mâine, încolo… Dar acum mă gândesc şi la Ilie. La Balaci. M-am gândit

mult la el şi în Cipru. (…) Seara de astăzi este foarte mult şi «seara lui Balaci». Gândiţi-vă şi la meciul de la Stockholm, unde în urma accidentului, a jucat cu jumătate de forţă dar cu două inimi. Aştept cu nerăbdare să avem tot ce e mai bun în fotbalul românesc. (…) Cu câteva zile înainte, încă înainte de a fi venit aici, la Bratislava, nea Mircea îmi spunea: «Ce frumos ar fi să primim o telegramă de la Ilie. Ar fi cât două ore de pregătire psihologică». (…) Dar să ştiţi că duelul lui (*Rednic, pentru numărul de selecţionări – n. n*) cel mai greu o să fie tot cu Ilie Balaci. Ce bine ar fi ca operaţia să fi reuşit… Să se ştie şi pe «Parc des Princes» că avem şi noi jucători de talia lui Platini".

Mult după „frumoasa seară a fotbalului românesc", odată cu apariţia, în luna martie 1984, a excelentei reviste „Fotbal '84", avea să fie reluată tema partidei de la Bratislava, decisivă pentru calificarea la turneul final al CC, de la Paris, Iată câteva păreri şi impresii spicuite din multitudinea de interviuri conţinute de acest reuşit magazin fotbalistic:

LUNG: (*„Silviu Lung, chiar n-are loc în primii zece*?") „Are, unii chiarm-au pus în frunte dar eu nu pot s-o fac, acolo e locul lui Costică Ştefănescu, căpitanul Craiovei şi al Naţionalei, care joacă de atâţia ani strălucit, pe un post în care n-au strălucit prea mulţi în lume. Păi, dacă e cotat ca unul dintre cei mai buni libero din lume, la această oră, de ce n-ar fi cel mai bun fotbalist al nostru?

(…) N-am dormit, practic, în noaptea dinaintea meciului de la Bratislava. Nu cred că aveam emoţii, mă cuprinsese, mai degrabă, o febră a jocului, şi nu ne aflam în faţa unui meci obişnuit, era cel mai cu miză, dacă pot să spun aşa. Atunci se hotăra: «A fi sau a nu fi în primii opt din Europa!» Eu nu obişnuiesc să iau somnifere şi din pricina aceasta am adormit după ora trei din noapte".

NEGRILĂ: „Mai fusesem convocat la lot dar îl vedeam mai tânăr pe Rednic şi mă descurajam singur. Doar nea Tică Oţet îmi tot spunea că aş fi încă cel mai bun fundaş dreapta din ţară. (…) în turneul de pregătire din Olanda, care s-a dovedit foarte util, eu am fost încercat

fundaş iar Rednic mijlocaş. Am dat randament amândoi şi, poate, am convins conducerea tehnică, dat fiind caracterul hotărâtor al meciului cu Cehoslovacia, că nu suntem de lăsat pe tuşă niciunul. (...) De la venirea lui Lucescu n-am mai jucat, ca titular, decât în amicalul cu naţionala RDG şi, în preliminarii, cu Cehoslovacia. Vă rog să mă credeţi că am jucat cu o poftă nebună, de parcă mi s-ar fi ascuns mingea doi ani, o poftă vecină cu furia! (...) Noi, cei de la Craiova, am înţeles încă de la şedinţa de pregătire – o şedinţă făcută ca lumea – că antrenorul echipei naţionale merge mai departe, în ciuda tuturor sfaturilor şi presiunilor, cu U.C., de care, în clipele acelea, ni se părea că îşi legase destinul – şi s-a văzut că nu l-am dezamăgit".

IORGULESCU: (*Care sunt colegii de lot cu care te înţelegi cel mai bine*?) „Cu Ilie Balaci. E un prieten adevărat, un băiat cu suflet de aur. Cred foarte tare în steaua lui şi presimt că la turneul final va băga groaza în mulţi portari. De la Dobrin încoace, fotbalul nostru n-a mai avut un jucător de atac atât de complet".

DAN CLAUDIU TĂNĂSESCU (*ziarist*): „Naţionala lui Lucescu este o realitate utilizând osatura U.C., ECHIPA CEA MAI TEHNICĂ, CEA MAI LEGATĂ ŞI CEA MAI INTELIGENTĂ şi grefând pe ea câţiva «copii de suflet» ai săi, aduşi tocmai de la Hunedoara, el reuşeşte să ţină în şah naţionale de valoare extraordinară (Italia, Suedia, Cehoslovacia)".

PRESA DUPĂ MECI

ASSOCIATED PRESS: „Deşi pronosticurile multor specialişti înclinau în favoarea echipei Cehoslovaciei, care pe teren propriu se anunţa redutabilă, mai ales după victoria clară (2-O) obţinută în faţa Italiei, jucătorii români au condus din punct de vedere tactic jocul şi, cu o apărare foarte bună, au zădărnicit aproape toate acţiunile ofensive ale gazdelor.

Fotbaliştii români au avut mai multe ocazii de gol; de altfel, ei au fost cei care au deschis scorul, prin Geolgău de la U.C., în min.62".

REUTER: „România, considerată outsider al grupei a

5-a preliminare, al cărei mare favorit era campioana mondială Italia, a izbutit, de-a lungul unei palpitante dispute cuprinzând 19 meciuri, să se lanseze în elita fotbalului european, mai ales datorită acestui «dra w» obţinut în faţa Cehoslovaciei, miercuri seara la Bratislava. Tânărul Geolgău a propulsat România în turneul final al campionatului european cu un extrem de important gol înscris în poarta Cehoslovaciei în min. 62 al partidei".

L'ÉQUIPE: „Când echipa României a evoluat, anul acesta, pe «Parc de Princes» şi a câştigat trofeul oraşului Paris, antrenorul Mircea Lucescu a promis să revină cu echipa sa în Franţa, la faza finală a campionatului european, şi iată că s-a ţinut de cuvânt Miercuri seara, pe stadionul din Bratislava, selecţionată României a smuls calificarea graţie unui meci egal, încununând o evoluţie strălucită în aceste preliminarii, care în grupa a 5-a au reunit echipe foarte puternice. În condiţiile unui joc de mare miză, echipa română şi-a confirmat buna organizare defensivă şi vigoarea atacului, care i-au permis să-şi atingă ţelul propus".

MARCA (*Madrid*): *subtitlul* „România a obţinut calificarea. Cehoslovacia în dificultate pe teren propriu", *se publică un amplu reportaj în care se arată, printre altele*: „Echipa României a aplicaţia Bratislava tactica adecvată pentru a obţine un meci egal, cu marcaje stricte în zonele de pericol, cu o bună circulaţie a balonului la centrul terenului. În min. 62, Geolgău a marcat un gol care a însemnat paşaportul pentru Paris, gol care a descumpănit şi mai mult formaţia cehoslovacă şi aşa fără vlagă, lipsită de imaginaţie pentru a străpunge apărarea hotărâtă a românilor. Cu cinci minute înainte de fluierul final, Luhovy a realizat golul egalizator dar pentru gazde era prea târziu".

PRAVDA, *sub titlul*: „Mult efort, dar un singur gol": „Echipa Cehoslovaciei a jucat destul de lent şi fără imaginaţie, spre deosebire de selecţionată României, care a strălucit în jocul de apărare... înaintaşii noştri nu s-au putut demarca în faţa unor adversari decişi în lupta pentru

fiecare balon. De nenumărate ori, românii au ajuns primii la minge. În asemenea condiţii, nu se putea sconta pe un succes". *Este elogiată întreaga echipă română, în frunte cu Ştefănescu, Iorgulescu, Cămătaru, Gaborşi autorul golului Geolgău.*

SPORT – Bratislava, sub titlul „Franţa a fost prea departe pentru noi…": „Jucătorii români, cu un joc atletic, excelent pregătiţi din toate punctele de vedere, au destrămat toate speranţele noastre. Calificarea României pentru turneul final este meritată".

SMENA, sub titlul: *„V7 su/ unei medalii în turneul final s-a spulberat"*:

„Selecţionată Cehoslovaciei n-a reuşit, în faţa excelentei echipe a României, să construiască atacuri periculoase, pentru că adversarii noştri nu le-au dat timpul suficient pentru a gândi jocul, nu au fost suficient de calmi şi de lucizi, calităţi majore într-un joc decisiv. În schimb, românii au avut aceste mari calităţi…"

RUDE PRAVO (*Praga*): „Trebuie să recunoaştem că românii au fost mai capabili decât italienii acum două săptămâni, mai buni sub aspect tehnic şi mai eficienţi. Ei au jucat în viteză, dovedind totodată hotărâre, iar rezultatul de egalitate este echitabil (…) Românii şi-au dovedit calmul chiar şi în momentele mai dificile. În plus, au acoperit bine mijlocul terenului şi, când au avut prilejul, au atacat periculos".

LIDOVA DEMOKRACIE ajunge la concluzia că echipa cehoslovacă nu au putut stăpâni din punct de vedere psihic meciul şi că… „este bine că am obţinut cel puţin un rezultat de egalitate, mai ales după ce am primit un gol".

Alte titluri sugestive din ziarele cehoslovace: „Remiza înseamnă ratarea calificării"; „Oaspeţii au fost mai buni"; „Eficacitatea fotbaliştilor noştri a fost redusă"; „Speranţele au durat o oră".

„ASEARĂ, LA BRATISLAVA, ÎN ULTIMUL LOR MECI AL GRUPEI PRELIMINARE, TRICOLORII AU LUPTAT EXEMPLAR, OBŢINÂND UN PRESTIGIOS REZULTAT DE EGALITATE, i-l, *CU FOSTA CAMPIOANĂ A EUROPEI,*

REPREZENTATIVA CEHOSLOVACIEI” („*Sportul*”, *Gh. Nicolaescu*): „Meciul a fost de mare angajament, fizic şi psihic, un duel demn de o mare finală, un joc care s-a ridicat, prin consumul de efort, la cote superioare, mai ales că terenul foarte greu părea să fie un obstacol decisiv. Meritul cel mare revine echipei noastre, care dovedeşte încă o dată lipsa sa de complexe. (…) acum, prin acest egal de la Bratislava, rod al unui joc excelent de fotbal modern, fotbaliştii tricolori argumentează, o dată în plus, valoarea lor europeană de necontestat”.

„*5 MINUTE PENTRU DOI ANI…*” („*Sportul*”, *Marius Popescu*): *Vă* daţi seama ce tensiune greu de imaginat, ce tensiune dureroasă au simţit băieţii noştri în finalul de meci, «când simţeam că-mi plesnesc tâmplele şi că-mi explodează inima»

— Cum îmi mărturisea, noaptea, în avion, la întoarcerea spre ţară, Costică Ştefănescu, căpitanul tricolorilor”.

„*Gândindu-ne la Mircea Lucescu, / „ERA ÎN JOC O VIAŢĂ DĂRUITĂ FOTBALULUI*” („*Sportul*”, *Ioan Chirilă*): „A fost o victorie a muncii şi a sufletului, în acest moment teribil care se numeşte Bratislava, «şeful de bandă» (Lucescu

— N.n) i-a readus pe toţi. Pe inepuizabilii craioveni dar şi pe «ieşitul din formă» Iorgulescu, pe «şchiopul Klein», pe Gabor însuşi, aruncându-i în faţa unei echipe despre care ştia totul, Inclusiv piciorul mai slab al fiecărui jucător în parte sau minutul în care va face ruptură musculară Zelenski”.

„La peluză/ CAPU’ ANTRENORULUI” („Flacăra”, Nicolae Cristache):

„Prea se vede că băieţii ştiau lecţia la perfecţie, în vreme ce adversarii luptau cu morile de vânt, vorbeau dintr-o lecţie din urmă”.

„*ULTIMA ESCALĂ*” („*Flacăra*”, *Sorin Postolache*): „Miercuri dimineaţa, în centrul oraşului, parcă mă simţeam pe undeva prin Arad sau Sibiu. Se vorbea numai româneşte, iar oraşul pulsa româneşte. La etajele celui mai

înalt hotel din centru, hotelul «Kiev», erau atârnate câteva steaguri tricolore care dominau întregul centru. (...) Toată lumea recunoaşte că Bratislava n-a mai cunoscut o asemenea aglomeraţie. Când m-am întâlnit în centru cu colegii de redacţie, am avut sentimentul unei deplasări în ţară. (...) La marcarea golului de către Geolgău şi până la sfârşitul partidei, întregul vacarm a luat proporţii maxime. Gazonul ajunsese plin de cioburi".

„RECUNOŞTINŢA NU SE PRESCRIE" („Flacăra", Cristian Ţopescu):

„... în performanţa voastră, nu putem disocia inteligenţa de voinţă, fiindcă, ce mai, aţi fost şi buni şi deştepţi. Începând cu antrenorul vostnj, care a fost consecvent în ideile sale, făcând din aşa-zis ratatul Cămătaru un vârf de atac de temut, nerenunţând la pionul Klein, bazându-se pe colosalul Bölöni, făcând la Stockholm «mutarea Balaci» iar acum «mutarea Rednic», crezând în continuare în Iorgulescu, refăcând minunatul bloc defensiv craiovean Lung – Negrilă – Ştefănescu – Ungureanu, încurajându-l pe Gabor (vă amintiţi min. 8?) şi mizând exact cât trebuie pe Geolgău care, acum, vorba poetului (amator), «din Pieleşti la Bratislava, din Parispân-la Buzău, Europa fredonează, hai Geolgău, Geolgău, Geolgău»".

„AŞA CUM AM ZIS..." (*„Flacăra", Nicolae Cristache*): *„Mai târziu, în avion, Bölöni, zâmbind, îi va replica lui Geolgău*: «*Eu, la Craiova*? *N-aveţi voi nevoie de bătrânul Bölöni... Sau, aş veni, dacă pentru asta n-ar trebui să plec din Tg. Mureş*». (...) *Ştefănescu Costică a dat istoriei fotbalului strălucirea pe care, niciodată până la el, n-a avut-o un alt fundaş central, aşa cum se cuvine din partea unuia din cei mai mari sportivi ai României din toate timpurile*".

„DIN MAREA BUCURIE DE-ACASĂ" (*„Flacăra", Adrian Păunescu*): „O performanţă excepţională vine să încununeze cel mai bun an al fotbalului românesc – 1983. (...) Niciun antrenor român nu a făcut ce a făcut Mircea Lucescu. Sigur că nu poate fi desprinsă performanţa tehnicianului Mircea Lucescu de lucrarea mai largă din

fotbalul nostru, în primul rând de CEA MAI PUTERNICĂ ŞI MAI DURABILĂ ŞCOALĂ DE FOTBAL PE CARE O AVEM ÎN ROMÂNIA – ŞCOALA DE FOTBAL DE LA CRAIOVA (s. n).

(…) Mircea Lucescu n-a crezut în cei ce l-au umilit pe Cămătaru şi l-au deferit mizedei, ci a crezut în ceea ce a văzut el însuşi. Şi el a văzut că Rodion Cămătaru este cel mai bun vârf al fotbalului românesc, deci l-a pus pe cel mai bun vârf să joace în Naţională – şi acesta a jucat. (…) Anul 1983 a fost şi anul lui Ştefănescu şi Bölöni, jucători din generaţia care nu mai poate oferi surprize şi li se cuvine acestor jucători un loc pe podium. De asemenea, mi se pare remarcabilă urcarea lui Geolgău, cel mai bun jucător al penultimului val".

CUM AU JUCAT CEI ŞASE CRAIOVENI

Trebuie spus însă, mai întâi, că Naţionala noastră s-a prezentat la Bratislava fără doi titulari de bază, aceştia fiind jucătorii craioveni Ţicleanu şi Balaci, amândoi accidentaţi…

Să vedem însă cum judecă ziarul „Sportul" (prin Gh. Nicolaescu) jocul celor 6 craioveni:

„LUNG: Un adevărat stâlp între… stâlpii porţii. A atins, în vederea «marii finale», un asemenea echilibru psihic, încât a reuşit să facă abstracţie de faptul că are în faţa lui o mare echipă. Ca de obicei, a dat încredere întregii echipe, a încurajat-o tot timpul şi a fost punctul de plecare, cu mâna sau piciorul, al lansării unor contraatacuri tăioase. Nu putea evita golul (nu are nicio vină la primirea lui), Luhovy şutând fără preluare, puternic, din apropiere.

NEGRILĂ: A aşteptat cu încredere momentul reintrării în echipa naţională, pregătindu-se în consecinţă. A făcut eforturi de integrare în ideea de joc a formaţiei reprezentative şi a reuşit datorită recunoscutelor sale calităţi: tenacitate, viteză, tehnicitate. Nu s-a temut de Janecka şi a evitat «capcana» acestuia la pătrunderile forţate în careu. Constructiv, a urcat în atac pe culoarul lui, de unde a efectuat centrări derutante, inclusiv la

«baralui Gabor.

ŞTEFĂNESCU: Valoarea şi experienţa competiţională a decanului de vârstă – al «*blocului craiovean*», al echipei naţionale în totalitatea ei – i-au permis, o dată în plus, să evolueze la limita maximă a posibilităţilor sale. Dotat cu un rar simţ de anticipaţie, a reuşit să intercepteze foarte multe mingi trimise în adâncime, a acroşat şi a dublat cu oportunitate şi cu precizie. În importanta lui calitate de căpitan de echipă, i-a transmis acesteia încredere, echilibnj, elemente absolut necesare într-un joc cu o miză atât de mare.

UNGUREANU: A avut o misiune dintre cele mai grele – anihilarea lui Vizek, un fotbalist extrem de periculos cu mingea la picior-pe care a dus-o la îndeplinire în mod exemplar. Trebuind să-l păzească pe acesta cu maximum de atenţie, a participat mai puţin la acţiunile de atac.

GEOLGĂU: Lăsând la cabine orice urmă de complexe, şi-a putut valorifica cunoscutele calităţi. Tenace şi rezistent, el a fost umbra fundaşului Rada la fiecare din tentativele acestuia de a participa la acţiunile ofensive, făcându-i apoi, în situaţiile de posesie a mingii, clipe dintre cele mai grele. Marea – decisivă – reuşită, înscrierea istoricului gol de pe Slovan Stadion, care pentru bune minute – a înmuiat picioarele jucătorilor cehoslovaci şi a tăiat respiraţia tribunelor.

CĂMĂTARU: A avut o comportare remarcabilă pe întreaga durată a partidei. A protejat şi controlat mingea în condiţii dintre cele mai grele, uneori în dispută cu 2 – 3 adversari. A câştigat, de asemenea, multe mingi înalte pe care le-a deviat coechipierilor. A participat la multe acţiuni de pressing în prima parte a meciului, a jucat – cala… Lisabona, în manşa I cu Benefica, din semifinalele Cupei UEFA – pentru ECHIPĂ, repliindu-se după Prokes, în propriul teren, la fazele fixe”.

Capitolul X

TRICOLORII LA „EURO ’84”.

Calificarea României, în faţa unor „soccere” cu mai mare tradiţie, adăugată la surprinzătoarele calificări ale

danezilor şi portughezilor în dauna unor mari favorite (Anglia şi respectiv Uniunea Sovietică), punea o problemă nouă, cea a unor mutaţii surprinzătoare în fotbalul european. Din păcate, din aceste trei formaţii, deşi cotată cel mai bine, chiar cu a treia şansă la cucerirea titlului continental, după echipele Franţei şi RFG, Naţionala noastră avea să fie singura care n-a confirmat titlul de nouă putere în fotbalul european.

Sigur, cauzele acestui neaşteptat eşec sunt numeroase şi despre ele s-a discutat mai mult sau mai puţin. O vom face şi noi pe scurt, deşi tardiv.

În primul rând, este vorba de cauzele obiective. Mai întâi, absenţele şi accidentările din echipă: în primul rând Balaci, apoi Geolgău, primul devenit indisponibil chiar înaintea partidei cu Cipru, cel de-al doilea cu puţin timp anterior turneului final.

La aceste două absenţe notabile s-a adăugat şi accidentarea lui Bölöni, nerecuperat total la ora începerii seriei celor trei jocuri din Franţa ale echipei noastre.

Indisponibilitatea totală sau parţială a celor trei piese grele ale tricolorilor a adus o anumită doză de pesimism, de neîncredere în forţele proprii, prudenţă şi dezorganizare în jocul echipei.

Aceste trei absenţe de marcă au determinat oarecum şi existenţa cauzelor de natură subiectivă: jocul extrem de prudent, apariţia surprinzătoare a lui Dragnea ca titular în primele două jocuri (soluţie dovedită fără acoperire chiar prin jocul dinamovistului), rularea întregului lot şi trecerea bruscă pe planul doi a jucătorilor craioveni (vezi şi partida cu Elveţia, de la Bucureşti, din preliminariile CM), modul de alcătuire a compartimentului de mijloc determinând în bună măsură şi prestaţia sub posibilităţi a vârfului Cămătaru.

Poate că vom fi acuzaţi de subiectivism dar afirmăm cu tărie că secretul victoriilor anterioare ale Naţionalei române a fost tocmai preponderenţa jucătorilor craioveni în „11 „— le tricolor şi, în special, în compartimentul de mijloc, experienţa lor internaţională, calmul şi clasa lor

europeană determinând, prin simpla prezenţă în teren, omogenitate, o clarviziune şi o încredere în forţele proprii pe care şi le-ar fi dorit orice antrenor de naţională.

Sigur, Cămătaru, cotat extrem de favorabil la debutul turneului final, a avut o evoluţie ştearsă dar puţini sunt aceia care au remarcat ca una din cauzele principale tocmai absenţa unor servanţi care să-i cunoască jocul. Dacă în preliminarii vârful nostru a avut mereu trei coechipieri de la echipa de club în apropiere (Bălăci, Ţideanu şi Geolgău), acum el s-a trezit izolat de colegii săi craioveni, în teren existând cel mult un mijlocaş din Bănie (Ţideanu sau Irimescu).

...Dar despre acesta cauze, obiective sau subiective, vom mai avea ocazia să mai vorbim în paginile următoare. Cum un turneu final al Campionatului European este un mare eveniment pentru fotbalul continental, în general, şi pentru fotbalul românesc, în special, vom încerca o prezentare cât mai completă a sa, după tipicul celorlalte partide prezentate în paginile anterioare. Să vedem deci, mai întâi, cum au primit cele opt echipe calificate tragerea la sorţi:

MIRCEA LUCESCU: „... cântărind mai bine componenţa celor două grupe, parcă mi-ar fi convenit mai mult să jucăm în seria I, unde «cele patru» reprezintă, după opinia mea, tot atâtea stiluri de joc. Şi cum noi am întâlnit tot felul de echipe, cred că ne-am fi adaptat cu o mare uşurinţă. Argumentând doar cu echipa Franţei, favorita respectivei grupe: aceasta, ca să câştige, va trebui să atace. Şi nouă, asta ne-ar fi convenit".

(*De ce e mai grea seria a II-a*?) „Mai întâi, pentru aceea că acolo există o echipă, RFG, care se detaşează de restul participanţilor: prin tradiţie, valori individuale, experienţă competiţională internă şi internaţională. Apoi, vom avea în Spania şi Portugalia două partenere puternice, incomode, ele reprezentând, în linii mari, aceeaşi şcoală fotbalistică, acelaşi stil de joc".

JUPP DERWAL, *antrenorul RFG*: „Cine consideră echipele Portugaliei, României şi Spaniei învinse dinainte

se înşală. Toţi avem o şansă egală”.

*D*I *STEFANO, antrenor Real Madrid*: „Echipa Spaniei nu are o serie uşoară. Ea trebuie să prindă o formă bună, spre a evita reeditarea slabei performanţe din 1980, de la turneul final din Italia, când a ocupat ultimul loc din grupa B a aceleiaşi faze finale”.

JACQUES GEORGE, preşedintele ad-interim al UEFA (după moartea lui Artemio Franchi): „Finalistele care se află aici sunt cele mai bune opt echipe din Europa în acest moment”.

AGENŢIA FRANCE PRESSE: *„Deţinătoarea titlului (echipa RFG-ului) are, în fapt, şansa de a juca primul meci împotriva Portugaliei, care este considerată – poate în mod greşit – drept cea mai modestă dintre cele opt calificate. Dar România şi Spania sunt adversari periculoşi. Vest-germanii vor avea dificultăţi să uite umilinţa provocată campioanei SV Hamburg de către Dinamo Bucureşti în CCE, chiar în acest sezon”*.

FERNANDO CABRITA, antrenorul Portugaliei: „Din punctul meu de vedere, aş prefera să întâlnesc Spania, România şi Jugoslavia, adversare care nu mi se par imposibil de depăşit. Din contră, RFG-ul, Belgia şi Franţa sunt mult mai redutabile. Ideal ar fi ca Franţa şi Portugalia să se întâlnească în finală.

(…) ”! n grupa noastră nu există o favorită. Nici chiar RFG. Suntem pur şi simplu patru echipe pentru două locuri”.

MICHEL HIDALGO, antrenorul Franţei: „Există o echipă de care mă tem: Belgia. România mă impresionează la fel de mult. Jucătorii ei se apropie de noi prin caracteristicile fotbalului lor şi, fie că sunt pe treapta cluburilor (CRAIOVA, DE PILDĂ) (s. n) sau la nivelul selecţionatei, ei se află în progres constant; s-ar mai putea cita ca favorite Danemarca şi RFG”.

TODOR VESELINOVICI, antrenorul Jugoslaviei: *„Franţa şi România. După părerea mea, acestea sunt echipele cele mai periculoase în prezent şi aş prefera să le întâlnesc cât mai târziu posibil”*.

Echipa României pornea, deci, cu mari şi justificate speranţe în campania de pregătire a turneului final „Euro ’84”. Cum s-au realizat ele vom vedea în paginile care urmează.

PREGĂTIRI PENTRU „EURO 84”.

Momentul tragerii la sorţi a celor două grupe „franceze” i-a găsit pe tricolorii noştri la Poiana Braşov, într-o primă etapă de pregătire a jocurilor din iunie. Spuneam că echipa noastră pornea „campania franceză” cu un optimism justificat de performanţele anterioare dar şi calculat, cum îi stă bine unui „11” călit în atâtea „bătălii”.

Pentru judecarea mai obiectivă a primelor şase luni ale anului 1984, scurse sub obsesia turneului final din Franţa, ni se pare oportună şi prezentarea primelor impresii din tabăra noastră, ca un barometru foarte fidel al stării de spirit din rândul tricolorilor în acel moment de start în pregătiri:

ŞTEFĂNESCU: „O grupă grea dar bună!”

LUNG: „Am spus-o şi înainte de tragerea la sorţi, nu există bile bune şi bile rele. Un avantaj real e, totuşi, faptul că nu am căzut cu Franţa. Aştept revanşa cu Spania, după calificările ratate în compania acestei echipe”.

NEGRILĂ: „Dacă vreţi să mă credeţi, îmi convine”.

GEOLGĂU: „Am dorit mult să cădem cu Portugalia. E un meci de baraj, fără Stromberg şi Filipovici”.

BOIONI: „Grupă grea, totuşi avem şansa de a juca în compania RFG, finalista de la Mundial, după ce am jucat cu campioana, *Italia*. Consider că adversarul cel mai periculos este Spania”.

Acestea fiind zise, să trecem însă la fondul problemei, cel al pregătirilor efective. Ele au pornit cu un lot de 23 de jucători, din care absentau internaţionalii dinamovişti, aflaţi în pregătiri speciale în vederea „sferturilor” CCE cu Dinamo Minsk. Din cei „23”, nu lipseau însă Balaci şi Geolgău.

Demarat din acel moment, programul de pregătire al Lotului naţional va cuprinde următoarele jocuri şi

rezultate:

— 3 – 2 (2 – 1) cu Şoimii IPA Sibiu (Cămătaru-16, Klein-40, Balint-48);

— 2-O (1-O) cu Polonia (se ol.) (Geolgău-39, Lăcătuş-82); „show fotbalistic”.

În care reintră Balaci, după o lungă absenţă (înlocuit cu Hagi-58);

— L-2 cu Chile (ol.) (Ţicleanu-2); ultimele două jocuri: în cadrul turneului de la Guayaquil (Ecuador);

— L-3 şi O-3 cu Brazilia (ol.), la Curitiba (Braz); Bălăci joacă în prima repriză;

— I-l cu Algeria (la Alger), cu un Balaci foarte bun în prima repriză;

— 6 – 2 cu „U” Cluj-Napoca (Cămătaru-30, Gabor-40, Crişan68, 81, Rada-83);

— 2-O cu Grecia – la Craiova (Coraş, Mateuţ); deşi figura în lot, Bălăci a fost indisponibil, după *„şocul Arezanov”*;

— O-O cu Kuweit – în ţară;

— O-O cu Israel – la Oradea;

— L-O la Nantes (Irimescu);

— 2-O cu FCM Braşov (Ungureanu, Gabor);

— 5 – 1 (2 – 1) cu Şoimii IPA Sibiu (Ştefănescu – 17, Cămătaru – 25, Coraş – 57, Mateuţ – 67); au jucat şi Crişan, Geolgău şi Balaci; înlocuindu-l pe Coraş (60), Bălăci a pasat pentru golul lui Mateuţ (67);

— 2-O (O-O) cu Fiorentina (Cămătaru – 39, Bölöni – 41); Fiorentina – în formulă aproape completă, fără Galii şi Massaro (la lot), dar cu Passarella, Oriali (Inter) şi Pulici (Udinese); intrat în min.35 (Coraş), Geolgău i-a pasat pentru gol lui Cămătaru (39), dar n-a jucatdecât 10 minute, contractura sa musculară recidivând!;

— 3 – 2 (2-O) cu AC Milan (Cămătaru – 38, Dragnea – 44, Russo-48, autogol); golurile milaneze – înscrise la 3-O; singurii din lot „nerulaţi”: Iordache şi Geolgău (nerefăcuţi);

— L-2 (1 – 1) cu Beveren (Ştefănescu-30, pentru l-l).

Până la 1 iunie 1984, data jocului de la Beveren,

înregistrăm o perioadă de intense căutări, de speranţe şi deziluzii privind o serie de jucători doriţi de întreaga Românie să evolueze la Euro 84: Bălăci, Geolgău, Crişan. De exemplu, nici nu fusese bine comunicat primul lot că, după primul joc de pregătire (3 – 2 cu Şoimii), „dispăreau" Rada, Balint, Coraş şi apăreau Zare, Munteanu II, Mateuţ...

Apoi, la Cluj-Napoca, înregistrăm apariţia de efect a lui Crişan (două goluri), alături de care sunt încercate nume noi: Stănescu, Eduard, Rada, Movilă, Manea, Suciu, alături de mai vechii Moraru, Augustin, Rednic (toţi, Dinamo).

La 2-O cu Grecia, de la Craiova, apar Irimescu, Stancu şi Mateuţ, în timp ce la jocul cu Kuweit, „mutarea" cu Augustin lângă Cămătaru se dovedea nefericită. În aceeaşi zi, la Florenţa, echipa noastră olimpică învingea cu 2 – 1 pe olimpicii lui Bearzot (goluri Irimescu şi Balint), având în componenţă o parte din „francezi": Lung, Zare, Ungureanu, Dragnea, Irimescu, Hagi şi Coraş. În cazul lui Dragnea, Irimescu şi chiar Zare, se pare că acest joc a contat foarte mult în selecţionarea lor pentru Euro '84...

În 10 mai, echipa României inaugura stadionul din Nantes, într-un meci urmărit cu interes de tehnicienii finalistelor Euro 84, iar Irimescu marca singurul gol al partidei şi îl „obliga" pe Ioan Chirilă să noteze: „*Irimescu, autorul golului, începe să-şi facă loc, cu o anumită autoritate, în echipa naţională. Şutul lui necruţător a tăiat respiraţia tribunelor*". Singurul meci al lui Irimescu la Euro 84 va fi cel cu Portugalia, pe acelaşi teren...

Oboseala începea să-şi arate efectele, într-o zi în care Lotul Franţei se aduna în cantonamentul de Font Rouen: Cămătaru şi Ungureanu părăseau terenul din Nantes cu contracturi musculare. Din păcate, nu erau singurii cu probleme medicale: Lung suferise la Oradea o fractură a piramidei nazale, Negrilă – o ruptură musculară, pe „Central" (3-O cu Dinamo), Crişan acuza o durere la coapsa stângă, Ungureanu mai avusese şi o infecţie la piciorul stâng iar Geolgău fusese indisponibil o perioadă

de timp.

Până la „momentul Nantes”, totul fusese (aparent) bine. Programul părea să se desfăşoare normal, în ciuda prelungirii exagerate a competiţiilor interne, cu un ritm sufocant de final, neobişnuit pentru jucătorul român, prelungire ce avea, totuşi, să decaleze termenul de întrunire a tricolorilor, din 13 în 24 mai. O întârziere decisivă, după cum vom vedea… în plus, aveau să „cadă” şi amicalele cu Algeria din 26 şi 29 mai, Lucescu fiind nevoit să accepte propunerea din Italia şi să întâlnească, la aceleaşi date, pe Fiorentina şi AC Milan.

După ce fusese bulversat, programul avea să fie şi prelungit, cu un joc suplimentar, cel din 1 iunie, cu Beveren, proaspătă campioană a Belgiei. Iar cele trei jocuri în şase zile, considerate decisive (şi au fost!) în lupta pentru titularizare, au accentuat oboseala şi agravat situaţia medicală a tricolorilor.

De ce am jucat fără vlagă la Euro 84, este clar. Oboseala jucătorilor noştri n-a putut fi eliminată, ba chiar a fost accentuată prin grave greşeli de program. De ce am jucat însă, fără curaj şi ce-a căutat Dragnea printre titulari, vom vedea imediat.

De ce au lipsit, însă, Bălăci şi Geolgău? Pentru majoritatea suporterilor români, cele două absenţe n-au însemnat doar multă durere, ci şi… multe mistere.

Geolgău fusese indisponibil o anumită perioadă de timp (ruptură musculară, viroză pulmonară şi din nou ruptură, de data aceasta la piciorul stâng). La meciul cu Fiorentina (26 mai), după numai 10 minute de joc, în care a dat pasa pentru primul gol, contractura sa musculară a recidivat.

Cu toate acestea, înainte de plecarea în Franţa, Mircea Lucescu era încă optimist: „Geolgău e singurul care mai are, din cei 24, probleme de sănătate. Am primit, însă, asigurări din partea dr. Andreescu că Geolgău va fi apt de joc în câteva zile, în aşa fel încât, pe 14 iunie, să putem conta pe el”.

„*Cazul Balaci*” nu este nici el mai puţin ciudat. Ilie

jucase excepţional cu Bordeaux, Italia, Benfica, Cehoslovacia şi Suedia, după ce, într-un mod extrem de ciudat, nu făcuse deplasările la Belfast, Bordeaux, Kaiserslautern şi Lisabona. S-a accidentat, pentru prima oară, în vara anului 1983, într-un (inutil) amical cu RDG (1-O, Negrilă), la Bucureşti, intrat ca să păstreze locul I în clasamentul selecţiilor în Naţională (67, faţă de 66-Boloni). Ilie Balaci a fost mereu un ambiţios, „a pus osul" chiar şi într-un amical oarecare şi o „contră" hotărâtă, specifică dârzeniei germane, a agravat o lovitură primită recent la Slatina, în campionat.

În acea vară, Ilie avea să mai joace (excelent) în turneul de pe „Parc des Princes", în care i-a ridiculizat pe brazilienii de la Botafogo. Pe un stadion pe care debutase în Naţională, în 23.03.74 (O-1 cu Franţa) şi pe care ar fi putut culege, după 10 ani, laurii cuveniţi uneia din marile valori ale Europei fotbalistice din acea vreme…

Dacă lipsa de curaj a unei echipe române lipsită de oameni de bază (Bălăci şi Geolgău) se poate explica prin tradiţionalul joc „la mica ciupeală" al Naţionalei noastre, începând cu elevii lui Angelo, şi prin cronica ineficacitate demonstrată în pregătitri, dacă apariţia unor jucători ca Hagi, Irimescu sau

Coraş are şi ea un suport în participarea acestora la acţiunile tricolorilor din ultimul an, în schimb, neaşteptata apariţie ca titular a lui Dragnea, jucător bun la club, fără a fi însă o valoare deosebită, nu-şi găseşte sub nicio formă rostul. De altfel, inutilitatea titularizării sale a fost demonstrată chiar pe terenurile franceze şi, mai târziu, prin absenţa sa (normală) la următoarele convocări ale lotului.

Dragnea n-a făcut vreun meci mare nici în jocurile „europene" ale echipei sale, nici la „olimpici" (prezent doar la Bologna) iar după cum aţi văzut în paginile anterioare, în pregătirile pentru Euro 84 nu a apărut în formaţie decât o singură dată, în partida cu AC Milan. Când a dat gol, vor spune unii, dar aceasta nu-i de ajuns pentru a justifica o titularizare „peste noapte" la un turneu

final la care, o spunea chiar Lucescu, nu-ţi poţi permite experimente, cu atât mai mult cu cât prin aceasta ţii pe tuşă un jucător ce a contribuit (mult) la calificarea României la Euro 84 (Ţicleanu), ca să nu mai vorbim de diferenţa de valoare…

În 14.11.83, Bălăci suferea o nouă operaţie de menise şi, în 15.01.84 (la Guayaquil, Ecuador), juca 58 minute într-un „show fotbalistic" (2-O cu olimpicii polonezi). Aflat încă într-o perioadă de refacere, Ilie va juca prima repriză şi la Curitiba (cu olimpicii brazilieni) şi va face o repriză foarte bună la Alger.

Va veni, însă, „şocul Arezanov", la Baia Mare (un atac „criminal" în tuşă) şi, după operaţia din 8.03.84, Ilie Balaci va deveni egalul lui Paolo Rossi. Adică, fără trei meniscuri din patru! Iar după cum declara chiar el în presă, dr. Radu şi dr. Frânculescu îl asigurau că pe 8 – 10 mai (ziua PCR sau a regelui?!) va fi apt de joc. Previziune împlinită pentru că, la 5 – 1 cu Şoimii IPA Sibiu, Ilie Balaci l-a înlocuit pe Coraş în min. 60 iar 7 minute mai târziu, a pasat la golul lui Mateuţ…

Ce s-a mai întâmplat după aceea este greu de înţeles. Încercăm să aflăm de la Mircea Lucescu: „Ilie va rămâne acasă! Centrul de Medicină Sportivă ne-a avertizat că nu-i restabilit după ultima operaţie de menise. Trebuie să mai stea (…) Dacă riscul n-ar fi fost uriaş, poate că aş fi încercat, căci sunt convins că Balaci ar fi intrat între primii cinci jucători ai Europenelor. Mi-a fost însă, recunosc, teamă. În acest stadiu, o recidivă i-ar putea fi fatală iar el n-are decât 28 de ani. N-am vrut să-l forţez şi, mâine-poimâne, să mă arate lumea cu degetul ca pe groparul unui talent excepţional. Îmi pare nespus de rău, parcă mi s-a luat o mână, dar aşa a fost să fie! Plecăm fără el şi fără Crişan care are dureri la genunchiul drept. N-am putut trece, nici în cazul lui, peste verdictul Centrului de Medicină Sportivă".

Nu avem niciun motiv să punem la îndoială buna credinţă a lui Mircea Lucescu. Numai că el nu era singurul care „făcea jocurile" în acei ani în care familia Ceauşescu

decidea (aproape) totul în fotbalul românesc: Ilie şi Valentin (Steaua), Nicu (Sportul studenţesc), Emil Bărbulescu (FC Olt-Scorniceşti).

Cu timpul, vor fi desluşite (poate) toate misterele acelor ani, inclusiv ale Euro 84, dar nu pot uita reţinerea plină de teamă cu care, în 1985, Costică Ştefănescu a refuzat să-mi dezvăluie dedesubturile anilor 1983 – 84, într-o discuţie purtată în apartamentul său…

Până la lămurirea acestor mistere, nu putem evita, însă, o serie de „amănunte" şi supoziţii. S-a zvonit atunci că Geolgău n-a ajuns în Franţa pe motiv de… Nadia Comăneci, simpatia bruscă a acesteia pentru Gheorghiţă atrăgând… gelozia lui Nicu Ceauşescu! Este foarte posibil. Mai există, însă, altceva: Geolgău marcase, decisiv, cu Bordeaux şi la Bratislava, şi devenise subiect de simpatie naţională şi… de versuri. Or, „conducerea de partid şi de stat" nu mai avea nevoie de alţi eroi! Avea deja unul… Nu credeţi? Atunci amintiţi-vă ce-a păţit Duckhadam imediat după „*noaptea de neuitat de la Sevilla*", când a apărat 4 (patru) penalty-uri…

Cu Ilie Balaci, situaţia este mult mai complexă. Ilie era un jucător foarte bun dar care, până la Cupa UEFA 1982/83, fusese extrem de oscilant în evoluţii. Din primăvara anului 1983, Bălăci urcase brusc la nivelul unui „fuori clase", unul dintre magicienii fotbalului european, de care se interesau tot mai mult marile cluburi europene. Iar zvonurile nu încetau să circule: AC Milan ar fi oferit 3 milioane dolari pe el (tocmai reveniseră în „serie A", după o retrogradare „la masa verde", pentru aranjamente) iar Bayern München s-ar fi angajat să-l refacă medical, dacă i-ar fi obţinut transferul…

Zvonuri sau adevăruri, să nu uităm că Ilie Balaci va mai juca, ulterior, şi la Universitatea şi la Naţională (ex.: 03.04.85 – 3-O cu Turcia, la Craiova), că-i va fi refuzată orice deplasare externă (vezi meciul cu Olympiakos Pireu, când a aflat „vestea" pe aeroport) şi că, de la Craiova, a plecat la FC Olt şi Dinamo. Adică, două cluburi ce îl puteau ajuta (credea el) să-şi rezolve problema medicală…

Ce-aveau cu Balaci? – *vet* i întreba. Ce-au avut şi cu Dobrin şi cu Hagi! în 1972, Real Madrid venise cu 800.000 dolari în diplomat (!), cu dorinţa clară de a-l „umfla" cât mai repede pe „Gâscan". La acea vreme, recordul transferurilor fusese urcat de Anastasi (la Juventus) la 1.000.000 dolari şi el va fi depăşit doar de Cruiff (3.000.000 la Barcelona) în 1973!...

Ce însemnau 3.000.000 dolari pentru Balaci, într-o perioadă în care „*Kicker Sport*" \\dedica două pagini, un eveniment editorial, ca pentru „*una din vedetele lui Euro 84*". Comparaţi cu cele 4.000.000 dolari pentru care Hagi (la 25 ani, şi nu 28) a plecat la Real Madrid şase ani mai târziu, când preţurile jucătorilor explodaseră deja, şi vă puteţi face o părere...

De ce n-ar fi vrut să câştige ţara milioane de dolari pentru un singur om? Pentru acelaşi motiv pentru care „conducerea..." (etc) a refuzat oferta lui Giovanni Agnelli (patron FIAT şi Juventus) de a construi o fabrică FIAT la Bucureşti numai pentru dezlegarea lui Hagi de a pleca la Juventus...

După ce Ilie Năstase şi Ion Ţiriac arătaseră românilor ce bani (milioane de dolari) se pot câştiga în „putrefactul capitalism" iar fuga lui Marcel Răducanu putea fi un „exemplu negativ", era deja prea mult iar PCR hotărâse că România nu mai avea nevoie de alţi milionari în dolari, de alte „*exemple negative*"!...

Înaintea plecării din ţară, spre Franţa, Mircea Lucescu declara extrem de limpede: „Nimeni nu-şi poate permite ca la o astfel de competiţie să facă experimente. De acum, nu mai testezi, mergi pe ce ai, pe ce cunoşti".

Faptul că, după numai câteva zile, Ţicleanu devenea rezerva unui debutant, nepotul preşedintelui CNEFS („ministerul sportului"), dovedeşte că, la Euro 84, Lucescu a fost doar un „dresor" fără drept de decizie...

14 iunie 1984, Saint – Étienne ROMÂNIA – SPANIA 1 – 1 (1 – 1)

PREZENTAREA ADVERSARULUI

Spania – o neaşteptată finalistă a turneului final, nu

prea departe chiar şi de câştigarea titlului de campioană a Europei (dacă n-ar fi fost acel stupid gol al lui... Arconada), după ce, în urma partidelor cu România (mai ales) şi Portugalia, în care fusese dominată de multe ori copios, nimeni nu-i dădea vreo şansă să se califice în semifinale...

Spania, o echipă care a ştiut că nicio altă formaţie (nici ca echipa noastră...) să încurce jocul adversarilor şi să profite la maximum de greşelile lor...

În sfârşit Spania, o echipă calificată în cel mai dubios mod cu putinţă la „europenele" din Franţa, după 12 – 1 cu Malta (exactscorni necesar, după 3 – 1 la pauză) ...

După acest scor de handbal era de presupus că ibericii vor avea puţini simpatizanţi la Saint-Étienne, adică cel puţin în primul joc. Acest fapt nu a fost, pare-se, luat în seamă de conducerea noastră tehnică în pregătirea psihologică a partidei din 14 iunie şi jucătorii noştri, în loc să atace, deşi aveau toate motivele după egalare, au tatonat conform obiceiului...

PALMARES

În istoria CE, naţionala iberică înregistra o singură participare la turneul final, în ediţia a ÎI – a, atunci când devenea şi campioană a Europei, în urma victoriei cu 2 – 1 (1 – 1) asupra Uniunii Sovietice. Era însă epoca lui Iribar, Zocco, Amancio şi Suárez...

În confruntările cu „tricolorii", jucătorii spanioli au avut mereu probleme, palmaresul între cele două reprezentative fiind foarte strâns: O-6 (Madrid, 1962), 3 – 1 (Bucureşti, 1962), i-l (Madrid, 1975), 2 – 2 (Bucureşti, 1975), l-o (Bucureşti, 1977), O-1 (Valencia, 1978) şi 2 – 2 (Craiova, 1979), toate partidele disputate fiind oficiale.

CALIFICAREA LA EURO 84

După cum am mai spus-o, singura calificare dubioasă dintre „cele opt" şi una dintre cele mai dubioase din istoria competiţiilor europene şi mondiale (9 goluri în 36 de minute!) ...

În grupă cu Olanda, Irlanda, Islanda şi Malta (în ordinea finală), ibericii s-au calificat la golaveraj din următoarele rezultate: l-o 1-O cu Islanda, 3 – 3, 2-O cu

Irlanda, l-o 1 – 2 cu Olanda şi 3 – 2, 12 – 1 cu Malta.

Clasamentul final al grupei a 7-a a arătat astfel:

1. SPANIA 8 6 1 1 24 – 8 13
2. OLANDA 8 6 1 1 22 – 6 13

Ce părere aveţi de o astfel de calificare *„ca-n filme” 7* Golgeterii formaţiei iberice s-au numit, printre alţii, Santillana (6 goluri), Maceda (atenţie, el va marca şi golul calificării în semifinalele „franceze”, deşi apărător...), Rincon (4 g.) Señor (3 g.) şi Carrasco (2 g.).

PREGĂTIRI PENTRU C.E.

Antrenorul Muñoz a avut la dispoziţie un program extrem de bogat pentru pregătirea „europenelor”, echipa fiind, de altfel, prima din „cele 8” care a debutat în pregătiri: O-1 cu Ungaria la Cádiz (!).

Rezultatele, după cum se vede şi din acest scor, au fost şi ele cât se poate de... variate, astfel încât, la un moment dat, era greu de stabilit valoarea noii echipe a lui Muñoz. Să recapitulăm, însă:

a) O-1 (O-O) cu Ungaria, la Cádiz, după un şut de la... 30 m. al fundaşului central Garaba; b) l-o cu Luxemburg, în deplasare; c) 2 – 1 cu Danemarca, după ce jucătorii danezi, fără Simonsen, au deschis scorul; d) 4-O cu Elveţia, la Geneva!; e) l-l (1-O) cu Ungaria, la Budapesta (Rincon); f) O-1 (O-1) cu Jugoslavia (în Spania), prin golul marcat de Suşici în secunda 23!

JUCĂTORII

Venit în locul lui Santamaria, demisionat după insuccesul de la El Mundial, Miguel Muñoz şi-a exprimat intenţia de a găsi „jucători capabili de a se comporta ca adevăraţi fotbalişti spanioli, uzând de furie, de viteză, de tehnică...”, *primele două idei în programul său fiind*: „Mai întâi să facem o spălare a creierelor” şi „Voi permite jucătorilor să evolueze liber, *aşa* cum evoluează şi la cluburile lor”.

Muñoz a lărgit baza selecţiei, apelând, în afară de Madrid şi Barcelona, şi la jucătorii de la Bilbao, Sevilla sau Saragosa, în total 23 de jucători folosiţi în preliminarii. Deci, echipa Spaniei era formată din jucători de la 7

cluburi, din care cei mai mulţi (3) erau de la Real Madrid, clubul la care Miguel Muñoz a activat ca jucător şi 14 ani ca antrenor.

Atuurile sale rămâneau mereu tinerii Arconada şi Santillana, cunoscutul Camacho şi un bun cuplu de fundaşi centrali, Maceda – Goicochea. Singura problemă: accidentarea lui Rincon, al cărui înlocuitor era presupus Carrasco.

În ce priveşte valoarea echipei sale, antrenorul Muñoz declara înaintea turneului final: „Am reuşit să formez o foarte bună echipă (!). Spania poate merge departe în acest turneu final. Care ar fi adversarul cel mai dificil? Primul va fi echipa României, care mă preocupă în acest moment. Despre RFG nici nu mai e cazul să vorbesc. Asta se înţelege de la sine. În ceea ce priveşte Portugalia, după o criză profundă, a revenit la un nivel ridicat. Cred că ne vom califica în semifinale, iar de acolo orice e posibil. „(!)

Semnul exclamării aparţine ziarului „Sportul" şi cred că toţi am fost de acord cu el la vremea aceea. Cine ar fi văzut în Spania, echipa calificată de... Malta, o viitoare finalistă a „europenelor" din Franţa?...

ATMOSFERA ÎNAINTE DE MECI

Turneul final din Franţa a trezit un interes deosebit, relevat în primul rând de prezenţa celor 1.300 de ziarişti de pe toate continentele.

Jocul echipei noastre cu Spania n-a făcut nici el excepţie de la această atmosferă. Printre spectatorii – suporteri de marcă ai partidekllie Năstase, Cesar Luis Menotti şi Maradona, ultimii doi ca suporteri ai echipei spaniole.

Toate cotidianele noastre din zilele anterioare partidei de la Saint – Étienne remarcau starea de spirit bună a tricolorilor, seriozitatea cu care era pregătit primul „examen" din Franţa şi atenţia deosebită acordată de ziarişti echipei României.

Pentru o mai bună introducere în atmosfera dinaintea importantului joc cu noua echipă a lui Muñoz, să încercăm

o retrospectivă cronologică a „pulsului” cotidianelor noastre:

„PARISUL TRĂIEŞTE DIN PLIN ATMOSFERA MARELUI EVENIMENT FOTBALISTIC EURO 84” (*Ioan Chirilă*, *„Sportul”*, *10.06.84*): „În Magazin L’Équipe, la capitolul «*Stele ale campionatului*», Cămătaru figurează alături de danezul Laudrup, iugoslavul Bazdarevici, belgianul Claessens, portughezul Gomes, vest-germanul Vollerşi, se înţelege de la sine, Platini, ale cărui fotografii inundă paginile”.

„FOTBALIŞTII NOŞTRI PREGĂTESC CU TOATĂ ATENŢI A MECIUL DE MÂINE CU SPANIA” (*Ioan Chirilă*, *„Sportul”*, *12.06.84*): „Noutatea zilei este aceea că Bölöni a depăşit dificultăţile traumatismului său la «călcâiul lui Ahile» şi este bun de joc în proporţie de 100%. (…) Presa franceză apreciază că meciul România-Spania rămâne unul foarte deschis oricărui rezultat. Au fost publicate şi unele cote care balansează în jurul echilibrului lui 50 – 50. Aici *se* vorbeşte despre o anumită vigoare defensivă a echipei noastre, capabilă să facă zile grele oricărui atac şi mai ales unui atac spontan, intuitiv”.

„SUCCES, TRICOLORI!” (*Vasile Căbulea*, *„Scânteia tineretului”*, *13.06.84*): „(…) *nici M. Lucescu şi nici M. Muñoz n-au făcut cunoscute formaţiile probabile. Reţinem însă ideea că antrenorul spaniol şi-a mărturisit admiraţia faţă de talentul lui Cămătaru, care rămâne – în viziunea sa* – «*cel mai periculos atacant pentru echipa Spaniei*».

(…) o problemă neaşteptată pentru salariaţii Companiei Air-lnter, luni seara, pe aeroportul Lyon-Satolas. La sosire, fotbaliştii spanioli au refuzat să-şi transporte bagajele, motivând că-şi menajează forţele pentru… meciul de joi. În această situaţie, personalul aeroportului a fost solicitat de un responsabil al companiei să transporte valizele jucătorilor spanioli până la… hotel!”

„CARAVANA EUROPENELOR A PORNIT LA DRUM!” (*Nicolae Arsene*, *Ov. Ioaniţoaia*, *în „Flacăra”*, *13.06.84*): „Am înţeles că Lucescu nu mai are probleme speciale, atât Ştefănescu (cu o contuzie la arcadă) şi Bôlôni (cu dureri la

picior) fiind restabiliţi. (…) Starea de spirit a echipei este bună şi mulţi dintre tehnicienii adunaţi sub soarele acestor campionate par să acorde o atenţie deosebită formaţiei tricolore. Într-un interviu acordat ziarului L'Équipe, decanul selecţionerilor în naţională, Trésor, includea echipa României pe lista favoritelor seriei a II-a.

(…) înfrângerea în faţa Jugoslaviei, petrecută la Cádiz, nu l-a impresionat prea tare pe antrenorul Muñoz, (care) s-a arătat optimist în privinţa şanselor de la Saint-Étienne. El a continuat cu o tonalitate mai jos, străduindu-se să demonstreze importanţa primului meci, arătând că o eventuală înfrângere nu i-ar scoate echipa din cursă, căci mai rămân alte patru puncte de cucerit.1".

„*UN JOC DIFICIL, PE CARE TRICOLORII ROMÂNI ÎL ABORDEAZĂ CU ÎNCREDERE, CURAJ, DORINŢĂ DE AFIRMARE*" (*Ioan Chirilă*, „*Sportul*", *13.06.84*): „… se studiază în continuare partenerul de atac al lui Cămătaru, candidaţii fiind Coraş şi Gabor. Se mai studiază varianta liniei de mijloc, între tentaţia de a proceda ca la Bratislava sau de a recurge la o altă formulă pentru contracararea puternicului Gordillo, principalul atú ofensiv al spaniolilor".

DECLARAŢII ÎNAINTE DE MECI»

M. LUCESCU: „Noua echipă a antrenorului Muñoz este net superioară celei a lui Santamaría prin viteză, agresivitate şi frecvenţa atacurilor purtate în

*6*7 jucători".

M. MUÑOZ: „România constituie o foarte bună echipă, posedând în persoana lui Cămătaru un excelent centru atacant".

CEZAR LUI S MENOTTI, fost antrenor al Argentinei, antrenor la CF Barcelona: „Echipă bună, antrenor bun, România poate ajunge în semifinale. Evident, nimeni nu poate prevedea de pe acum tot ce se va întâmpla pe teren, mai intervine şi ghinionul dar, la ora calculelor, „11"le român este luat în seamă de toţi specialiştii".

JUPP DERWALL, antrenorul echipei RFG: „Scrutându-mi foarte atent rivalii, între portughezi, români

şi spanioli cei mai periculoşi mi se par românii, pentru că sunt puternici în apărare şi redutabili pe contraatac, Dacă vreţi pronosticul meu, din grupa noastră văd calificate RFG şi România".

ALBERT BATTEUX, fost antrenor al Franţei, renumit specialist: „Urmăresc cu interes fotbalul din România. Este un fotbal serios, care a făcut paşi mari în ultimii ani. Dovezi incontestabile: calificarea sa la acest turneu final, eliminarea, anul trecut, a puternicei noastre echipe Bordeaux de către U.C. şi, fireşte, calificarea spectaculoasă de anul acesta a echipei Dinamo Bucureşti până în semifinalele CCE. Ce va face echipa României în Franţa? Eu cred că reprezentativa ţării dvs. poate fi surpriza turneului... Oricum, are această mare ocazie acum..."

AIMÉ JACQUET, antrenorul echipei Bordeaux (despre Cămătaru): „Deşi nu are o tehnică prea rafinată, ca urmare a unui gabarit impresionant, el se deplasează fără încetare şi răsuceşte mereu apărarea adversă. Este un băiat foarte greu de marcat şi de anihilat".

TRÉSOR: „Am jucat contra majorităţii internaţionalilor români, în confruntările Bordeaux – Craiova şi pot să afirm că sunt excelenţi tehnicieni şi îşi cunosc foarte bine meseria. Ei ar putea să se distingă la aceste campionate".

ŞTEFĂNESCU, căpitanul tricolorilor: „*Dacă vom juca la nivelul meciului* cu Italia de la Bucureşti putem câştiga".

*

Înainte de a trece la jocul propriu-zis, să mai consemnăm şi câteva date interesante din buletinul competiţiei din Franţa:

Dintre cele 7 echipe care au trecut prin preliminarii, apărarea cea mai bună s-a dovedit a fi cea a României – cu doar 3 goluri primite –, urmată de RFG şi Danemarca, 5 goluri. Atacul cel mai productiv a fost cel al... Spaniei – 24 goluri, dar să nu uităm că ibericii, în ultimul joc cu Malta, au învins cu 12 – 1 şi numai astfel au reuşit să se califice şi să realizeze recordul de goluri...

Cel mai tânăr jucător al „europenelor": Scifo (Belgia)

– 18 ani; urmează Hagi – 19 ani.

Cel mai înalt jucător: Silviu Lung: 1, 94 m; cel mai scund: Alain Giresse – 1, 63 m.

Printre cei 160 de jucători se numără doar 7 debutanţi: Rust (Franţa), De Connick şi Griin (Belgia), Falkenmayer (RFG), Zubizzareta (Spania), Dragnea (România) şi Silva (Portugalia).

FILMUL MECIULUI

Echipa noastră, în ciuda unei vârste medii mai mici cu aproape un an decât cea a Spaniei (26, 6 – 27, 3 ani), avea în momentul respectiv o experienţă mult mai bogată decât adversară sa, deşi includea şi un debutant – Dragnea (29, 7 – 27, 1 jocuri).

Am putea spune că experienţa mai bogată i-a făcut pe jucătorii noştri să domine jocul, în timp ce jucătorii spanioli, aflaţi la o vârstă a deplinei maturităţi sportive, au ştiut să speculeze greşeala cumulată Ungureanu – Ponnet şi să păstreze egalitatea pe tabela de marcaj, în ciuda unei inferiorităţi evidente.

Spre surprinderea multor specialişti, Mircea Lucescu şi-a pregătit echipa pentru un joc ofensiv, „la victorie”, care ne-ar fi adus două puncte dacă ar fi reuşit acea „*spălare a creierelor*” despre care vorbea Miguel Muñoz. Aşa însă, obişnuiţi cu tradiţionalul joc „tacticizat”, de „pase la semicerc”, jucătorii noştri au combinat frumos, au dominat o bună parte a partidei dar fără eficacitate, fără atacuri frontale, ceea ce s-a transpus bineînţeles şi asupra raportului de şuturi şi a rezultatului final. În judecarea şi justificarea acestui i-l se poate apela la numeroase elemente (greşelile în lanţ Ungureanu – Ponnet, ratările lui Rednic, jocul slab al lui Dragnea şi Cămătaru ş.a.) dar, după cum arătam mai înainte, cauza semieşecului din această partidă de debut este, în primul rând... reflexul defensiv al tricolorilor şi ineficacitatea lor, devenite cu adevărat tradiţionale... într-adevăr, după cum a scris şi Marius Popescu în cronica sa de a doua zi, „*încă din primele minute se văd manierele diferite de a acţiona*: *echipa noastră păstrează balonul mai mult, prin pase*

repetate, în timp ce spaniolii atacă mai frontal”.

La patru minute de la lovitura de începere a lui Cămătaru, Arconada are o primă intervenţie la centrarea lungă a lui Bölöni, pentru ca, trei minute mai târziu, acelaşi Bölöni să expedieze primul şut al jocului.

În minutul următor, e rândul lui Lung să fie la post, la şutul lui Victor. Continuăm să tatonăm, pasăm parcă fără un scop anume. Ungureanu pare cel mai degajat din „11”-le român, se evidenţiază prin câteva incursiuni frumoase pe partea sa, dovedind o excelentă formă sportivă, dar vine min. 22 şi frumoasa impresie lăsată de fundaşul craiovean în toate cele trei partide ale „europenelor” din Franţa este pătată de o singură greşeală: Ungureanu greşeşte fenta, încearcă o trecere spre interiorul terenului, lunecă puţin, mingea interceptată este transmisă rapid în adâncime, Gallego ţâşneşte din ofsaid, pătrunde în careu pe dreapta, profitând de uşoara ezitare a fundaşilor noştri, Lung iese să-i închidă unghiul, mijlocaşul spaniol fentează spre exterior, şi, în disperare de cauză, din ponjon, Lung îi agaţă piciorul. Penalfy clar, după un ofsaid şi mai clar… Penalty transformat sigur de Carrasco. 1 – 0.

După o scurtă perioadă critică, de descumpănire, tricolorii îşi revin din mers, uită de toate calculele anterioare şi încep să-şi domine copios adversarii, ratând ocazii imense. După şutul în zid din lovitură liberă de la 20 m, al lui Bölöni (la un fault asupra lui Cămătaru), din min. 27, Ungureanu a pătruns încă odată în stilul său dar şutul puternic al acestuia a expediat balonul de la 18 m pe lângă bară (min. 30), pentru ca în min. 33, Rednic, bine intercalat în atac, singur la 14 metri de poarta spaniolă, să-l… ierte pe Arconada cu un şut slab.

Al 13-lea minut de după deschiderea scorului n-a mai fost de partea jucătorilor spanioli şi jucătorii noştri au reuşit meritata egalare: Coraş a primit o pasă de la Cămătaru, pe partea stângă, a intrat în careu, a evitat şutul cu stângul, a întors trei adversari speriaţi de posibilitatea şutului – gol, a pasat în urmă la Bölöni care, venit în viteză a şutat sec, lângă bară, în dreapta lui

Arconoda, marcând cu tot plonjonul disperat al marelui portar spaniol.

După 10 minute de joc fără faze deosebite, cu puţin timp înaintea reîntoarcerii la cabine, Rednic trece iar pe lângă un gol: Coraş întoarce câţiva adversari, centrează înalt în careu, Cămătaru întoarce cu capul spre Rednic, care reia de aproape, cu sete, pe lângă colţul scurt al porţii lui Arconada. Imensă ocazie! Dacă ar fi fost fructificată, ar fi putut decide poate calificarea echipei noastre în semifinale…

După pauză, urmează 5 – 6 minute de tatonare, de joc la mijlocul terenului, după care jucătorii iberici forţează mai mult, sunt la un pas de gol dar Gordillo se precipită, la ieşirea hotărâtă a lui Lung şi şutează departe de poartă, din colţul careului mic (min.53).

După ce Klein execută neinspirat o lovitură liberă de la 35 m, lateral stânga (min.56), un minut mai târziu se produce un lucru aşteptat încă din primele minute ale partidei: iese Dragnea, intră Ţicleanu şi prezenţa lui „Chiose” în teren schimbă mult în bine jocul tricolorilor. Din acest moment, jucătorii noştri preiau din nou iniţiativa, pe care o păstrează, cu mici intermitenţe, până la sfârşitul celor 90 minute.

În min. 61, Rednic face o cursă la capătul căreia Coraş îl pune la grea încercare pe Arconada. Patru minute mai târziu, Iorgulescu execută imprecis o lovitură de la 22 m.

În min. 70, o nouă lovitură liberă: Iorgulescu ridică în careu, Cămătaru întoarce cu capul dar şutul puternic al lui Coraş deviază din capul lui Camacho.

Peste puţin timp, spaniolii ies pe contraatac şi Iorgulescu îl opreşte din cursă pe Carrasco cu preţul… absenţei din partida cu RFG…

Tricolorii domină copios acest final de partidă, se află mereu în preajma careului spaniol dar beneficiază de o singură mare ocazie, cea a lui Klein din min. 87, pe care acesta o iroseşte şutând imprecis din careu.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

v

CĂMĂTARU: „Poate nu m-am văzut atât de mult în acest meci. Jocul meu a fost bine studiat de adversari şi Mircea Lucescu mi-a dat un rol tactic: să ţin mingea, să caut să atrag adversarii asupra mea, pentru a crea loc de manevrare şi pătrundere pentru Coraş, prevăzut a fi realizator. Dar cititorilor «Scânteii tineretului» le-am promis că voi da gol în acest turneu şi mă voi ţine de cuvânt. Poate voi da golul calificării”.

MIGUEL MUNOZ: „La urma urmei, nu sunt prea dezamăgit de acest rezultat. E adevărat, n-am făcut un meci fără reproş dar rezultatul nu este prea rău. El ne permite, în orice caz, să fim pe primele locuri în grupa a doua şi să păstrăm bune speranţe în continuare”.

MIRCEA LUCESCU: „Victoria n-a putut fi realizată, deoarece echipa noastră, chiar dacă a reuşit acea calificare în preliminarii, nu a depăşit încă o condiţie psihică în continuare tributară. În pofida acestui handicap psihic, care a mărit prudenţa jucătorilor, sunt mulţumit că am condus multă vreme jocul, având mingea cel puţin 60 minute şi obligând Spania, prin excelenţă o echipă ofensivă, *să* recurgă doar la contraatac şi să aibă doar o singură mare ocazie de gol, aceea în care Gordillo a fost oprit de Lung. Îmi pare rău că vârful Cămătaru nu a reuşit să se desprindă de Maceda.

Am crezut că finalul va fi dominat de sprinteneala lui Ţicleanu şi Hagi, dar ei nu au reuşit să aibă o contribuţie reală. Hagi, mai ales, s-a izolat pe extremă, nu a reuşit să suplinească marea lipsă a lui Balaci, ale cărei şerpuiri ar fi fost hotărâtoare în faţa unor apărări deseori dislocate prin manevre tactice”.

VIDINICI, fost portar internaţional iugoslav: „A fost un joc dominat de o prudenţă excesivă dar s-a văzut clar că pe teren există o echipă a României bine condusă de antrenorul său şi o altă echipă care, deşi plină de elan, nu a avut, de fapt, un antrenor

PRESA DUPĂ MECI

„Debut promiţător al fotbaliştilor noştri la Saint –

Étienne /1 – 1 *CU SPANIA*! *ECHIPA ROMÂNIEI A FOST* la *UN PAS DE VICTORIE*!" („*Sportul*", *Marius Popescu*, *15.06.84*): „Reprezentativa noastră a demonstrat că intrarea ei în rândul celor mai bune opt echipe ale continentului nu a fost o întâmplare. Fotbaliştii noştri au controlat partida în majoritatea timpului de joc, şi-au creat mai multe ocazii clare şi puteau conduce la pauză cu 2 – 1 dacă nu ratau, în ultimul minut al reprizei prime, cea mai clară ocazie de gol din întreaga partidă".

„*LA UN PAS DE PRIMA VICTORIE*!" (*Vasile Căbulea*, „*Scânteia tineretului*" *15.06.84*): „Este fără îndoială, un pas bun, făcut cu dreptul, deşi – după cursul jocului – fotbaliştii tricolori ar fi meritat victoria. Din păcate, însă, fotbaliştii spanioli au reuşit să smulgă un punct dintr-o lovitură de la 11 metri, dictată de arbitrul belgian A. Ponnet într-o fază precedată de un ofsaid indiscutabil. Aşadar, o victorie ne-a scăpat printre degete; o victorie preţioasă, pe care, repetăm, fotbaliştii tricolori o meritau cu prisosinţă în urma unui joc de bună factură tehnică, pe care l-au dominat aproape în totalitate.

(…) în pofida aşteptărilor multor specialişti de aici, Mircea Lucescu a gândit şi a pus în practică un plan tactic eminamente ofensiv. Semnificativ în acest sens este că până şi cei doi fundaşi laterali ai noştri, Rednic şi Ungureanu, s-au aflat în majoritatea timpului dincolo de linia de centru şi, nu rareori, chiar în preajma careului advers!"

„*TRICOLORII CONTINUĂ CURSA CU ŞANSE EGALE*" („*Scânteia tineretului*", *Vasile Căbulea*, *16.06.84*): „Cu acest egal, rezultat bun, după opinia noastră, echipa României are şanse reale de calificare. (…) jocul rezultatelor va căpăta o mare importanţă, iar calificarea va cere neapărat o victorie. (…) considerăm că nu am pierdut un punct şi că spaniolii l-au câştigat nesperat dintr-un penalty care putea fi uşor evitat.

(…) Adversarii noştri nu au avut nicio ocazie clară de a înscrie, în vreme ce jucătorii noştri au dominat partida, creând numeroase acţiuni ofensive şi faze de poartă

periculoase. (…) Ziariştii aflaţi la masa presei se mirau că echipa noastră combină atât de legat şi sigur, atât de mult, şi se întrebau de ce nu forţează atacul la poarta lui Arconada. aşa cum o făcuse până la egalare. Teama de a pierde, teama de a risca, ideea că un meci nul este mult mai bun decât o înfrângere, dar nu suficientă, zicem noi, pentru ceea ce îţi propui, calificarea.

Echipa Spaniei este considerată aici, din punct de vedere valoric şi al şanselor, pe locul 8. Într-un sondaj al favoritelor, Franţa ocupă locul I cu 35%, RFG locul II *cu 25% şi ROMÂNIA LOCUL III cu 11%*".

Agenţia REUTER: „*SPANIA DOMINATĂ DE PUTERNICII JUCĂTORI ROMÂNI*":. „România, în special, a avut destule ocazii de gol. (…) A fost un gol meritat după surprinzătoarea deschidere de scor a spaniolilor, care au marcat din penalty; Gallego, care, se pare, A PLECATDINTR-O POZIŢIE DE OFSAID, a primit balonul de la Señor, fiind faultat de portarul Silviu Lung, iar lovitura de la 11 metri a fost transformată de Carrasco".

ASSOCIATED PRESS: „Fotbaliştii români au dominat lungi perioade de timp întâlnirea cu Spania şi au avut posibilitatea să câştige partida lor de debut la faza finală a Campionatului European. Pe lângă Coraş – un atacant abil, cu un excelent control al balonului –, de la români s-au remarcat Rednic, Bólóni şi Ştefănescu".

FRANCE PRESSE: „Fotbaliştii români debutează în această competiţie de înalt nivel, cu meciuri la intervale scurte, jucând prudent şi tactic. În meciul cu Spania, se pare că au reuşit să-şi dozeze bine efortul, păstrând rezerve pentru jocurile viitoare. Excelentul tehnician care este Coraş, percutantul Ungureanu şi rapidul Rednic, precum şi Bólóni, un jucător foarte eficace, sunt capabili să creeze breşe în orice linie defensivă".

DPA HAMBURG: „Fotbaliştii români, cu un spirit de echipă mai pronunţat, au fost primii la minge, au jucat mai hotărât, au închis bine culoarele spre poarta lui Lung şi au depăşit în atac apărarea spaniolă".

LE MATIN: „*ROMÂNII MERITAU MAI MULT*":

„Meciul România – Spania a fost un spectacol mai agreabil decât cel oferit de RFG în compania Portugaliei”.

Lens, *17 iunie 1984*

R.F.G.

— ROMÂNIA 2 – 1 (1-O)

După primele jocuri ale grupei, şansele de calificare ale celor patru echipe erau aproximativ identice, cu un plus însă pentru Spania şi România, dat de golul marcat de fiecare.

Pentru a-şi mări şansele de calificare între primele echipe ale Europei, „tricolorii” noştri aveau neapărat nevoie de un meci egal cu echipa RFG. Două puncte din primele două meciuri ar fi însemnat evitarea dependenţei de jocul rezultatelor, stimularea jucătorilor vest-germani pentru o victorie în partida cu Spania şi tranşarea calificării (cu o variantă în plus, meciul egal) în ultima partidă, cea cu Portugalia.

După cum s-a văzut mai târziu, nerealizarea obiectivelor propuse pentru primele două partide a privat echipa noastră de o calificare spectaculoasă în semifinalele Turneului final, totul datorită jocului reţinut, de minimă rezistenţă, temător.

Dar să încercăm să intrăm cât mai mult în atmosfera partidei, pentru a desprinde cauzele acestui nou eşec.

Socotită favorita numărul 1 a Turneului final, în virtutea palmaresului impresionant, echipa RFG n-a avut totuşi o calificare prea glorioasă, golul calificării fiind marcat în ultimul meci, cu Albania (la Saarbrücken) abia în… min. 80, de Strack!…

Iată însă clasamentul final şi rezultatele din grupă ale adversarului nostru.

1. RFG 8 5 12 15 – 5 11

2. lrlanda de Nord 8 5 1 2 8 – 5 11

RFG – Irlanda de Nord O-1; O-1 RFG – Australia O-O; 3-O

RFG-Turcia 3-O; 5 – 1

RFG-Albania 2 – 1; 2 – 1

Interesant este faptul că vest-germani au jucat toate

primele patru partide în deplasare. După ce în penultima partidă, cu Irlanda de Nord, la Hamburg, în 16.11.83, Schumacher îşi salvase echipa de la o înfrângere şi mai categorică, patru zile mai târziu (greşeală de programare sau desconsiderarea adversarului?), echipa lui Derwall a smuls in extremis victoria şi calificarea, în faţa unei formaţii care deschisese scorni şi jucase apoi mult timp în 10 oameni!...

După cum se poate observa din clasament, calificarea s-a decis la golaveraj şi aceasta în bună măsură datorită minimei rezistenţe opuse de jucătorii turci echipei lui Derwall, în ambele partide.

PALMARES

Spuneam că echipa vest-germană era acreditată cu prima şansă la Euro '84 prin prisma palmaresului, un palmares într-adevăr impresionant, aproape la nivelul Braziliei şi Italiei, celelalte două mari puteri fotbalistice:

— De două ori campioană mondială (în 1954, la Berna, 3 – 2 cu Ungaria şi în 1974, la München, 2 – 1 cu Olanda), de două ori finalistă (1966, Londra, 2 – 4 cu Anglia şi 1982, Madrid, 1 – 3 cu Italia), o dată pe locul 3 (1970, Mexic, 1 – O cu Uruguay), o dată pe locul 4 (1958, Suedia, 3 – 6 cu Franţa) şi în fine, sfertfinalistă în 1962, în Chile (O-1 cu Jugoslavia).

— În Campionatul European, aceeaşi prestigioasă prestaţie: 1972 (Bruxelles): 3-O cu URSS, în finală; 1976 (Belgrad): 3 – 5 (la 11 m) cu Cehoslovacia, în finală; 1980 (Roma): 2 – 1 cu Belgia, într-o finală arbitrată de N. Rainea.

În ce priveşte palmaresul întâlnirilor cu tricolorii, acesta era perfect egal:

3 1 1 1 2 – 2 3 p

1.06.1966, Ludwigschaffen: 22.11.1967, Bucureşti:

8.04.1970, Stuttgart:

Este singurul bilanţ egal cu cele trei formaţii ale grupei B, întrucât, cu Spania şi Portugalia, jucătorii vest-germani aveau, înaintea turneului final, un bilanţ net favorabil:

9 5 2 2 13 – 9 12 p cu Spania, şi
2 2 O O 5 – 1 4 p cu Portugalia.

ATUURI ŞI PUNCTE SLABE

Fotbalul vest-german trecea printr-o perioadă mai îndelungată de criză, manifestată prin norocoasa şi dificila calificare la Euro ’84 a naţionalei şi prin rapida eliminare a tuturor echipelor vest-germane din cupele europene. Motivele invocate se învârteau, în general, în jurul metodelor necorespunzătoare de antre-nament ale jucătorilor de valoare internaţională şi a lipsei acute de jucători de valoare mondială. De altfel, în topul alcătuit de revista „*Kicker*”, singurul fotbalist vest-german cotat de valoare mondială era portarul Schumacher, în clasa fotbaliştilor de clasă internaţională figurând, printre alţii, Völler, K.H. Rumme-nigge, Strack şi Augenthaler.

În ce priveşte tactica de joc, ea rămânea aproximativ aceeaşi din ultimele decenii, când la conducerea reprezentativei vest-germane s-au aflat Sepp Herbergerşi Helmuth Schön: marcaj strâns, demarcaj rapid în atac, şuturi prin surprindere, de la distanţă, pase lungi şi plonjoane curajoase la cap. După cum sublinia ziarul francez L’Équipe, „*forţa de joc a reprezentativei vest-germane constă totuşi în jocul atletic, în şuterii excelenţi pe care i-a avut întotdeauna*”.

Se părea însă că fotbaliştii români descoperiseră cheia jocului atletic, anglo-saxon, al vest-germanilor, şi că spectaculoasele eliminări ale unor Kaiserslauern sau Hamburg erau pe punctul de a crea un neaşteptat „complex român” al fotbaliştilor din Bundesliga. De altfel, Jupp Derwall îşi declara deschis teama faţă de „tricolori”: „*Dintre adversarele noastre, mi-e teamă cel mai mult de selecţionată României, pentru că ea are o apărare excelentă, dovedită în preliminarii, şi este aproape imposibil s-o străpungi*”.

ATMOSFERA DINAINTEA PARTIDEI

Antrenorii noştri aveau probleme în alcătuirea cuplului de fundaşi centrali, după cartonaşul galben primit de Iorgulescu în partida cu Spania.

După primele partide ale grupei B, toate cele patru formaţii erau obligate să joace la victorie pentru a-şi mări şansele de clificare. În ambele tabere, domnea o atmosferă de reţinere în privinţa şanselor unui rezultat bun, de teamă şi respect faţă de potenţialul adversarului, în ciuda declaraţiilor voit optimiste, din care extragem două astfel de mostre.

M. LUCESCU: „Sperca în al doilea meci, deşi la un interval foarte scurt, echipa «să-şi dea drumul» şi să joace mult mai bine. Cei mai mulţi comentatori de la conferinţa de presă au apreciat jocul echipei noastre. Noi vrem, în continuare, mai mult".

ŞTEFĂNESCU: „Nu mă sperie adversarul care urmează, deşi nu este altcineva decât campioana europeană. Fotbalul modern a evoluat mult, Portugalia a ţinut în şah echipa lui Rummenigge, aşa că lupta continuă".

FILMUL MECIULUI

O partidă al cărei rezultat se află sub semnul absenţei lui Iorgulescu, un fundaş de marcaj ce ar fi reuşit poate anihilarea lui Völler, autorul celor două goluri ale campionilor Europei. Aşa însă, cu un singur fundaş de marcaj, Andone, parcă prea greoi şi cu reacţii prea întârziate pentru pătrunderile rapide şi în forţă ale vest-germanilor, echipa noastră n-a reuşit anihilarea celor două vârfuri de talie europeană, Völler şi Rummenigge, care au putut acţiona în voie.

Partida a început prudent de ambele părţi. Bölöni este retras în faţa fundaşilor, la tricolori, iar de partea cealaltă Jupp Derwall renunţă la Littbarski, un jucător pur ofensiv, în favoarea unui Maier mult mai complet, şi apelează la Brehme, alături de Briegel, pentru anihilarea lui Cămătaru, binecunoscut celor doi jucători de la Kaiserslautern.

Hotărâţi totuşi să nu cedeze iniţiativa, jucătorii vest-germani atacă primii, în forţă, cu trei vârfuri şi, în min.4, Bölöni va bloca şutul lui Rummenigge. Tricolorii nu se închid însă, trec la atac, prudent cu pase scurte, repetate

şi, în min. 5, Stielike e obligat să-l faulteze pe Coraş la 20 m, lateral; se execută cu boltă şi „capul” lui Cămătaru, din poziţie ideală, de la 6 m, este apărat de Schumacher, plasat pe mijlocul porţii.

Min. 10: Coraş pierde la centrul terenului, cursă Allofs, şut din fuleu dar Lung respinge, apoi reţine. Urmează trei ocazii ale echipei noastre dar Cămătaru (min. 11 şi 17) şi Ungureanu (min.19) ratează finalizarea.

Vest-germanii atacă în trombă dar reuşesc să blocheze Lung (min.21), Ştefănescu (min. 23, în faţa lui Rummenigge) şi Andone (la şutul de gol al lui Brehme).

În min. 26 însă, Völler nu mai greşeşte: Maier centrează lung de pe partea stângă, apărarea noastră imediată ezită, Andone aproape că se fereşte să respingă, păcălit, Lung iese cu o fracţiune de secundă mai târziu şi Völler reia cu capul, ca la antrenament, din faţa mănuşilor sale. Un gol neaşteptat, evitabil, care îi descumpăneşte pe moment pe tricolori.

Atacul vest-german prinde tot mai mult curaj, forţează desprinderea dar fie că se opune Lung, excepţional în câteva rânduri, fie că Rummenigge, Allofs sau Völler se grăbesc şi ratează din situaţii foarte bune şi scorul rămâne neschimbat, lată şi cele mai mari ocazii ale finalului de repriză:

— Intervenţii salutare Lung în minutele 28 şi 32;

— Precipitare Maier în min. 30;

— Atacuri în forţă ale lui Völler în minutele 43 şi 44, rezolvate cu greu;

— În min. 45, Allofs ratează de două ori într-un minut: mai întâi intervenţie salutară Lung, apoi, peste câteva secunde. Juft în centrul careului…

După pauză, tricolorii intră într-o formulă nouă: Zare (introdus în locul lui Hagi) trece pe linia de fund şi Rednic urcă alături de Bölöni şi Klein. Urmează o repriză dramatică, dinamică, începută chiar în… secunda 27 cu o lovitură de teatru: Cămătaru pasează pe stânga, Klein lasă balonul să curgă şi Coraş reia plasat, din careu, învingându-l pe Schumacher. I-l şi e rândul adversarilor să

fie descumpăniţi. Tricolorii îşi încep „morişca” de pase pentru accentuarea derutei şi, în min. 62, notăm 12 pase consecutive.

În min. 64 se joacă însă soarta jocului: Cămătaru atrage doi apărători spre centru, Coraş rămâne singur cu Schumacher la câţiva metri de poartă, balonul e la semiînălţime, incomod, ex-arădeanul încearcă o soluţie sui-generis, să ridice „peste” dar portarul vest-german reuşeşte să agaţe balonul cu vârful degetelor. O ocazie imensă care, transformată, ar fi făcut din echipa noastră a patra semifinalistă a „europenelor”…

Cum se întâmplă însă de multe ori în fotbal, ocazia imensă se răzbună şi, trei minute mai târziu, la o minge întoarsă inteligent de Rummeningge, VÖLLER păstrează foarte bine controlul balonului, deşi talonat îndeaproape, şutează din întoarcere şi, mascat, Lung nu mai poate interveni: 1 – 2.

Partida creşte în dramatism. Echipa noastră iese mai hotărâtă la atac şi deşi vest-germanii, conform stilului lor de joc, şutează mai mult, cele mai mari ocazii aparţin tricolorilor.

În min. 72, o nouă pasă excelentă a lui Cămătaru (chiar n-a făcut nimic?…) este lăsată de Coraş pentru Ţicleanu, venit din fuleu dar Stielike este mai rapid. După patru minute, o nouă pasă a lui Cămătaru dar Rednic pierde startul.

Suita noastră de ratări este întreruptă o singură dată, în min. 79, când Allots şerpuieşte nepermis de uşor prin apărarea noastră dar şutul său puternic, pe jos, este respins în corner de Lung.

Seria ratărilor noastre este reluată de Coraş (min. 81) şi Ţicleanu (min. 84, când Brehme respinge în corner). În min. 87, Rednic are o nouă ocazie imensă, asemănătoare celei din finalul partidei cu Spania, la centrarea lui Bölöni dar, ca şi atunci, ratează nepermis.

Nu mai sunt multe minute de joc şi, iată, când puţini mai sperau la ceva, asistăm la una din cele mai frumoase faze ale „europenelor”: Bölöni cară o minge de la mijlocul

terenului, nu are cui pasa, marcajul vest-german e necruţător în acest final de partidă şi, dintr-odată, se hotărăşte să şuteze, de la aproape 35 m. Mingea se duce ca o ghiulea spre vinciul stâng al porţii, sărim cu toţii în picioare, aproape convinşi că un asemenea şut, chiar şi de la o asemenea distanţă, nu-l mai poate para nimeni dar Schumacher nu e de acord, zboară spre încheietura barelor şi scoate în corner, cu vârful degetelor!

Aşa s-a încheiat o partidă în care, temători în prima repriză, jucătorii noştri au sperat prea mult într-un egal şi s-au trezit, pentru a doua oară în trei zile, prea târziu.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

t

JUPP DERWAL, antrenorul echipei RFG: „*Meciul cu românii a fost cel* mai greu. Ne-a fost frică de el. Ne trebuia neapărat victoria. De aceea, am intrat ofensiv trecându-l pe Rummenigge de la mijloc în faţă, căutând să-i anihilăm, în acelaşi timp, cât mai exact pe Cămătaru şi Coraş. (...) Am trecut şi prin momente dificile, cum au fost acelea de la începutul reprizei secunde, când românii aumarcat prin Coraş, devenind periculoşi, şi în final când jucătorii mei pierduseră din prospeţime şi luciditate.

Căldura a fost un handicap foarte serios pentru ambele formaţii. La români, mi-a plăcut jocul combinativ şi condiţia fizică. Cred că echipa lui Lucescu mai are şanse”.

RUMMENIGGE, căpitanul echipei RFG: „Personal, mi-a fost frică de echipa României. Ştiam că este capabilă de surprize şi că este foarte puternică pe contraatac. Nu a lipsit mult ca meciul să se încheie la egalitate. Calificarea, şi pentru noi şi pentru români, încă se joacă!”

VOLLER: „Of, în fine, am reuşit... A fost o victorie foarte dificilă”.

GEORGES BOULOGNE, fost antrenor al echipei Franţei: „Aţi jucat de nota 7 – 8 repriza a doua dar numai de 5 prima jumătate a partidei”.

MIRCEA LUCESCU: „Noi am intrat pe teren obsedaţi de povara rezultatului, am început jocul foarte prudent, posibilitatea unui rezultat egal, care ar fi însemnat totuşi

altceva, i-a făcut pe băieţi să nu rişte atacul şi să închidă mai bine apărarea. Dar adversarii noştri, cu şase atacanţi, ne-au pus în dificultate, au avut mai multă iniţiativă şi, deci, argumentele ofensivei mai puternice. În repriza a doua, după golul lui Coraş, am avut o perioadă bună care, ca şi în final, ne-a aparţinut, însă era prea târziu. S-au produs erori în combinaţii şi marcarea adversarilor, astfel că trioul Allofs – VOLLER – Rummenigge a fost lăsat să acţioneze prea liber. Poate, dacă am fi putut folosi echipa completă, altul ar fi fost rezultatul. Lipsa lui Iorgulescu în apărare s-a resimţit mult. Noi sperăm însă şi aşa, nu-s pierdute toate şansele. îmbucurător este că echipa noastră a ajuns la un nivel superior încât poate juca de la egal la egal cu marile echipe. Dacă vest-germanii ar fi bătut în meciul lor cu portughezii, situaţia lor ar fi fost alta. Am mai avut şi neşansa ca adversarul nostru să prindă o zi de excepţie. Nu ne rămâne de făcut decât să obţinem victoria în meciul următor, cu Portugalia".

CORAŞ: „Am fi putut obţine un egal care ne-ar fi îndreptat spre calificare, dacă erau marcaţi cum trebuie Rummenigge şi VOLLER".

BOIONI: „Ce fericit aş fi fost dacă aş fi marcat la şutul din min. 90! Deşi, îmi dau seama, un eventual 2 – 2 cu campioana europeană, care i-ar fi bucurat atât de mult pe cei de acasă, nu ne-ar fi scutit de obligaţia de a juca la câştig cu Portugalia".

PRESA DUPĂ MECI

„L'HUMANITÉ": *„RFG a învins cu dificultate echipa României"* (*titlu*): „«Maşinalui Derwall s-a redresat. România a decepţionat, arătându-se incapabilă să accelereze ritmul şi să creadă în posibilităţile ei ofensive. Va fi o deşteptare în meciul cu Portugalia? Există greşeli şi slăbiciuni de care nu poţi scăpa în trei zile".

„L'ÉQUIPE": „RFG nu rămâne niciodată mult timp pe un semieşec; şi aici, ca şi la CM, ea se redresează din mers. A obţinut victoria în faţa românilor pentru că şi-a axat jocul pe ofensivă, are atacanţi penetranţi, impetuoşi şi, în ansamblu, echipa lui Derwall este mai echilibrată şi

mai vivace. Românii au decis să rămână ei înşişi: prudenţi, bine grupaţi în apărare, cu dispoziţii tactice savante. Dar antrenorul vest-german a reuşit să dezlege schemele tactice ale lui Lucescu şi, având oameni potriviţi, şi-a impus cu mai multă reuşită propria tactică de joc. Cu toată forţa şi viteza lor de joc, ei au fost, totuşi, puşi în dificultate prin urcările lui Rednic şi Ungureanu în atac. Retras prea mult, Bôlôni, dându-şi prea multe sarcini defensive, pentru că a văzut că coechipierii săi erau uşor deposedaţi, sau aceea de a-l păzi pe Rummenigge, nu a mai fost ca altă dată, periculos în atac, iar Cămătaru s-a descurcat greu în faţa unei apărări robuste".

„LA VOIX DES SPORTS": „Românii au prestat un meci bun şi au făcut ca, în min. 46, dl. Neuberger, preşedintele Bundesligii, să se apuce cu mâinile de cap, iar Jupp Derwall să treacă printr-o mare emoţie în final".

ASSOCIATED PRESS: „Vest-germanii au primit un balon de oxigen, după ce, în debutul competiţiei, fuseseră ţinuţi în şah de portughezi. Dar victoria lor în faţa României n-a fost lipsită de emoţii (...)".

REUTER: „RFG s-a întrebuinţat la maximum în meciul cu România. Românii păstrează încă şanse la calificarea în semifinale".

STUTTGARTER ZEITUNG: „Echipa lui Derwall a trecut prin momente foarte grele".

GENERAL ANZEIGER: „A fost o victorie fără strălucire în faţa tenacelui «11» al României".

„O SINGURĂ SOLUŢIE – VICTORIE CU PORTUGALIA!" (*Marius Popescu*, *„Sportul"*, *18.06.84*): *„Părerea specialiştilor prezenţi pe stadionul din Lens este că echipei României i-a lipsit foarte puţin la sfârşitul întâlnirii pentru a termina la egalitate partida cu puternicul «11» al campionilor europeni.*

(...) Poate că dacă şi în prima repriză echipa noastră ar fi jucat mai curat, mai ofensiv, fără complexul faimei campionilor europeni, care a fost primul adversar al fotbaliştilor români, după părerea exprimată după meci de Just Fontaine, vestitul golgeter francez de acum 20 de ani,

poate că în aceste condiţii altul ar fi fost rezultatul…”

C. ŞTEFĂNESCU: „E MOMENTUL SĂ NE MOBILIZĂM DIN PRIMUL MINUT (titlu, I OAN C HIRILĂ, „Sportul”, 19.06.84).

„AŞTEPTĂM O FORMULĂ DE ECHIPĂ EFICACE ŞI SPERĂM ÎN CALIFICARE” (*Marius Popescu*, *„Sportul”*, *19 06.84*): „Jucând excesiv de prudent – chiar temător – în prima repriză la St. Étienne şi mai ales în prima repriză la Lens, echipa României a primit câte un gol în primele 45 de minute ale celor două meciuri şi apoi nu a reuşit să valorifice egalitatea obţinută în cele două partide (şi situaţia psihologică favorabilă născută de golurile înscrise de Bölöni şi respectiv Coraş), pentru că… s-a mulţumit cu puţin. (…) Din morala evidentă a celor două partide, lecţia este una singură: jucând la atac, la victorie, echipa noastră este ALTĂ ECHIPĂ! Mult mai periculoasă!”

„ROMÂNIA – RFG 1 – 2, DAR MERITAM O REMIZĂ! …” (*Vasile Căbulea*, *„Scânteia tineretului”*, *18.06.84*): „S-a recurs la Andone, formulă nu grozav de inspirată, după cum avea să se dovedească puţin mai târziu, şi s-a recurs, din nou, la Dragnea în linia de mijloc, deşi evoluţia lui inaugurală, în meciul cu formaţia Spaniei, nu fusese deloc concludentă”.

CUM AU JUCAT CRAIOVENII

Pentru a evita o anumită subiectivitate inevitabilă, am apelat din nou la aprecierile făcute în presa centrală, de data aceasta caracterizările fiind făcute de Ioan Chirilă:

„LUNG: Excelent în majoritatea intervenţiilor. A avut o ezitare la primul gol, care i-a înlesnit lui Völler o execuţie ca de antrenament.

ŞTEFĂNESCU: A închis deseori bine. A avut o ezitare neaşteptată – ca şi ceilalţi apărători – la al doilea gol al lui Völler.

UNGUREANU: Mereu obsedat de greşeala din meciul cu Spania, a depus toate eforturile fără să-şi pună în valoare schimbările de picior cu intrări spre centru.

CĂMĂTARU: A jucat slab în acest al doilea meci. E adevărat, el avut ca adversari doi stoperi de clasă:

Goicoechea şi K.H. Förster”.

Sunt, totuşi, câteva comentarii de făcut:

1. Ezitarea lui Lung de la primul gol s-a datorat, în primul rând, ezitării lui Andone, care parcă s-a ferit să lovească cu capul balonul centrat din dreapta sa. Convins că centrarea va fi respinsă, Lung a ieşit târziu şi numai o fracţiune de secundă i-a lipsit ca să respingă balonul.

2. Deşi aparent o impresie subiectivă, vinovatul nr. 1 şi la al doilea gol mi s-a părut a fi tot Andone, care, lăsându-l pe Völler să acţioneze nestânjenit, a anulat eforturile de marcaj ale celorlalţi apărători.

3. Într-adevăr, Cămătaru a jucat slab în ambele meciuri dar să nu uităm că cele două goluri au fost realizabile şi prin contribuţia sa, iar dacă pasele sale în spate ar fi fost fructificate, astfel s-ar fi vorbit acum despre contribuţia sa la rezultatele echipei.

Cauza principală a slabei sale evoluţii este tocmai completa sa izolare. Dacă, în evoluţiile sale anterioare în naţională, Cămătaru a fost mereu înconjurat de coechipieri de la echipa de club, care-i cunoşteau jocul, preferinţele (Crişan sau Geolgău în faţă, Bălăci, Ţicleanu sau Beldeanu la mijloc), în Franţa el s-a trezit dintr-odată fără coechipierii săi din atac şi linia de mijloc. În plus, acest jucător n-a făcut niciodată un meci fulminant de atac, a fost doar o rotiţă importantă în angrenajul echipei, un spărgător de fronturi care a creat culoare libere mijlocaşilor şi, cum acest compartiment de calitate al formaţiei n-a mai funcţionat la nivelul său şi datorită unei structuri noi, ineficiente, aportul său în joc nu s-a mai văzut ca altă dată. Poate că am cerut şi am sperat prea mult de la un singur om. Mira-jul golului de pe „Rasunda”...

4. Al cincilea craiovean care a evoluat pe terenurile franceze a fost Ţicleanu, mereu rezerva lui Dragnea, într-un mod cu totul inexplicabil. Evoluţiile sale au fost pline de energie, de ritm, dar fără finalitate concretă într-o formulă fără „creierul” Bălăci. Poate că dacă arbitrul Ian Kaiser i-ar fi recunoscut dreptul la un 11 metri clar, altfel s-ar fi scris

istoria evoluţiei „tricolorilor” şi alta ar fi fost impresia asupra jocului lui Aurică Ţicleanu.

Cum am mai spus, prin absenţa obişnuitului număr de 6 – 7 craioveni dintre cei 11 tricolori titulari, formaţia noastră a pierdut din coeziune, maturitate, experienţă şi curaj.

Nantes, 20 iunie 1984

PORTUGALIA – ROMÂNIA 1 – O (O-O)

Prin prisma rezultatelor anterioare, această ultimă confruntare devenise decisivă pentru echipa noastră naţională în încercarea de a pătrunde în grupul primelor patru echipe europene. Portughezii, năbădăioşi, rapizi şi extrem de tehnici, „*mingicarii europenelor*”, erau un adversar extrem de incomod, care jon-glaseră aproape cu „tancurile” vest-germane în finalul partidei de debut şi pierduseră un punct în favoarea ibericilor în a doua întâlnire.

A treia rundă a „europenelor trebuia să hotărască trei din cele patru semifinaliste şi, dacă în prima grupă Franţa era deja calificată între „cele patru mari” iar Jugoslavia nu mai avea nicio şansă, teoretică sau practică, în grupa a doua toate echipele aveau, teoretic (şi practic, cum avea să se dovedească), şanse de calificare.

„Tricolorii aveau nevoie neapărat de victorie, eventual chiar la două goluri diferenţă, pentru a fi siguri de calificare. O victorie la limită ar fi fost suficientă doar în cazul victoriei vest-germanilor sau a unui meci nul în cealaltă partidă, un i-l ar fi adus formaţiile Spaniei şi României la egalitate perfectă iar un scor egal pornind de la 2 – 2 (inclusiv) ar fi calificat naţionala iberică.

Portughezii erau şi ei condiţionaţi, în calculele lor, de rezultatul partidei RFG-Spania, preferând, ca şi delegaţia noastră, o victorie a vest-gemanilor, victorie ce le-ar fi făcut suficient şi un rezultat de egalitate. Orice alt rezultat înregistrat pe „Parc des Princes” solicita, pentru siguranţă, victoria în faţa echipei române.

Aşa se explică, deci, jocul mai puţin ofensiv al lusitanilor până în ultima treime a partidei cu tricolorii.

Convingerea că echipa lui Derwall va câştiga în cele din urmă i-a făcut să încerce mai mult păstrarea rezultatului (cu contraatacurile de rigoare, totuşi), pentru ca în final, văzând că apele nu se limpezesc la Paris, să forţeze victoria, pentru mai multă siguranţă. Dacă partida s-ar fi încheiat la O-O. am fi asistat la o semifinală Franţa – RFG…

t

Acestea erau, deci, datele problemei pe care trebuia s-o rezolve naţionala noastră. Din păcate, tricolorii au fost şi în această partidă parcă umbrele învingătorilor lui Zoff et comp…

Şi dacă până la golul lui Nene am crezut cu toată convingerea în calificarea echipei noastre, în posibilităţile ei, de vină au fost tocmai rezultatele anterioare, din preliminarii şi statutul de a treia favorită acordat cu generozitate de ziariştii europeni prezenţi în Franţa. Din păcate, însă, tocmai jucătorii noştri au fost aceia care n-au crezut în posibilităţile lor, şi-au uitat poziţia ocupată şi au jucat din nou fiecare meci cu teama outsiderului, chiar şi în această ultimă partidă cu o singură şansă… Se pare însă că, aşa cum bine observa un ziarist francez, în trei zile nu s-a putut schimba un stil de joc temător, intrat în sânge, cu unul ofensiv, curajos, puţin obişnuit în fotbalul nostru…

Dacă ar fi să tragem linie şi să adunăm, singurul câştig al „europenelor” pentru fotbalul românesc a fost tocmai rularea întregului lot, prilejul de călire a jucătorilor mai tineri, câştigul de experienţă al acestora, obişnuinţa cu jocurile tari, cu miză, în compania unor echipe extrem de puternice.

Din păcate, rezultatele experienţei s-au lăsat aşteptate: Gaborşi-a continuat eclipsa, Zare n-a mai avut prilejul unei evoluţii în naţională, în meci oficial, Dragnea s-a autoeliminat, Rednic şi-a continuat seria ratărilor „psihologice”, Coraş a ieşit din formă, Hagi fiind singurul în ascensiune, justificând încrederea acordată.

PREZENTAREA ADVERSARULUI

„*Portugalia*: *o calificată de ultimă oră*”, astfel o prezenta Eftimie Ionescu în „Sportul”. Într-adevăr, după

acel O-5 de la Moscova, puţini mai bănuiau că lusitanii vor reuşi să-i devanseze pe sovietici în clasamentul final al grupei preliminare. În ziare, apăruseră deja verdicte de genul: *„Acum speranţele se îndreaptă spre calificările Mundialului ’86…* „sau *„17 ani de iluzii au trecut de atunci. Câţi vor mai trece, oare, până vom saluta o nouă performanţă a echipei noastre*?”

În furtuna care a urmat la sediul federaţiei lusitane, Otto Gloria a fost demis şi înlocuit cu antrenorul echipei olimpice, Fernando Cabrita, care a primit fără ezitare noul post. Singurele condiţii: nicio obligaţie de calificare şi secundul său să fie Toni (secund la Benefica).

Ce a urmat face parte într-un fel din acele poveşti nemuritoare ale fotbalului. După ce, sub conducerea lui Otto Gloria, reprezentativa pierdea la scor acasă amicale cu Franţa (O-3) şi Brazilia (O-4), cuplul Cabrita-Toni reuşeşte un tur de forţă: 5-O cu Finlanda (la Lisabona), l-o cu Polonia (la Wrocław) şi l-o cu URSS (la Lisabona), dar ultimele două rezultate prezintă şi două mari neclarităţi. La primul, ziariştii polonezi puneau problema unei *„neruşinate complezenţe*” a propriei lor echipe…

Partida decisivă, cea cu URSS de la Lisabona, a avut loc pe 13 noiembrie 1983. În ultimele trei sezoane, jucătorii sovietici nu pierduseră decât partida cu Brazilia, la El Mundial (1 – 2, şi cu ajutorul arbitrului). Minunea s-a produs însă în min. 44: Chalana a fost acroşat în afara careului, a zburat încă trei metri şi arbitrul francez Konrath i-a acordat fără ezitare lui Jordao şansa victoriei.

Clasamentul final, stabilit de penalty-ul lui Konrath, avea să arate astfel:

1. Portugalia	*6*	*5*	*O*	*1*	*1 – 6*	*1 0*
2. URSS	*6*	*4*	*1*	*1*	*1 – 2*	*1 9*
3. Polonia	*6*	*1*	*2*	*3*	*– 9*	*6 4*
4. Finlanda	*6*	*O*	*1*	*5*	*– 14*	*3 1*

Această ultimă partidă avea să încheie şi seria celor opt partide ale anului 1983 (din care 3 oficiale), încheiată cu un bilanţ negativ, dacă ţinem cont de faptul că 6 jocuri s-au disputat la Lisabona:

8 4 1 3 8 – 12 9 p.

Alte rezultate ale anului 1983: O-1 cu RFG şi O-O cu Ungaria (ambele acasă).

În ce priveşte istoria întâlnirilor cu tricolorii, aceasta este destul de săracă: doar 5 partide, din care una amicală, la Porto, în 3.06.66 (1-O pentru portughezi). Celelalte partide s-au disputat în preliminarii pentru Campionatul Mondial, în perioada 13.06.65 – 12.10.69.

Palmaresul tricolorilor în cele 5 întâlniri:

5 2 O 3 4 – 6 4 p în cele 6 partide ale preliminariilor, Otto Gloria şi Cabrita au folosit 25 de jucători, din care numai trei (Bento, Pietra, Gomes) au fost prezenţi în teren în toate partidele. Cei mai mulţi jucători au fost daţi de Benfica (12) şi Porto (8), din care au mai rămas în lotul de 20, 9 şi respectiv 8.

Pentru perioada de pregătire a Europenelor, federaţia lusitană a dus tratative cu federaţiile omoloage din URSS, Ţara Galilor, Austria, Danemarca, Jugoslavia şi Luxembug dar nu a reuşit să perfecteze întâlniri decât cu ultimele două reprezentative (2 – 3 cu Jugoslavia, acasă şi l-o cu Luxemburg, în deplasare). Această retragere în afara partidelor cu public era justificată astfel de antrenorul Cabrita: *„După un sezon atât de încărcat, m-a interesat să obţin o prelungită odihnă a tuturor jucătorilor. Important este nu câte meciuri de verificare am susţinut, ci comportarea şi rezultatele din turneul final”*.

După cum declara în presă, antrenorul portughez îşi punea mari speranţe în evoluţia „bătrânilor” echipei, în ambiţia ultimei performanţe ce-o reprezenta turneul final pentru Bento (36 ani), Damas (36), Jordao (32), Nene (34), Fresco (29) sau Pereira (32), principala sa problemă fiind tocmai realizarea unei perfecte colaborări între vechea şi noua generaţie.

Creditată de specialişti ca outsiderul turneului final, formaţia lusitană avea să confirme declaraţiile aparent lăudăroase ale antrenorului ei şi să se califice în semifinale, unde a pierdut la mare luptă în faţa Franţei. Câţi au bănuit o asemenea evoluţie?

ATMOSFERA ÎNAINTE DE MECI

Înfrângerea suferită în partida cu RFG anula jucătorilor noştri oricare altă şansă de calificare în afara victoriei asupra Portugaliei. Dacă atunci, în primele două jocuri, tricolorii evoluaseră neconvingător, cu teamă, în cel de-al treilea nu mai aveau decât o singură şansă, şansa victoriei, nu mai aveau, deci, de ce să se teamă.

Să vedem însă cum era privită importanta confruntare cu Portugalia: *ŞTEFĂNESCU*: „Acum, este important să jucăm cel puţin cum am făcut-o în repriza a II-a cu RFG. Abia atunci, toate calculele vor putea fi în favoarea noastră. Deocamdată, ne-am dovedit o echipă care se mobilizează după ce este condusă. E momentul să ne mobilizăm total din primul minut".

AUREL NEAGU (*„Sportul" – 19.06.84*): „Să sperăm că în meciul cu Portugalia echipa naţională va avea o alcătuire care să-i dea mai mult spirit ofensiv şi eficacitate, pentru o victorie cu Portugalia. (...) Din morala evidentă a celor două partide, lecţia este una singură: jucând la atac, la victorie, echipa noastră este ALTĂ ECHIPĂ! Mult mai periculoasă!"

„ASTĂ SEARĂ, MECI DECISIV CU PORTUGALIA" (*„Sportul", 20.06.84, Ioan Chirilă*): „Jucătorii noştri ştiu că în meciul de azi cu Portugalia trebuie să joace, în sfârşit, dintr-o bucată, mai iute şi mult mai tranşant decât în meciul cu Spania, un meci în care dacă ar fi avut deasupra capului «sabia lui Damocies», aşa cum o au astăzi, probabil că l-ar fi câştigat.

Interesant ni se pare faptul că, deşi portughezii au o presă excelentă aici, Michel Hidalgo, într-un interviu acordat televiziunii franceze luni seara, în ajunul meciului cu Jugoslavia, a declarat că echipa cea mai dificilă pentru semifinale este România (într-adevăr, ar fi tare frumos!). În

aceeaşi ordine de idei, Raymond Kopa declara imediat după meciul tricolorilor contra lui Voller şi Rumme-nige: «în afara unui accident, nu văd cum Franţa ar putea rata acest Euro 84. (...) România, Danemarca, pe care le vom revedea poate în semifinale, ar putea stingheri echipa Franţei»".

Iată declaraţii care subliniază că, până în acel moment, echipa României obţinuse, totuşi, o cotă satisfăcătoare.

FILMUL MECIULUI

După partidele anterioare, în care îşi irosiseră singuri şansele de calificare, jucătorii români mai aveau, deci, o singură şansă, aceea a victoriei în faţa lusitanilor, şansă pe care au fost hotărâţi, timp de 60 minute, să şi-o valorifice. Hotărârea lor s-a concretizat într-o dominare evidentă a partenerului de întrecere timp de mai bine de o oră de joc crâncen, încordat, cu ochii pe ceasul stadionului şi atenţia îndreptată spre evoluţia scorului de la Paris, acolo unde echipele Spaniei şi RFG se menţineau într-o expectativă aproape misterioasă, ce amintea de un celebru meci al vest-germanilor cu Austria, din urmă cu numai doi ani... Lovitura de teatru ce a venit, ca un trăsnet, în ultimul minut de joc, sub numele lui Maceda, avea să anuleze însă, în cele din urmă, orice dubii la adresa fair-play-ului celor două echipe...

Din păcate, cele 90 minute de la Nantes aveau să demonstreze o profundă marcare a jucătorilor noştri de rezultatele anterioare obţinute în cadrul grupei şi o lecţie imperfect învăţată a atacului.

Partida a avut numeroase momente psihologice, de care echipa noastră n-a ştiut să profite, poate şi datorită lipsei de formă a lui Bölöni şi Cămătaru, şi a înregistrat şi o neinspiraţie a conducerii tehnice, aceea de a-l înlocui pe Irimescu, la jocul carierei sale, după 59 minute, cu Gabor, acelaşi jucător ieşit din formă influenţând, pare-se, direct rezultatul întâlnirii, pentru că Irimescu fusese până atunci un tampon serios în faţa contraatacurilor lusitane şi singura speranţă de gol a noastră.

La toate acestea, s-au adăugat şi obişnuita… disponibilitate spre ratare a jucătorului român şi în special a lui Rednic, fundaşul – mijlocaş specializat în astfel de „isprăvi” din cele mai favorabile situaţii…

Să vedem însă cum au evoluat „ostilităţile” din teren. Timp de 80 minute, echipa noastră a dominat teritorial insistent, ratând ocazii imense şi permiţând rareori lusitanilor să se apropie de poartă. Prima sa ratare se înregistrează în min. 2, la ezitarea lui Coraş în careul mic al echipei adverse.

În minutele 5 şi 14, vom înregistra primele cornere la poarta fiecărei echipe, mai întâi la şutul lui Iorgulescu, ce-a prilejuit contraatacul lui Carlos Manuel, rezolvat excelent de Ungureanu, venit din urmă.

Nu trece mult timp şi, după o contră la minge cu Irimescu, fragilul „dirijor” al echipei Portugaliei şi unul dintre cei mai buni ai turneului final, Chalana, părăseşte terenul… pe targă! Avea să fie primul moment psihologic al partidei de care vor încerca să profite jucătorii noştri, pentru că, debusolat, mijlocul advers greşeşte pasă după pasă şi echipa română va domina clar până în finalul reprizei, creând numeroase faze bune de atac:

— Min. 22 – 23: Bölöni se află aproape de gol dar, după ce mai întâi greşeşte ţinta, este apoi stopat de Pereira;

— Min. 24 – 25: altă dată specialişti ai loviturilor libere, jucătorii noştri nu găsesc nicio soluţie viabilă pentru a ameninţa poarta lui Bento;

— Min 31: o nouă lovitură liberă, execută Bölöni puternic, prin surprindere, Bento ratează intercepţia dar Cămătaru nu profită, trecând pe lângă gol;

— Min 33: Coraş, în careu, în poziţie excelentă, în locul şutului, preferă o întoarcere în căutarea pasei decisive, ca în partida cu Spania şi pierde o ocazie extrem de favorabilă de a marca;

— Min 34: nesusţinut de mijlocaşi, fără colegii săi de echipă în apropiere, nejucat pe calităţile sale. Cămătaru are din nou o evoluţie ştearsă şi e înlocuit cu Augustin;

— Minutele 36 şi 39: şuturi Augustin (primul „pe lângă”, al doilea pe spaţiul porţii dar prea slab şi Bento reţine).

Şi vine ultimul minut al reprizei, când echipa lusitană înregistrează una din puţinele ieşiri din propriul teren, dându-ne mari emoţii şi avertizând echipa noastră asupra potenţei sale ofensive: şut prin surprindere Diamantino, la firul ierbii, în dreapta lui Moraru, portarul echipei noastre plonjează lateral, atinge balonul cu palma, acesta loveşte bara şi revine în braţele ultimului apărător român, mai înainte ca atacanţii portughezi să poată interveni!

Repriza secundă începe în aceeaşi notă de dominare tricoloră, cu ocazii imense, mult mai aproape de înscrierea golului ca în primele 45 minute. Astfel că, după şuturile lui Diamantino (46) şi Borsa (48), în min. 49, la o centrare Rednic de pe dreapta, Augustin şi Coraş se jenează reciproc şi ultimul ratează o situaţie imensă.

Urmează câteva minute bune ale tricolorilor, cu asediu total la poarta lui Bento şi încă două ratări imense:

— Min.53: combinaţie Klein – Coraş în careu dar Alvaro trimite în corner în ultimul moment, evitând golul;

— Min. 55: „cap” Augustin din careu, Bento părea bătut, balonul este deviat cu capul de Alvaro şi Bento reţine.

După şutul lui Irimescu, grăbit… paralel cu poarta, echipa noastră dă semne de oboseală fizică şi, mai ales după numeroasele ratări, lusitanii simt căderea adversarilor lor, încearcă să forţeze soarta partidei şi a calificării şi, în minutele 65 şi 66, Jordao, fie că şutează în Negrilă, fie că expediază balonul de puţin pe lângă bară, ratează două ocazii imense.

În min. 70, înregistrăm ultima şi cea mai mare situaţie de gol a tricolorilor dar, după un schimb frumos de pase Klein – Bölöni, Rednic nu ajunge o inteligentă pasă la numai câţiva metri de bara din stânga porţii lui Bento!…

Jucătorii noştri atacă în continuare dar nu mai au parcă încredere în forţele proprii şi, în min. 80, la un rapid contraaatac, după lovitura de colţ executată de pe partea

dreaptă, Nene reia puternic, din apropiere, nemarcat, marcând sigurul gol al meciului, decisiv în stabilirea semifinalistei.

Lusitanii prind aripi, tricolorii sunt debusolaţi şi Jordao îşi face jocul în voie (cursă încheiată cu şut puternic, parat de Moraru, în min. 81) iar Gomes îl încearcă pentru ultima oară pe goal-keeperul nostru cu trei minute înainte de final.

Aşa s-au năruit speranţele noastre în obţinerea celei mai mari peformanţe din istoria fotbalului românesc, după 90 minute de dominare totală dar sterilă a porţii adverse.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

r

MIRCEA LUCESCU: „Meciul cu Spania a contat foarte mult pentru noi. Trebuia să-l câştigăm şi nu am reuşit din lipsă de experienţă, din lipsă de concentrare. Dacă l-am fi câştigat, altul ar fi fost moralul echipei noastre în cele două partide care au urmat. În partida cu Portugalia, am riscat în repriza a doua, altfel scorul ar fi rămas O-O şi nu pierdeam dar nici nu ne calificam.

(…) Nu am forţat în prima repriză. Băieţii se cantonaseră la ideea că poate câştigă printr-un gol marcat la sfârşitul meciului, deşi le-am spus să construiască şi să dinamizeze jocul, ca să obţină rezultatul necesar calificării. O serie de jucători care au avut în bătăliile calificării randamentul cel mai mare, aici, la turneu, ca şi în meciul cu Portugalia, au evoluat sub posibilităţi: Cămătaru, Rednic, Bölöni, Klein… De aceea, pentru ultimul meci, am mers pe o «formulă Craiova», introducându-i şi pe Negrită şi pe Irimescu. Văzând că atacul tot nu merge, i-am schimbat pe Cămătaru şi Irimescu cu Augustin şi Gabor. L-am preferat pe Moraru – şi el a apărat bine – pentru că după înfrângerea cu vest-germanii, Lung a avut o stare de nervozitate neobişnuită.

Din păcate, cu toate eforturile făcute, meciurile nu au fost abordate cu acea necesară încredere în posibilităţile proprii. Echipa RFG ne-a învins mai mult cu numele, cu faima. Cu spaniolii puteam câştiga uşor, pentru că 70% din

timp i-am dominat. Cu portughezii am fi putut înscrie încă din prima repriză. Eforturile făcute de jucători în această primăvară, când au susţinut în campionat un program foarte dens, neobişnuit pentru ei, a fost una din cauzele epuizării fizice şi nervoase. Apoi, ne-au lipsit Balaci şi Geolgău, care ar fi putut sa de o viteză mai mare şi eficacitate jocului nostru. Poate că ar fi trebuit să prevăd căderea fizică a lui Bölöni şi Klein. Dar cine îndrăzneşte să schimbe jucătorii care au dus greul calificării?"

PRESĂ DUPĂ MECI

„O-1 ÎN MIN. 81, CU PORTUGALIA, DIN NOU ACEEAŞI LIPSA DE EFICACITATE" (*Ioan Chirilă*, *„Sportul"*, *21.06.84*): „Fotbaliştii români, NU AU AVUT PROSPEŢIMEA NECESARĂ, DEMONSTRÂND CĂ NU AU PUTUT FACE FAŢĂ RITMULUI CELOR TREI JOCURI PE PARCURSUL UNEI SĂPTĂMÂNI, ÎN CADRUL UNUI TURNEU FINAL CARE SOLICITĂ LA MAXIMUM, MAI ALES LA CAPITOLUL PSIHIC.

Angajaţi în atac, chiar dacă nu cu cele mai bune mijloace, jucătorii noştri au lăsat spaţii libere pe care contraatacurile portugheze s-au desfăşurat cu o viteză mereu sporită, viteza superioară a lui Nene, Jordao şi Sousa dominând, după pauză, întreaga jumătate de teren. În aceste condiţii, mai ales după introducerea lui Nene, atacanţii portughezi au reuşit golul victoriei".

„CALIFICAREA SE OBŢINE PRIN JOCUL LA VICTORIE!" (*Marius Popescu*, *„Sportul"*, *21.06.84*): „Echipa noastră s-a hotărât – în sfârşit – să joace ofensiv în acest al treilea meci din grupa a II-a a turneului final (nici nu avea altă soluţie, în lupta pentru calificarea în semifinale) dar, după cum s-a văzut, una este să vrei şi alta să poţi.

Greu de înţeles căderea, pe cât de neaşteptată, pe atât de vizibilă în repriza a doua, când nici nu ştim ce a contat mai mult, slăbiciunea ei de ordin psihologic, moral sau lipsa de coeziune a unui «11» în care Gabor sau Rednic de pildă, nu reuşeau să construiască mai nimic".

„TACTICA DE JOC CONCEPUTĂ GREŞIT" (*Marius*

Popescu, *„Sportul”*, *22.06.84*): „(…) Acest tip de joc însă, bine învăţat, din perioada preliminariilor, a fost aplicat MECANIC în Franţa, deşi el era neadecvat aici, ţinând seama de adversari, de calitatea şi structura evoluţiei lor, ca şi de faptul că majoritatea meciurilor dintr-un turneu final au avut în bună măsură caracter cvasieliminatoriu, victoria Fiind cea mai bună (dacă nu singura) cheie a calificărilor. (…) Acest imobilism de gândire tactică, de atitudine, reprezintă, după opinia noastră, prima cauză a eşecurilor echipei României la turneul final din Franţa”.

„CALIFICARE RATATĂ: *O-1 CU PORTUGALIA*!” (*Vasile Căbulea*, *„Scânteia tineretului”*, *21.06.84*): „Calificarea în semifinale ne-a fost la îndemână, poate mai mult decât oricăreia dintre echipele grupei a II-a şi dacă acum nu ne putem bucura de promovarea în penultimul act al competiţiei-semifinalele-vina ne aparţine în exclusivitate!

nu ADVERSARII NOŞTRI NE-AU SCOS DIN CURSĂ, CI NE-AM REFUZAT NOI ÎNŞINE CALIFICAREA, PLĂTIND TRIBUT EMOŢIILOR EXCESIVE, ANGAJAMENTULUI INSUFICIENT, LIPSEI DE DECIZIE ŞI CURAJ, GAFELOR DE ALCĂTUIRE A ECHIPEI ŞI TACTICILOR NEADECVATE. Dacă adăugăm aici absenţa lui llie Balaci, lipsa lui Iorgulescu din meciul cu RFG şi eclipsa de formă a majorităţii jucătorilor, lucrurile ne apar cum nu se poate mai clare”.

„AM AVUT O ECHIPĂ FĂCUTĂ SĂ SE APERE!” (*Vasile Căbulea*, *„Scânteia tineretului”*, *22.06.84*): „Echipa naţională a României părăseşte Euro ’84. Din păcate, nu cu fruntea sus, cum am fi dorit. Plecată ca favorită pentru turneu, alături de echipele Franţei şi RFG, ea îşi încheie cariera înainte de vreme. (…) NU AM REUŞIT PENTRU CĂ JOCUL TRICOLORILOR, AŞA CUM S-A VĂZUT ÎN TOATE CELE TREI MECIURI, ESTE AXAT APROAPE EXCLUSIV PE APĂRAre, NEGLIJÂNDU-SE CONSTRUCŢIA ATACULUI. O ECHIPĂ FĂCUTĂ SĂ SE APERE. Nu avem oameni pentru a asalta cu succes poarta adversă. Pe spanioli, aflaţi în zi proastă, nu i-am putut învinge. Dar aceasta ascunde

defecţiuni de fond, care vizează valoarea echipierilor şi a formaţiei, pregătirea lor şi structura jocului.

APRECIEM CĂ ECHIPA NU A AVUT, ÎN PERIOADA PREGĂTITOARE, JOCURI EFICIENTE DE VERIFICARE, CU SELECŢIONATE CARE SĂ DEA

UN DIAGNOSTIC MAI PRECIS ASUPRA POTENŢIALULUI El. POATE CĂ ŞI TURNEUL DIN ITALIA ŞI OLANDA A FOST PREA LUNG, PREA OBOSITOR, ÎNCÂT JUCĂTORII AU SOSIT LA STARTUL MARILOR «ÎNCERCĂRI DE FOC» DECONECTAŢI OARECUM, DEMOBILIZAŢI. FORMA SLABĂ A UNOR JUCĂTORI TREBUIA PREVĂZUTĂ ŞI LUATE MĂSURI. în alcătuirea 11-lui, sub argumentul ideii că pregătim o echipă de viitor, s-au manifestat slăbiciuni determinate poate de sentimentalism, poate de subiectivism, ilustrate şi prin acele opţiuni sau schimbări neinspirate. Bölöni a jucat accidentat în cea mai mare parte din timp în meciul cu Portugalia. Şi, ca să încheiem, echipa noastră nu a avut un jucător de mare clasă, de mare valoare, de mare forţă (...) capabil să schimbe soarta unui meci şi destinul echipei".

„*FLACĂRA*": „Tocmai consecvenţa demonstrată în preliminarii, când 15 jucători au dus greul unei grupe «de foc», încununând o calificare demnă de orice elogiu, a fost trădată aici, sacrificată în favoarea unor rezolvări de moment, nu tocmai inspirate. (...) Se putea, la Euro '84, mai mult şi nu s-a realizat. Ştefănescu a jucat fără greşeală, poate chiar de nota 10, Ungureanu a fost şi el, după «bâlbâială» din meciul cu Spania, foarte util, Klein s-a zbătut mult şi uneori cu folos, Coraş a făcut două partide reuşite, portarilor nu li se poate imputa nimic (deşi lui Lung i s-a reproşat golul prim înscris de Völler)".

„BECKEMBAUER ŞI ECHIPA ROMÂNIEI" (Ov. Ioaniţoaia, „Flacăra"):

Aţi văzut echipa României în meciul cu Spania? Ce impresie v-a lăsat?

— E bine gândită şi are rezerve mari. Nu cred că s-a eliberat de trac. Spaniolii au jucat prost iar băieţii dvs. i-au lăsat să scape. Numărul 6, Ştefănescu nu? mi-a plăcut. Are

multă tehnică, pare un fost atacant. (…) Am auzit multe despre Balaci, am citit, regret că n-a venit. Vârful de atac însă (*n.a. Cămătaru*) m-a decepţionat. Prea stă tot timpul cu spatele la poartă…

— După partida RFG-România: Puteam câştiga?

— RFG n-a strălucit dar a jucat, măcar prima repriză, mai bine. Iarăşi v-a fost teamă şi nu înţeleg de ce! După pauză, când aţi ieşit, aţi arătat lucruri minunate. Cine a băgat golul? (Coraş) Tare jucător! Păcat că a ratat, a avut 2 – 1 în picior…

— Credeţi că portarul nostru e vinovat de primirea golurilor?

— Mai degrabă l-aş acuza pe fundaş (n.a. Andone). L-a lăsat prea liber pe Völler. (…) nu mi-ar fi ruşine să am o echipă ca a voastră. Nu-i lipseşte decât cu-tezanţa dar asta vine cu timpul, iar timpul deşi nu vă mulţumeşte acum, înseamnă şi înfrângeri".

Capitolul XI

LUNG ÎL ELIMINĂ PE RINCON!…

(Betis Sevilla)

Puţini ar fi crezut şi sperat, în vara lui Euro 84, într-un nou „drum european" al Universităţii Craiova, în condiţiile precare în care pornea lotul craiovean în noua ediţie a campionatului şi a cupelor europene… Cu un Balaci nemulţumit şi mai mult invalid, cu diverse disensiuni în sânul lotului şi numeroase probleme rămase nerezolvate de ani de zile, cu cazurile Mănăilă şi Matei încă în suspensie, formaţia dn Bănie trecea printr-o nouă perioadă de furtună, de data aceasta mai mult internă, şi părea să repete „isprava" din ediţia anterioară, când fusese eliminată din primul tur, de Hajduk Split…

Însuşi fotbalul românesc trecea, în acel moment, printr-o criză, evidenţiată şi agravată de comportarea sub aşteptări a echipei naţionale la turneul final din Franţa şi confirmată prin eliminările premature din competiţiile continentale ale formaţiilor bucureştene, întărite prin toate mijloacele tocmai cu scopul unei reprezentări cât mai prestigioase peste hotare (Steaua – cu AS Roma şi Sportul

Studenţesc – cu Inter Milano, din primul tur, iar Dinamo – cu Bordeaux din turul doi) ...

Faptul că echipa din Bănie a rămas din nou singura formaţie românească în cursa pentru primăvara europeană, în ciuda dificultăţilor şi greşelilor, dovedea încă o dată, dacă mai era nevoie că, după cum arăta scriitorul Fănuş Neagu într-un interviu acordat în ziarul local „înainte" din 27.11.84, „această mare echipă (singura!) ştie să ţină stâlpii toamnei pe umeri de bărbaţi şi să ne deschidă drumul spre toate oceanele lumii". *Şi va mai arăta marele scriitor*: „Căutând în mierea timpului, nu găsesc o a doua echipă românească în stare să treacă prin atâtea furtuni şi să iasă mereu cu toate catargele înalte şi pline de luceferi. Sunt convins că uluitoarea echipă a Craiovei va ajunge la... iarba fragedă din primăvară, nu se va împiedica, precum Dinamo, în mohorul toamnei..."

Cum a reuşit „campioana unei mari iubiri" să revină pe buzele tuturor iubitorilor de fotbal din ţară, în ciuda unei evoluţii anoste în campionat, vom vedea în paginile următoare, constituite întrr-un serial din trei episoade, din păcate fără happy-end...

*

4

Studenţii au început campionatul în prim-plan, cu o partidă televizată (1 – 1 cu Rapidul) dar golul primit în ultimul minut confirma, se pare, degringolada uşor de bănuit din tabăra lor şi multora le era teamă că se va accentua.

Temerile nu au durat decât trei zile pentru că, la Baia-Mare, „*Bâcu* (*va*) *înscrie cu dezinvoltură*", confinţind o victorie obţinută „*mai uşor decât arată scorni* şi existenţa unei pleiade de tineri fotbalişti în Bănie, Bâcu, Cioroianu, Stănescu şi Sorohan, care au trebuit să suplinească absenţa titularilor Negrilă, Tilihoi, Beldeanu, Donose, Bălăci şi Cămătaru (înlocuit în min. 6).

A urmat partida de la Belfast (2 – 3 cu Irlanda de Nord), eu 8 craioveni chemaţi la lot (Cămătaru şi Negrilă – accidentaţi însă). Cămătaru, cel care era pentru S.G.

Eriksson, antrenorul Benficăi şi lui A.S. Roma (adversară Stelei), *„unul dintre vârfurile europene care ne-au impresionat cel mai mult*, n-a figurat însă în echipa de la Belfast, aşa cum n-o va face, din aceleaşi motive, şi la revanşa de la Bucureşti...

19 septembrie 1948

BEŢIS SEVILLA – UNIVERSITATEA l-o (O-O)

Înaintea turului de la Sevilla, echipa craioveană a mai avut la dispoziţie o singură posibilitate oficială de repetiţie, jocul de pe „Central" cu S.C. Bacău (2-O), în care Cămătaru a dovedit o excelentă dispoziţie de joc iar Octavian Popescu şi-a făcut debutul la noua sa formaţie.

Presa noastră accentua dificultatea întâlnirii cu reprezentanta fotbalului spaniol dar se spera, ca de obicei, în experienţa internaţională a fotbaliştilor noştri, iar ziarul local „înainte" era mai concret, având, ca toţi suporterii craioveni *„o problemă obsedantă în perspectiva jocurilor cu Betis dar şi de campionat*: necesitatea legitimării lui Mănăilă, Matei, desigur şi a lui Stângaciu, şi a unui fundaş central de marcaj".

Betis Sevilla nu trecea nici ea printr-o perioadă mai favorabilă, fotbalul spaniol înregistrând cel mai greu moment din istoria sa, conflictul cluburi – jucătorii profesionişti fiind materializat printr-o grevă. Deşi nerezolvat, aceasta nu a împiedicat 5 din cele 6 cluburi participante la cupele europene (Athletico Bilbao, C.F. Barcelona, Real Madrid, Real Valladolid şi Betis) să comunice în seara tratativelor (joi, 13 septembrie) că se vor prezenta la partidele din 19 septembrie. Hotărârea jucătorilor de la Sevilla este explicabilă prin dorinţa lor de a forţa mâna patronilor printr-o calificare de răsunet în faţa unei echipe de renume continental şi prin ambiţia, declarată înaintea conflictului, de a... cuceri Cupa UEFA!...

Antrenorul José Alzate Rivero (venit de doi ani de la Osasuna) avea însă ambiţii ceva mai estetice: Vrem *să dovedim şi în partidele din Cupa UEFA că merităm titlul de echipă care joacă cel mai spectaculos fotbal din Spania*!" înaintea dublei confruntări cu Universitatea, spaniolii nu

dovediseră o formă de zile mari, dimpotrivă, exceptând un 1 – O cu Penarol Montevideo (gol Waldo, în min. 90) în turul I al turneului de la Vigo, obţinuseră mai degrabă rezultate îmbucurătoare pentru craioveni: 2 – 3 cu Celta Vigo în finala turneului mai sus amintit (după O-2 şi 1 – 3), gazdele meritând încă două goluri în plus, şi un O-O cu Real Sociedad acasă în prima etapă.

Rincon, celebrul vârf spaniol, format la Real Madrid dar lansat cu adevărat la Betis, se resimţea încă după accidentarea anterioară lui Euro 84 şi nu jucase decât 24 minute în partida cu Penarol iar celălalt vârf, argentinianul Calderón, şi el accidentat, era incert pentru partida din 19 septembrie.

În tentativa sa mai mult decât ambiţioasă de câştigare a Cupei UEFA, clubul andaluz se mai baza pe „grăsuţul" (traducerea numelui) Gordillo, mijlocaş stânga la naţională dar fundaş stânga la echipa de club, pe fostul titular al naţionalei Cardenosa, decanul de vârstă al formaţiei, un excelent tactician, extrem de incisiv, pe Ortega, un veritabil dirijor de joc şi… mai puţin pe portarul Esnaola, prezentat în presa noastră ca *„vulnerabil la şuturile pe jos, având reflexe ce nu impresionează"* înainte de a trece la „filmul" primei manşe, să mai consemnăm o declaraţie „de atmosferă", cea a preşedintelui clubului Andaluz:

„Prezenţa unei echipe cu cartea de vizită a U.C. la Sevilia este privită cu mare atenţie. Sunt sigur că vom vedea un meci de certă clasă, date fiind numeroasele prezenţe de internaţionali în teren".

FILMUL MECIULUI

În tribunele stadionului *„Benito Villamarin"* (capacitate 50.000 locuri) au luat loc 35.000 de înfocaţi suporteri andaluzi, dornici de o victorie la scor, care să-i scutească de emoţii pentru partida retur. Studenţii craioveni, trecuţi printre altele şi prin „purgatoriile" de la Milano, Florenţa, Bordeaux, Atena sau Lisabona, nu s-au lăsat impresionaţi de atmosfera incendiară din tribune sau de bunăvoinţa arbitrului francez M. Vautrot în a le

„acorda” cartonaşe şi au abordat partida cu foarte mult curaj.

Acţionând cu multă siguranţă în apărare, acolo unde Ştefănescu şi Irimescu dejucau mai toate încercările de infiltrare frontală, în dribling sau prin un-doi, iar Negrilă şi Ungureanu stopau cu energie încercările adversarilor de învăluire, pentru a ajuta apoi mijlocul în combinaţiile menite să conserve balonul în căutarea unei breşe în defensiva gazdelor, neutralizând punctele cheie ale echipei andaluze, Gordillo (blocat de Geolgău la fiecare încercare de a urca în atac), Cardenosa, Rincon şi Parra, stopând tentativele fundaşilor centrali Alex şi Mantilla de a participa la fazele ofensive şi având în Lung un adevărat înger păzitor al buturilor, un erou al meciului (despre care presa spaniolă avea să scrie a doua zi că *„de la Zamora şi Arconada*, *Sevilla n-a mai văzut un asemenea portar”*), echipa craioveană şi-a putut face obişnuitul joc de pase, de liniştire a jocului, dând aproape 80 minute impresia că nu va putea fi învinsă. Şi n-ar fi fost, dacă n-ar fi intervenit singura greşeală de apărare, aceea din min. 79, de la gol.

Dar să nu anticipăm şi să derulăm fazele importante ale celor 90 minute. Partida a început într-o notă de angajament total, jucătorii spanioli atacând cu furie, convinşi şi hotărâţi să marcheze cât mai repede şi cât mai multe goluri, pentru a decide din primul joc calificarea şi a scăpa de „obsesia Craiova”. Din fericire însă pentru echipa noastră, la numai 7 minute de la debut, mingea trimisă cu capul de Pacco din marginea careului mic a lovit bara transversală!

Ungureanu nu-şi va lăsa replica aşteptată şi, pentru a pune capăt sfertului de oră de început de care se tem toate echipele noastre, a interceptat un balon la centrul terenului, a făcut un un-doi cu Geolgău şi, după o cursă solitară, a şutat puternic în bara din dreapta lui Esnaola!

Moment psihologic, pe care Cardenosa încearcă să-l anuleze un minut mal târziu dar va rata, pentru ca peste încă un minut (min.17), Ţicleanu să fie accidentat involuntar de Gordillo şi să părăsească terenul, dându-i

posibilitatea lui Beldeanu să reia seria jocurilor internaţionale (după un retur în divizia B, la Constructorul).

În min. 30, Rincon e la numai… 10 metri de gol dar Lung va para, cum o va face şi în faţa lui Cardenosa. Peste 6 minute, apare şi Cârţu… la rampă, are o frumoasă preluare dar nu obţine decât corner.

Repriza se va încheia cu o nouă fază incendiară la poarta lui Lung, la şutul lui Rincon.

…Jocul se reia cu o cursă temerară a lui Bâcu, încheiată cu un şut din poziţie dificilă, dar faza se putea încheia cu gol în eventualitatea unei pase la Cârţu, aflat liber…

Va rata apoi Cardenosa (min.49) pentru ca, în min.53, Cămătaru să şuteze neinspirat, puternic, de la numai 9 metri, în portarul Esnaola!

În min.58, intră şi al doilea vârf spaniol, Waldo înlocuindu-l pe Ortega dar noi ocazii vor fi trecute tot în contul oaspeţilor: Cârţu (mm.60) şi Cămătaru (min.61, „cap” peste transversală).

În acelaşi minut, la poarta noastră, înregistrăm o fază extrem de fierbinte dar fundaşul Mantilla va rata din 6 metri!…

Presiunea spaniolilor creşte şi golul este anunţat de ocaziile din minutele 73 (Parra), 74 (Pacco, şut pe lângă poartă) şi 77 (Waldo).

Două minute mai târziu (min.79), stadionul andaluz… explodează pur şi simplu: la o fază confuză, în care apărarea noastră nu s-a sincronizat pentru prima oară, Suárez nu iartă şi… stabileşte scorul final: l-o.

Jocul se încinge iar jucătorii noştri ripostează curajos. Mai întâi, va fi lovitura liberă executată „ca din tun” de Beldeanu, apoi cursa tânărului Oct. Popescu, care ia o acţiune pe cont propriu, trece balonul pe lângă Mantilla şi-l obligă pe acesta, în disperare de cauză, să-l ia pur şi simplu de gât. Fault evident, sancţionat cu cartonaş galben (singurul al gazdelor).

Spaniolii îşi reiau atacurile în forţă, au prins curaj,

mai vor goluri, încurajaţi frenetic de cei 35.000 de spectatori ridicaţi în picioare, vor rata prin Pacco şi Rincon, dar Irimescu le va tăia elanul cu o „bombă” de la 40 metri, din lovitură liberă, ce va trece milimetric pe lângă poartă.

În minutul următor, moment greu pentru studenţii craioveni, care vor fi obligaţi să termine partida în 10 oameni, după ruptura musculară suferită de Ungureanu. Dăruirea fantastică de care au dat dovadă oltenii a făcut ca golul lui Suárez să rămână singurul până la cel al lui Cârţu, de la Craiova...

După această primă manşă, presa noastră s-a arătat foarte circumspectă în privinţa şanselor celor două echipe venite din deplasare cu acelaşi handicap (O-1), Universitatea şi Steaua, subliniind însă forma excepţională a portarului Lung, valoarea echipei spaniole, importanţa accidentării lui Ţicleanu în economia replicii craiovene şi mai ales dârzenia şi ambiţia cu adevărat olteneşti ale studenţilor craioveni.

„*SPORTUL*” (*20.09.84*): „Deşi handicapată, încă de la jumătatea primei reprize, de accidentarea lui Ţicleanu, echipa craioveană a dat o replică dârză adversarei sale”.

„*SPERANŢE*” (*Marius Popescu*, „*Sportul*”, *21.09.84*): „După părerea noastră, O-1 este cel mai periculos scor într-o cupă europeană, (...). Italianul Conţi sau spaniolul Rincon sunt oricând în stare să-ţi ia... somnul în noaptea meciurilor revanşă. (...) îi aşteaptă o luptă foarte grea: o luptă pe care o pot câştiga numai dacă dăruirii lor (totale) i se vor adăuga multă inteligenţă de joc şi nervi de oţel”.

„*ÎNAINTE*”: „Betis este o echipă foarte valoroasă, poate de calibrul lui Girondins de Bordeaux, poate chiar superioară, fiind o reprezentantă veritabilă a fotbalului spaniol. U.C. a pierdut la limită, eu l-o pentru că a abordat jocul cu un curaj nedi-simulat, de o manieră surprinzătoare pentru spanioli”.

„UN LANŢ DE GHINIOANE” (Ov. Ioaniţoaia, „Flacăra”, 21.09.84):

„U.C. a fost urmărită azi (...) de un lanţ întreg de

ghinioane, de parcă nu i-ar fi fost de ajuns absenţele lui Balaci şi Tilihoi I (...) Putea fi o diferenţă mai mare în favoarea gazdelor, care s-au zbătut să lase o impresie cât mai bună pentru a câştiga, şi pe această cale, diferendul cu patronatul (...) dar la fel de bine întâlnirea se putea încheia la egalitate sau chiar cu victoria craiovenilor".

„*CALIFICAREA GREA DAR POSIBILĂ*" (*Ov. Ioaniţoaia*, „*Flacăra*", *28.09.84*): „Universitatea nu mai e azi ce a fost în sezoanele trecute. La Sevilla, ea s-a apărat exact şi cu mult devotament, portarul Lung fiind strălucitor (a primit cea mai mare notă din partea cronicarilor ziarului «Marca», a căror analiză a vizat comportarea celor 6 echipe spaniole angajate în cupele europene şi a adversarilor lor!), a contraatacat uneori periculos, trecându-şi în cont şi două mari ocazii de gol (...) dar n-a mai arătat anvergura de altă dată, deşi antrenorilor nu li se poate imputa nimic (...) în sezoanele trecute, şi când mai pierdea, Craiova lăsa impresia unei echipe mari, cu veleităţi (justificate) şi resurse. (...) Betis a jucat la rându-i cu mare ambiţie şi a demonstrat valoare, jucători ca Gordillo (redus la neputinţă de marcajul unui Geolgău dispus la orice efort), Rincon, Cardenosa sau Mantilla (...) putând evolua la orice formaţie de renume de pe continent.

(...) Universitatea a terminat meciul de la Sevilla fără *7* din titularii care au dus-o, prin talent şi sudoare, până în semifinalele Cupei UEFA 1983! (...) Pretenţiile au rămas aceleaşi dar nivelul a scăzut, adăugându-se la toate acestea şi uzura la care au fost supuşi, la club şi la naţională, majoritatea componenţilor lotului.

(...) Universitatea nu poate beneficia, cum ar fi firesc, de serviciile jucătorilor pe care a intenţionat şi intenţionează să-i legitimeze (...), lucrurile puteau sta altfel dacă Federaţia ar fi manifestat mai multă înţelegere şi ar fi acţionat mai energic. Dam-a făcut-o. Ea n-a găsit mijloace de a întinde o mână de ajutor Craiovei, în fond unei cât mai bune reprezentări a fotbalului românesc. (...) Mănăilă, Matei şi ceilalţi continuă să aştepte acordarea dreptului de

joc. (...) Acum un an, ca să izbutească, i-ar fi ajuns să evolueze la valoarea ei. Miercuri va trebui (...) să se autodepăşească".

3 octombrie 1984

UNIVERSITATEA – BEŢIS SEVILLA l-o (1-O) (6 – 3 la 11 m)

Şi a venit şi ziua revanşei...

Echipa craioveană era în continuare fără Tilihoi (sciatică; de-abia vineri îşi reluase antrenamentele, după o lungă perioadă de întrerupere), Bălăci, Săndoi (hepatită), Donose (plecat fără dezlegare la Reşiţa), cu Ţicleanu şi Ungureanu încă nerefăcuţi total după accidentele suferite în prima manşă, toate acestea în condiţiile în care jucătorii spanioli soseau în Bănie, deşi după 1 – 2 cu CF Barcelona pe teren propriu, în campionat, afişând o aroganţă inexplicabilă, reliefată şi de unele declaraţii de-a dreptul hilare, de genul: „*Lung e un portar adormit*!"

În perioada scursă între cele două manşe, studenţii craioveni nu oferiseră prea multe motive de optimism, dovedind o scădere de tonus îngrijorătoare (3 – 3 cu Poli laşi acasă şi 1 – 3 cu Sportul Studenţesc, în Regie). Singurul fapt îmbucurător era reintrarea promiţătoarea a lui Mie Balaci din meciul de pe „Central", când contribuise la întoarcerea rezultatului de la 1 – 2 la 3 – 2, dar cum Ilie Balaci nu va apărea pe gazon în returul cu Betis, rămânea doar vechea speranţă în experienţa competiţională, devenită laitmotivul încurajării, din toamna lui 1983 încoace...

Problema transferurilor numite Stângaciu, Matei şi Mănăilă rămânea încă nerezolvată, în ciuda numeroaselor apeluri făcute în presă, aşa încât „campioana unei mari iubiri" se va vedea nevoită să apeleze la serviciile unor jucători accidentaţi, Ungureanu şi Ţicleanu, acesta din urmă, cu entorsă la glezna piciorului drept (de la Sevilla), neacceptând ideea de a nu juca...

Atmosfera dinaintea jocului e întotdeauna bine reliefată de declaraţiile din ambele tabere, aşa încât apelăm la câteva mostre:

PEPE ALZATE, antrenorul echipei spaniole: „La Sevilla, Betis putea câştiga la 3 – 4 goluri diferenţă, ceea ce ne-ar fi scutit de griji şi emoţii pentru partida de la Craiova. Betis a jucat nesperat de bine, după săptămâni de tensiuni, îngrijorări, frământări şi putem atribui rezultatul minim cu care a câştigat mai mult neşansei. Este adevărat, U.C. l-a avut în poartă pe Lung (…) care ne-a impresionat pe toţi. (…). Cel mai mult mă tem de public care, am auzit, este incendiar, dar şi de Cămătaru, un vârf de atac puternic, bine clădit, împotriva căruia va trebui să ne luăm măsuri speciale. Noi ne putem pune nădejdea în reuşita vreunui contraatac, precum şi în unele erori pe care gazdele vor fi nevoite să le săvârşească în dorinţa lor de a marca".

CÂRŢU: „Cu tot lotul valid sunt convins că putem să-i depăşim la două goluri diferenţă. Publicul să aibă încredere în noi, fiindcă putem obţine calificarea chiar în min. 90 sau în prelungiri".

NEGRILĂ: „Ne calificăm fără niciun fel de discuţie. Publicul să fie alături de noi şi veţi vedea".

OCT. POPESCU: „Sper să debutez cu un gol în Cupa UEFA, care ar fi o mare bucurie pentru mine şi pentru cei 8 fraţi ai mei care vor veni să mă vadă".

FILMUL MECIULUI

Cea mai dificilă calificare a echipei craiovene, în ciuda unei dominări adeseori sufocante, cu un raport de şuturi mai rar întâlnit în cupele europene: 33 – 10 (19 – 5)!

Momentele cele mai frumoase rămase, nu ne îndoim, pe retina (tele) spectatorilor au fost „faza braziliană" a lui Cârţu, încheiată cu un volé în bara laterală, penalty-ul apărat de Lung în faţa celebrului Rincón şi golul decisiv marcat de tânărul debutant Octavian Popescu, de o manieră care putea aduce infarctul multor telespectatori (sus, în vinclu, dând impresia pe micul ecran că balonul sa dus mult peste poartă!), la toate acestea adăugându-se coşmarul imbatabilităţii lui Esnaola, cel „*fără reflexe*"…

Partida a început în forţă, cu întreaga echipă craioveană în terenul advers şi chiar în primul minut

Negrilă va şuta puternic, din unghi, în stilul său binecunoscut dar Esnaola va reţine. Cinci minute mai târziu, înregistrăm o nouă „bombă” (Irimescu), de data aceasta la o lovitură liberă obţinută de Cârţu.

Şi totuşi, gazdele nu-şi găsesc ritmul, spaniolii trag de timp, fragmentează jocul şi, după bara lui Irimescu din min. 17, au două minute bune (20 şi 21) în care obţin primul corner (din două!) şi expediază primul şut la poarta lui Lung (lovitură liberă Rincón, cap „peste” Pacco).

Echipa craioveană îşi reia presingul pentru a evita atacurile periculoase ale oaspeţilor şi, din min. 23, începe o adevărată canonadă la poarta „bunicului” Esnaola (35 ani). Mai întâi, înregistrăm un volé puternic de la 25 metri al lui Beldeanu, respins de portarul spaniol, urmează un şut puternic cu pământul, foarte periculos, al lui Irimescu (min.25), pentru ca în min. 28 Cârţu să şuteze puternic pe poartă, după o preluare rapidă, dar Esnaola va reţine, cum o va face şi în următoarele trei minute, la şuturile lui Irimescu (de două ori), Cârţu şi Cămătaru.

De reţinut însă că, în acest meci, Irimescu juca pe post de… fundaş central de marcaj!

În min. 35, oaspeţii vor urca pentru prima oară periculos în atac dar Ştefănescu îl va deposeda prin alunecare pe Rincón.

Repriza se termină tensionat: în penultimul minut, Negrilă îşi exasperează suporterii şutând violent ÎN BARĂ (!) de la 18 metri, pentru ca înainte de plecarea la cabine, Adrian Popescu să-l încerce din nou pe Esnaola cu o bombă la firul ierbii.

Repriza a doua începe fulminant, ridicând tribunele în picioare: talonat de Alex, Cârţu pătrunde în marginea careului şi şutează în vinclu, învingându-l, în sfârşit, pe Esnaola! E1-O şi toată lumea începe să fie convinsă de calificare. O calificare care va veni, dar mai greu şi mai târziu decât crezuse cel mai pesimist spectator…

Din acest moment şi până în ultimele cinci minute, cu excepţia golului marcat din ofsaid de oaspeţi, partida este la discreţia studenţilor craioveni, care atacă cu furie,

hotărâţi să încheie cât mai repede conturile şi, în min. 50, Cârţu va rata (tot el) prima ocazie de după gol, la o fază frumos lucrată de Negrilă şi Geolgău. Negrilă îi va da încă o dată emoţii lui Esnaola, în min. 52, disperându-l cu un şut în colţul lung, pentru ca, imediat după golul din ofsaid al spaniolilor, Cârţu să-şi facă, în premieră, un nou „număr artizanal”: preia frumos în careu, îşi întoarce cu călcâiul, scurt şi şutează din volé, cu stângul, în colţul scurt. Esnaola şi întreaga apărare adversă rămân în admiraţie dar mingea loveşte din nou bara laterală!!! O fază pe care, dacă ar fi înregistrat-o, televiziunea mexicană ar fi reluat-o săptămânal între cele două… campionate mondiale cu sombrero…

După min. 68, în care se face prima schimbare (iese Pacco, intră Calleja) urmează, seria de trei bombe ale lui Irimescu, la care Esnaola va face din nou minuni (minutele 70, 72 şi 75), pentru ca, în min. 77, Cârţu, eroul meciului, să fie la un pas de a decide calificarea. Din păcate, arbitrul austriac nu acordă penalty-ul care se cuvenea la obstrucţionarea sa în careu.

Odată cu intrarea pe „ultima sută” a partidei, cei doi antrenori se gândesc să decidă calificarea prin forţe proaspete trimise în teren: Bâcu (82-Ţicleanu, nerefăcut total) şi Casado (84 Cardenosa) dar, neintegrat încă în atmosfera de pe gazon, tânărul craiovean intrat ratează posibilitatea obţinerii calificării în min.84: centrare Cârţu, Beldeanu lasă pentru Bâcu, „Scifo” al Craiovei nu sesizează, balonul ajunge la Negrilă care, surprins, şutează imprecis… amânând calificarea.

Un minut mai târziu, vom fi la un pas de… eliminare dar ne salvează Lung, care va apăra două şuturi consecutive de gol!

Prelungirile vor debuta în condiţii neprielnice pentru echipa noastră, cu înlocuirea lui Ungureanu (accidentat de mult timp) şi cu Adrian Popescu semivalid dar, după nici trei minute, balanţa se va înclina din nou în favoarea stundenţilor prin eliminarea lui Diego.

Cum în min.94 Esnaola va scoate din nou incredibil,

din vinclu, un şut semnat de Cârţu, iar două minute mai târziu Suárez îşi va fractura o mână, rămânând să facă figuraţie în teren, se părea că şansele de calificare ale echipei din Bănie erau maxime. Nu va fi aşa, pentru că se vor opune fie Esnaola, la o nouă bombă la firul ierbii a lui Irimescu (min. 100), fie bara (din nou!) la un şut-Cârţu!...

La niciun minut de la noua „bară" a lui Cârţu, se produce o învălmăşeală în careul oaspeţilor, Esnaola scapă balonul, revine, foarte aproape de linia porţii, Cămătaru se repede să introducă balonul în poartă şi... arbitrul austriac îl elimină!...

Moment psihologic, stadionul e un vulcan, va exploda din nou la faultul în careu asupra lui Cârţu (min.107), la care nu s-a acordat nimic, pentru ca în minutul următor să se audă clopotele bisericii Madona Dudu... Lung salvează însă un gol ca şi făcut din faţa lui Casado şi cele 120 de minute iau sfârşit cu două noi ocazii craiovene.

Vor urma penalty-urile. Tensiune la cote maxime, cu mult peste cea din partida cu Dinamo Moscova. Ne rezumăm doar la a nota, pe scurt, istoricul seriei de penalty-uri: Irimescu 2-O, Casado 2 – 1, Bâcu 3 – 1, Rincon 3 – 1 (apără Lung!), Cârţu 4 – 1, Mantilla 4 – 2, Ştefănescu 5 – 2, Calleja 5 – 3, Octavian Popescu 6 – 3 şi calificare!!...

Să mai notăm şi... numărul barelor: Irimescu, Negrilă, Cârţu (2), deci, total 4!...

DECLARAŢII DUPĂ MECI

l

RUDOLF BATĂ (*Cehoslovacia*), *observator UEFA*: „Spaniolii au practicat un joc dur, în timp ce U.C. s-a dovedit o echipă foarte inteligentă şi rapidă în combinaţii. Pot afirma că fotbalştii de la U.C. gândesc în teren fiecare fază de joc şi acţionează ca un autentic calculator electronic".

M. RĂDULESCU (*antrenor principal U.C.*): „Calificarea o meritau fără prelungiri şi fără executarea loviturilor de la 11 metri, dacă avem în vedere ocaziile bune de gol de care au dispus (...). Se cuvine să-i evidenţiez în mod special pe Ţicleanu şi Ungureanu care,

deşi nu erau complet refăcuţi la ora meciului, au vrut să joace pentru a-şi aduce contribuţia la această calificare. Consider că fără prezenţa lor în formaţie am fi trecut prin momente mult mai grele".

CÂRŢU: „(...) am fost convins de calificare şi de faptul că voi juca bine (...), să nu uităm că meciul a fost inteligent pregătit de conducerea tehnică a echipei".

LUNG: „Calificarea e muncită şi consider că am întâlnit o echipă puternică, rea în joc, violentă chiar în unele momente".

CĂMĂTARU: „Nu i-am făcut nimic spaniolului, dar absolut nimic! Sunt consternat. Tot timpul, apărătorii spanioli ne-au faultat şi scuipat. Aşa ceva n-am mai întâlnit!"

PRESA DUPĂ MECI

„CALIFICARE MERITATĂ DUPĂ UN MECI DRAMATIC" (*C. Firănescu*, *„Sportul"*, *4.10.84*): „Cu Ţicleanu şi Ungureanu incomplet refăcuţi (...), echipa craioveană a evoluat, în prima repriză şi vreun sfert de oră după pauză, ca în zilele ei bune (...) elevii antrenorilor Mircea Rădulescu şi Silviu Stănescu şi-au afirmat clar superioritatea în joc, au dominat insistent (spaniolii au trecut rareori centrul terenului în această perioadă) şi au pus frecvent în pericol poarta excelentului Esnaola".

„GREU A MAI FOST!" (*Marius Popescu*, *„Sportul"*, *4.10.84*): „(...) Cârţu ne-a oferit două «acute» superbe, un gol ca în filme şi o bară după o execuţie braziliană..."

„UN PUTERNIC SUPORT MORAL PENTRU REALIZAREA ECHIPEI CRAIOVENE" (*C. Firănescu*, *„Sportul"*, *din 5.10.84*): „Performera primei manşe este U.C., care a eliminat pe Betis Sevilla şi a probat un curaj remarcabil în înfruntarea propriilor dificultăţi de moment. (...) Este sigur că, dacă U.C. s-ar fi putut prezenta la valoarea şi forţa din anii trecuţi, ea ar fi eliminat mai uşor pe Betis. În condiţiile actuale însă, echipa craioveană a fost nevoită să lupte din greu, atât în prima manşă, cât şi pe propriul teren (...). Deşi nu este o echipă de renume, Betis s-a dovedit totuşi o adversară foarte incomodă care, pe

lângă valoarea ei intrinsecă, a uzat, pentru a-şi atinge scopul, de tot felul de mijloace, inclusiv pe plan psihologic. (...) oricât de dificilă ar fi perioada prin care trece formaţia olteană, ea a reuşit să demonstreze îngâmfaţilor lor adversari că rămâne un «11» redutabil, cu o forţă de joc remarcabilă".

„LOVITURILE DE LA 11 METRI AU FĂCUT DREPTATE" (*Ov. Ioaniţoaia*, *„Flacăra"*, *5.10.84*): „Stau şi mă gândesc (...) dacă mi-a fost dat să asist până acum la o partidă atât de dramatică (...)! S-au jucat aici (...) 120 minute de fotbal cu o încordare halucinantă (...) Craiova a jucat mult mai bine decât adversară ei şi ar fi meritat să se desprindă în câştigătoare detaşată încă de la încheierea celor 90 minute regulamentare.

(...) Ca întotdeauna, la greu, craiovenii şi-au strâns rândurile, demonstrând o voinţă şi o putere de sacrificiu exemplare. (...) Rar am văzut la Craiova chiar şi în sezoanele ei de vârf, o atât de mare dorinţă de a învinge, o atât de solidă temeinicie de a răsplăti un public generos printr-un travaliu fără sfârşit".

„GRIJILE CRAIOVEI" (*Ov. Ioaniţoaia*, *„Flacăra"*, *12.10.84*): „Cârţu (parcă la meciul vieţii sale) şi Irimescu (pe un post care nu-i convine) au fost cei mai buni. (...) Lotul Universităţii, subţire în general, pare la această oră (...) mai şubred ca oricând. (...) Nu milă cere U.C., nici favoruri, ci reglementarea unei situaţii de fapt, jucătorii amintiţi (Stângaciu, Mănăilă, Matei) fiind, cum am mai spus, studenţi la Craiova. Fie şi numai pentru psihicul formaţiei oltene, transferurile în discuţie se cuvin perfectate, mai ales că Mănăilă şi Matei, convocap în faţa Biroului Federal, şi-au exprimat (pentru a câta oară?) hotărârea de a se stabili la Craiova".

CAPITOLUL XII

CÂRTU – OLYMPIAKOS 2-O

t

Olympiakos Pireu, o cunoştinţă mai veche a fotbaliştilor şi spectatorilor craioveni, mai precis din toamna anului 1981 (3-O, O-2 în primul tur al CC), apărea

la noua confruntare cu o echipă mult schimbată în bine, cu 6 internaţionali greci la zi (Sarganis, Michas, Vanvakoulos, Kousoulakis, Mitropoulos şi Anastopoulos), cu încă doi internaţionali străini, austriacul Welzi (25 A, prezent la CM ’82), venit de la Valencia şi norvegianul Albertssen (19 A), cu noile achiziţii Papaghelis şi... Zindros, fostul jucător al U.C. (!), cu un antrenor de mare valoare, olandezul Georg Kessler, cel ce l-a promovat pe... Johann Cruiff, fost antrenor al Olandei (1964 – 70), la Sparta Rotterdam (1970 – 71), RCS Anderlecht (1971 – 73), PEC Zwolle (1973 – 74), Hertha Berlin (1974 – 77), QZ67 Alkmaar (1978 – 82) şi FC Bruges (1982 – 84) şi... cu „gheata de bronz” a ediţiei 1983/84, Nikos Anastapoulos (29 goluri).

Club puternic, înfiinţat în 1926, cu 26 titluri de campioană, cu 17 cupe ale Greciei şi 12 participări în CCE, Olimpyakos a dispus întotdeauna de jucători de valoare, unii importaţi, conduşi în majoritatea cazurilor de tehnicieni renumiţi ai continentului (Senekovitch, K. Gorski, G. Kessler) şi nu e de mirare că la momentul „revanşei” cu Universitatea, ocupa locul 15 în topul revistei „*L’Équipe*”, cu 22 de participări în cupele europene, şi era vicecampioana ţării.

Jucătorii din Pireu se dovedeau foarte puternici pe teren propriu, acolo unde erau susţinuţi frenetic, şi nu prea obişnuiau să ia gol pe gazon grecesc. Singurele excepţii în cei patru ani consecutivi de CCE fuseseră puternicele echipe vest – germane Bayern München – în 1980/81 (2 – 4, O-3) şi Hamburger – în 1982/83 (O-1, O-4, scor fluviu la Pireu!). În rest, învinseseră acasă pe Dinamo Zagreb în Cupa UEFA 1977/78 (3 – 1 dar 1 – 5 apoi) pe Universitatea (2-O, O-3) în 1981/82, pe Oesters (Suedia) cu 2-O şi O-1, înainte de „dezastrul Hamburg”, eliminase pe Ajax Amsterdam (!) în 1983/84 (O-O, 2-O) pentru ca apoi, după un l-o acasă şi un penalty ratat, să piardă cu O-3 la Lisabona, în faţă... Benficăi Lisabona.

În ediţia 1984/85, Vanvakoulos et comp. Începeau să se dovedească periculoşi în deplasare, mai ales după eliminarea surprinzătoare a celor de la Neuchitel. După l-o

acasă (Mitropoulos-min. 2), jucătorii greci nu păreau a mai avea şanse de calificare, date fiind condiţiile de desfăşurare a partidei. La Neuchitel ploua de trei zile, erau doar 10° C faţă de cele 32°C de la Pireu iar gazdele conduseseră de două ori. Va egala tot de două ori şi Anastopoulos (min. 51 şi... 89!), obţinând o calificare denumită „istorică" dar nebănuind că drumul de la aeroport acasă îl va face... pe braţele suporterilor!

24 octombrie 1984

UNIVERSITATEA – OLYMPIAKOS PIREU l-o (1-O)

Pregătirile turului II au debutat pentru echipa din Pireu cu o mare dorinţă de revanşă, mult licitată şi de presa elenă.

Universitatea Craiova nu se temea însă atât de urmaşii lui Domazos, cât de propriile-i slăbiciuni! După „dubla" cu Betis urmaşe o cădere bruscă, având la bază euforia calificării şi a căsătoriei lui Cămătaru, prompt sancţionată de jucătorii dinamovişti (4 – 2 la Craiova!) dar jucătorii craioveni îşi vor reveni treptat în cele două deplasări de la Buzău (2 – 2) şi Timişoara (2-O).

Geolgău, Ţicleanu şi Ad. Popescu continuau să rămână accidentaţi, nejucând în campionat, Irimescu şi Cămătaru erau suspendaţi de UEFA pentru prima manşă, iar Beldeanu se întorsese de la Buzău într-o stare fizică precară, cu anemie şi ameţeli. Ad. Popescu abia îşi scosese ghipsul, Geolgău avea o fractură la o falangă a piciorului drept, iar Tilihoi, Bălăci, Ungureanu (ultimul cu ruptură musculară) erau în convalescenţă, cu accidentări mai vechi.

La antrenamentul de duminică se produsese o nouă accidentare, aceea a lui Negrilă (recidivă la o întindere musculară), care va pune problema folosirii lui Sorohan cu numărul 2 pe tricou... în cele din urmă, exceptându-l pe Ad. Popescu, nerecuperat vor intra în teren, refăcuţi complet sau nu, absolut toţi cei cu probleme medicale, probând din nou dorinţa de a învinge.

Toate aceste dificultăţi au fost subliniate, în nenumărate rânduri, de întreaga presă şi în special în

„Flacăra”, sub semnătura lui Ovidiu Ioaniţoaia:

„(…) ultimele ei meciuri din divizie, dincolo de frumoasa victorie de la Timişoara, au pus în evidenţă, cu şi mai multă pregnanţă, momentul mai greu prin care trece campioana unei mari iubiri. Criza de efectiva Craiovei (…) continuă şi, încă mai mult, parcă se adânceşte. (…) rezolvarea transferurilor lui Mănăilă şi Matei întârzie nejustificat sub privirile impasibile ale FRF şi *CNEFS*! *(…) nimic sau aproape nimic, în aifara unor declaraţii diplomatice, nu s-a întreprins pentru sprijinirea celei dintâi formaţii române pătrunsă într-o semifinală europeană.*

(…) chiar şi slăbită de toate aceste nefericite accidentări şi suspendări, Craiova rămâne o echipă de elită, în stare ca şi în manşele cu Betis, să lupte cu o dăruire împinsă până la sacrificiu pentru fiecare minge, pentru fiecare metru de teren. Chiar şi cârpită, ea îşi păstrează valoarea, clasa”.

DECLARAŢII ÎNAINTE DE MECI

f

MITROPOULOS: „Îi cunosc pe craioveni din 1981, când constituiau o echipă foarte bună. Acum am înţeles că echipa se află într-un uşor regres. Pentru noi, constituie un avantaj faptul că nu evoluează Cămătaru, iar Balaci nu este restabilit complet”.

GEORG KESSLER: „Pentru mine Craiova reprezintă un nume în fotbalul european, o echipă bună, cu mulţi internaţionali consacraţi. Am avut, de altfel, prilejul să urmăresc echipa de fotbal a României înaintea turneului final al CC şi mărturisesc că m-a încântat; am rămas însă apoi surprins de comportarea ei în Franţa. (…). Foarte mulţi prieteni de-ai mei din Franţa, Olanda, RFG mi-au spus, după tragerea la sorţi, că ea este «nenorocită» pentru noi, în sensul că ne-au scos în cale o echipă foarte bună, cu o organizare de joc ireproşabilă. Am aflat apoi, din presă şi din alte surse de informare, că în prezent Craiova nu mai e cea de acum doi ani dar, ca antrenor cu experienţa pe care o am, nu pot să mă las dus de astfel

de… zvonuri. O echipă care are în alcătuirea ei pe Lung, Bălăci, Ştefănescu, Geolgău, Cămătaru, Ungureanu, Ţicleanu nu poate fi decât o echipă foarte bună. (…) De aceea, eu acord 60% şanse de calificare Craiovei şi 40% lui Olympiakos".

M. RĂDULESCU, antrenor principal al U.C.: „Sunt convins că jucătorii pe care îi voi trimite în teren, cu maturitatea lor competiţională, plusul de tehnicitate şi de disciplină tactică ce le vor proba, vor reuşi să câştige acest meci. Aş fi tentat să afirm că, de data aceasta, calificarea se va decide la Craiova".

FILMUL MECIULUI

A fost un joc mult tacticizat, mai mult strategic în marea sa parte, ambele echipe dovedind multă precauţie în aşezarea în teren. Totuşi, dată fiind starea de semivaliditate a lotului, jucătorii craioveni au forţat desprinderea la o diferenţă asigurătoare în vederea returului, în special în prima repriză, când aveau forţele proaspete. Partida rămâne în memoria spectatorilor prin reintrarea lui Balaci (înlocuit însă la pauză, pentru o contractură musculară), prin noul gol semnat de Cârţu, jocul arţăgos, obraznic al oaspeţilor şi excelent al lui Vanvakoulos, un jucător foarte puternic, cu o valoare peste cea demonstrată de un *nume* ca Gordillo şi, nu în ultimă instanţă, prin comportamentul sub orice critică al celor 3.000 de suporteri greci, potoliţi în final numai prin intervenţia la staţie a… fetei preşedintelui clubului din Pireu…

Prima repriză a fost aproape la discreţia studenţilor, ei ratând numeroase ocazii de gol, mai mari sau mai mici, şi permiţând oaspeţilorun singur şut la poarta lui Lung, cel al lui Vanvakoulos, din lovitură liberă (min. 13).

Fotbaliştii greci au încercat să taie din elanul gazdelor, fragmentând pe cât posibil jocul cu faulturi sau trageri de timp şi acest lucru îl vor face chiar din primul minut, prima victimă fiind Geolgău. Jucătorii din Bănie nu-şi ascund setea de victorie şi, în min. 3, Ungureanu ajunge pe post de vârf, are un culoar favorabil, şutează puternic la

firul ierbii dar Sarganis nu se lasă păcălit.

Patru minute mai târziu, pe fondul încercărilor de tragere de timp ale oaspeţilor, craiovenii îşi arată clasa într-o fază-spectacol: Ţicleanu centrează printre doi adversari, Bâcu lasă la Cârţu dar şutul puternic, din unghi, al acestuia e parat de Sarganis.

După ce oaspeţii reuşesc primul şut spre poarta lui Lung, vine şi min. 15, cel al golului. El se va marca dintr-o fază la fel de spectaculoasă ca cea din min. 7: Beldeanu pasează la Ţicleanu, acesta tentează, sare peste balon, lăsând la Cârţu, complet demarcat pe stânga, care pătrunde în marginea careului şi şutează fără speranţe pentru Sarganis: l-o!

Se părea că studenţii sunt pe drumul cel bun şi scorul din 1981 va fi repetat... Speriaţi de o astfel de alternativă, elevii lui Kessler nu-şi mai aleg mijloacele şi între minutele 18 şi 23 e un fel de corrida, Ţicleanu, Tilihoi şi Balaci căzând victimele jocului durai adversarilor.

Cârţu, întotdeauna în afara aspectelor inestetice ale fotbalului, îşi vede de joc şi, în min. 36, trimite o nouă „bombă” din marginea careului, deviată miraculos peste transversală de portarul grec.

Urmează două ratări Geolgău (38 şi 43), datorate pripelii la finalizare şi un şut puternic reţinut de Sarganis în faţa lui Negrilă, la cornerul executat de Balaci (min. 37). Şi vine penultimul minut al reprizei când, lansat de Ţicleanu, Geolgău face o cursă ca în faţa lui Cabrini, la Bucureşti, centrează perfect, o minge de gol clar şi simplu, dar Cârţu, un estet şi deloc adeptul lucrurilor simple în careul de 16, reia prin foarfecă pe spate (!), balonul trecând peste transversală... Un 2-O ca şi făcut...

În repriza a doua, Oct. Popescu îi ia locul lui Balaci, accidentat încă de la jumătatea reprizei de Persias, umbra sa, iar jucătorii noştri vin ceva mai obosiţi şi mai deconectaţi, permiţând oaspeţilor să preia iniţiativa mai mult de 15 minute, în primele 10 minute, vor obţine 3 din cele 5 cornere ale lor, iar Vanvakoulos va deveni din ce în ce mai periculos în atac, având chiar golul egalării în

vârful bocancului în min. 56, când Lung a reuşit să devieze în corner.

Mijlocul „de 3” nu face faţă celor 4 – 5 mijlocaşi eleni, se simte nevoia unui echilibru şi, în min. 60, va intra Mănăilă în locul lui Geolgău, trecându-se deci la un 4 – 4 – 2 mai sigur, cu Bâcu dator să vină pe centru la finalizare.

Schimbarea va fi de bun augur, chiar dacă oaspeţii nu vor ceda iniţiativa chiar aşa de repede. În min. 62, Oct. Popescu îşi face un „număr”, întârzie însă pasa şi, între trei adversari, obţine doar o lovitură liberă de la 18 metri, un corner scurt executat de Cârţu spre colţul lung dar deviat de Sarganis.

Trei minute mai târziu, pe fondul schimbării de iniţiativă, Cârţu va şuta din nou, la o lovitură liberă executată de Ştefănescu, dar balonul va trece de puţin pe lângă cadrul porţii.

În min. 72, Oct. Popescu îşi… exersează ratarea de la Sarajevo după un un-doi cu Ţicleanu!…

I

Din acest moment, oaspeţii nu mai speră la nimic, se mulţumesc cu acest minim dezavantaj şi, în minutele 79 şi 81, Papadopoulos şi Xantopoulos vor primi cartonaşe galbene pentru tragere de timp…

Ce va fi peste două săptămâni? Mulţi pesimişti, mai mulţi doar îngrijoraţi, iar câte unii cu răspunsul tip: *„Las că mai dă Cârţu unu’ şi ne calificăm*!”

Ceea ce…

DECLARAŢII DUPĂ MECI

r

GEORG KESSLER: „Sunt satisfăcut de rezultat. Craiova a avut multe ocazii de gol în prima repriză. În repriza secundă, n-a mai jucat la fel de bine. Am avut şi noi o mare ocazie prin Vanvakoulos. Repet: l-o este un rezultat bun dar nu este liniştitor. Oricum, circumstanţele pentru Olympiakos sunt mai bune ca acum 3 ani”.

MIRCEALUCESCU: „Victoria Craiovei este mare şi de preţ. Universitatea a probat mult sacrificiu. Succesul este dătător de speranţe. La Atena, Universitatea va alinia o

echipă completă, capabilă de o replică viguroasă. Olympiakos a confirmat aprecierile pozitive, s-a apărat permanent şi a venit pentru un rezultat minim. Oricum, l-o este un rezultat de calificare".

M. RĂDULESCU (antrenor principal U.C.): „Având în vedere indisponibilităţile echipei, ne era necesară, în primul rând, victoria. Sigur, nefiind o victorie lejeră, la Atena ne aşteaptă un meci deosebit de greu. Dar în condiţiile unui arbitraj corect, al reintrării lui Irimescu şi Cămătaru, putem miza pe calificare. Pe Beldeanu l-am preferat pentru plusul său de experienţă competiţională. Şi n-am greşit, însă a căzut pe parcursul jocului Ţicleanu, incomplet restabilit. Puteam marca în prima reporiză cel puţin încă un gol, fiindcă ocazii au fost".

S. STĂNESCU, antrenor secund U.C: „Cred că ne-am temut prea mult de greci. Mare lucru nu au arătat, deşi asta nu înseamnă că nu sunt o echipă puternică. Trebuie să ne punem la punct contraatacul şi sunt convins că-i vom surprinde la Atena cel puţin o dată descoperiţi".

PRESA DUPĂ MECI

UNIVERSITATEA PĂSTREAZĂ ŞANSA CALIFICĂRII..." (Gh. Nicolaescu, „Sportul", 25.10.84): „(...) U.C. şi-a făcut astăzi (...) din plin datoria. Îndeosebiân prima jumătate a meciului când, cu forţele proaspete, a evoluat deseori la un bun nivel. (...) Din finalul primei reprize se poate observa însă că unii dintre componenţii echipei craiovene, incomplet recuperaţi de pe urma unor accidentări, ţin tot mai greu pasul cu adversarul lor, combativ până la agresivitate. (...) Bălăci şi Geolgău, înlocuiţi, sunt absenţe notabile care, adăugate la altele tot de prim plan (Cămătaru şi Irimescu), şi-au pus amprenta pe comportarea de ansamblu a echipei în a doua jumătate a meciului.

(...) U.C. – a demonstrat-o în repetate situaţii, la Leeds, Florenţa, Kaiserslaitern, Sevilla-este în stare să depăşească greutăţi şi mai mari".

„AMBELE NOASTRE ECHIPE POT PROMOVA ÎN TURUL III" („Sportul", 26.10.84): „Oare craiovenii nu pot

ţine un scor avantajos, consolidându-l chiar, cu un gol înscris la Atena? Noi credem că da, după cum bănuim că şi… Cămătaru crede acelaşi lucru".

„CRAIOVENII SUNT HOTĂRÂŢI SĂ-ŞI CONTINUE «TRASEUL EUROPEAN» „(Gh. Nicolaescu, „Sportul", 26.10.84): *„O circulaţie sincronă a balonului cu a jucătorilor le-a adus craiovenilor, relativ repede, primul gol şi puţin a lipsit (la ocaziile favorabile de a înscrie în care s-au mai aflat Geolgău, Cârţu şi Bâcu) ca, la pauză, tabela de marcaj să arate scorul cerut în versuri, dimineaţa, în faţa hotelului Jiul: «3-O pentru ea, asta este Craiova!»"*.

„VICTORIE PREŢIOASĂ" (Ov. Ioaniţoaia, „Flacăra", 26.10.84): „Fără probleme de buletin medical, în alcătuire completă, matură şi experimentată, Universitatea n-are de ce să se sperie de Olympiakos!"

7 noiembrie 1984

OLYMPIAKOS PIREU – UNIVERSITATEA O-1 (O-O)

Rezultatul partidei de pe Stadionul Olimpic din Atena a fost o palmă răsunătoare dată pesimiştilor de profesie ai echipei craiovene, care îi prevăzuseră, încă o dată, o înfrângere la scor, o „lecţie" pentru năbădăioşii studenţi ce nu se mai săturau odată de performanţă…

În ciuda vitregiilor (obişnuite) ale sorţii şi a numeroaselor beţe în roate puse pe parcursul respectivei ediţii de FRF, CNEFS (vezi cazurile Mănăilă, Matei şi Stângaciu) sau de adversari şi arbitri, Universitatea din Craiova se va califica, pentru a patra oară în istoria ei, în turul III al unei cupe europene…

…Premisele disputării manşei retur cu Olympiakos erau din nou (pentru a patra oară în aceeaşi ediţie) puţin favorabile studenţilor din Bănie. Negrită avea o viroză cu febră, Geolgău şi Cămătaru se menţineau într-o prelungită criză de formă, Adrian Popescu se va dovedi indisponibil şi la ora meciului iar perioada dintre cele două manşe nu oferise prea multe motive de optimism în vederea partidei de la Atena, mai ales după jocul de la Tg. Mureş (O-2), una din cel mai slabe partide în deplasare din istoria celor 8 – 9

ani ai „echipei cu 15 titulari”, în care, în repriza secundă, formaţia din Bănie, aflată „în corzi”, nu reuşise să expedieze niciun şut pe poarta adversă!…

Explicaţiile formei slabe erau mai multe. Mircea Rădulescu se referea la desele schimbări de jucători, datorate accidentărilor şi suspendărilor, care impietau asupra menţinerii aceleiaşi formule de joc, pe când C. Ştefănescu arăta că „*echipa este obosită, şi fizic şi psihic*!”

Olympiakos câştigase recent cu 4 – 1 cu O FI în campionat, dovedea o formă bună şi anunţa alinierea celei mai bune formaţii a momentului, în timp ce noi ne bazam în continuare pe binecunoscuta experienţă şi puterea de mobilizare a favoriţilor…

Gazdele elene nu au lăsat însă niciun amănunt să le scape din cadrul unui mai vast program de… sabotare a echipei vizitatoare… Hotelul la care au fost cazaţi studenţii se afla la… 20 km de stadion (în condiţiile unei circulaţii furibunde), terenul de antrenament era mai mult o baltă, apa caldă lipsea cu desăvârşire… din calea fotbaliştilor români, pentru ca, în final, cu două ore înainte de meci, autocarul oferit spre folosinţă de clubul din Pireu să… rămână în pană, având cutia de viteze spartă şi fără posibilitatea de a ajunge la stadion… Că au ajuns totuşi acolo ştiţi, ce-au făcut însă pe gazonul „Olimpic” veţi vedea imediat…

FILMUL MECIULUI

Ziua de 7 noiembrie nu s-a dezminţit nici de data aceasta, ea aducând trei evenimente importante în istoria clubului: debutul lui Geolgău în divizia A (1976), victoria cu 2-O de la Leeds (1979, serie deschisă de Cârţu) şi a patra victorie în deplasare în cupele europene realizată de clubul craiovean (erou, tot Cârţu…).

Jocul de la Atena poate fi considerat cel mai bun făcut de echipa din Bănie în jocurile continentale de la noaptea de neuitat de pe „da Luz”, din Lisabona, şi dacă atunci Ştefănescu a lipsit (motivat), acum a fost pe teren, fiind cu „un cap” peste toţi ceilalţi 25 de jucători.

Cei peste 80.000 de spectatori i-au primit ostil pe oaspeţi încă de la încălzire (făcută din vreme, tocmai pentru potolirea spiritelor), au devenit ulterior nedumeriţi şi în final generoşi, dispuşi să accepte că *„oaspeţii au fost superiori* (citat din Kessler), jucând *„în stil de mare echipă”* şi acţionând *„fără nicio exagerare, ca un ceasornic”*, după cum va arăta Ov. Ioaniţoaia în „Flacăra”, într-adevăr, studenţii au făcut un joc mare, comparabil cu multe din seriile anterioare, arătând multă poftă de joc, inteligenţă tactică, acţionând ca o armonică, cu 8 – 9 în defensivă şi 5 – 6 în atac şi conducând partida de la un cap la altul, trezind chiar regrete pentru nerealizarea unui scor mai consistent.

Echipa craioveană a reuşit să-şi impună binecunoscutul stil de joc, tacticizat până în cele mai mici amănunte, cu multe pase la mijlocul terenului, pentru temperarea elanului adversarilor şi contraatacuri rapide, tăioase, neaşteptate, şi dacă în min.9 n-a fost 2-O, aceasta se datorează mai mult pripelii celor două „vârfuri” Cârţu şi Cămătaru.

Speriaţi de posibilitatea deciderii prematurе a calificării în favoarea oaspeţilor, jucătorii greci vor trece la o dominare plină de furie, un joc tot mai dur, mai nervos pe măsura trecerii timpului, dar cu o singură mare ocazie de gol în prima repriză, cea din min.11, când Lung a blocat curajos în picioarele lui Anastopoulos.

Cârţu nu s-a lăsat nici el mai prejos dar, parcă convins prematur de calificare, s-a jucat cu ocazia imensă de gol din min.40, când a trimis cu boltă peste Sarganis dar şi peste poartă.

Repriza a doua a început cu o dominare a gazdelor, stopată mereu de jocul exact al apărării craiovene, a cărei siguranţă dă curaj echipei, invitând-o la un joc tot mai plin de personalitate. Mănăilă, în zi mare, aleargă mult, legând cele două linii extreme ale formaţiei, şi de multe ori iniţiază sau se găseşte la finalizarea unor contraatacuri foarte rapide, aşa cum o va face şi în minutele 57 şi 60, când trece pe lângă deschiderea scorului.

Jucătorii eleni simt neputinţa victoriei şi devin tot mai nervoşi, gesturile lor nesportive culminând, în min.65, cu eliminarea lui Michas pentru lovirea fără balon a lui Cămătaru… Din acest moment, calificarea studenţilor craioveni este pe undeva foarte aproape şi sunt convinşi de aceasta şi cei peste 80.000 de spectatori, turbulenţi la început de partidă, care au uitat de mult de încurajări…

Nu trec 10 minute şi craiovenii se hotărăsc să aplice lovitura decisivă unui adversar părăsit deja de speranţa victoriei: în min.75, Geolgău face o cursă pe dreapta, ca în zilele sale de glorie, tatonat de un adversar, simulează centrarea de la limita terenului, jucătorul grec îngenunchează pentru blocaj, dar Geolgău întoarce scurt şi centrează exact, în careu, unde Cârţu liftează fin, cu o siguranţă dezarmantă. Sarganis fandează iniţial spre colţul drept, cel lung iar balonul loveşte iarba exact sub el, plonjat în disperare de cauză, mult prea târziu însă, şi intră în colţul scurt (din stânga). l-o şi din tumultul încurajărilor din debutul partidei n-au mai rămas în tribune decât murmurele de dezaprobare la adresa jocului dezlânat al favoriţilor…

Un minut mai târziu acelaşi Cârţu are majorarea scorului „în şiret” dar se joacă cu un întreg stadion şi cu portarul Sarganis, îl driblează pe acesta şi… ratează!

În continuare, nu ne rămâne decât să consemnăm regularitatea de metronom a echipei craiovene în… ratarea ocaziilor de gol, prin Irimescu (82), Negrilă (84) şi Cămătaru (86) …

DECLARAŢII DUPĂ MECI»

GEORG KESSLER: „A fost nevoie să vină U.C. ca să ne dăm seama cât mai avem de învăţat! (…) Ne-am sinucis, ne-am autoînvins! în momentul în care jucătorul Michas a fost eliminat din joc era clar că echipa mea, în 10 oameni, contra unei formaţii foarte valoroasă şi puternică, nu mai putea realiza nimic. Păcat! îmi pare foarte rău că nu am ştiut să ne contracarăm tehnicotactic, fizic şi moral, adversarul”.

M. RĂDULESCU: „Îmi doresc ca împreună cu

jucătorii să mergem şi mai departe. Cred că această calificare este obţinută într-un moment deosebit, precedat de altele, prin care a trecut echipa noastră de la începutul campionatului, chiar dacă Olympiakos nu are valoare de primă mărime europeană. Am avut de înfruntat un adversar incomod, datorită combativităţii sale dusă până la limita fanatismului numeroşilor săi suporteri, care-şi împing echipa spre un joc agresiv".

CÂRŢU: „Judecând la rece, ne dăm seama că Olympiakos a fost pentru noi, în acest an, una dintre cele mai dificile echipe. Universitatea a jucat foarte bine, aproape de perfecţiune. (...). Trebuie evidenţiată toată echipa, care aici, la Atena, a făcut un fotbal de mare clasă.

(...) principala noastră armă în partida de la Atena a fost excelentul joc de pase făcut de întreaga echipă. (...) Făcând o comparaţie cu adversarul anterior, cred că spaniolii alcătuiesc un «11» mai puternic. Daria Atena am avut marea dificultate de a înfrunta şi dezlănţuita galerie a lui Olympiakos. Îmi place să compar seara de miercuri cu cea de la Leeds, de acum 5 ani, când U.C.

lupta să-şi croiască un drum în arena internaţională. Acum, ne străduim să ne confirmăm poziţia cucerită în fotbalul european".

LUNG: „Victoria de la Atena se datorează mai întâi faptului că, pentru prima dată în acest sezon, am jucat cu o echipă completă. Suntem cu toţii în creştere de formă şi sper să reeditäm comportările bune din ediţiile trecute ale cupelor europene (...). Atacul ar mai fi putut înscrie dar a ratat. A ratat Sorin Cârţu dar poate să mai rateze dacă înscrie goluri ca cele cu Betis şi Olympiakos, pentru că, să nu se uite, ne-am calificat cu golurile lui şi toate au fost nişte goluri de senzaţie".

ŞTEFĂNESCU: „Am învins un adversar care a jucat la intimidare (...). Mulţi nu ne acordau nicio şansă la Atena şi iată că i-am contrazis".

MIRCEA LUCESCU: „Nu am avut niciun moment îndoiala că nu se califică Craiova. Maturitatea şi experienţa competiţională nu pot fi înlocuite aşa uşor.

Regret lipsa lui Balaci, insuficient refăcut după ultima accidentare. Sper că acest joc să fie un moment de evidentă revenire pentru U.C., aşa încât în turul III echipa să aibă o comportare pe măsura posibilităţilor mari de care dispune. Craiova pe drumul european este cu totul alta decât cea din campionatul nostru intern".

PRESA DUPĂ MECI

„*U.C. O SPLENDIDĂ CALIFICARE ÎN TURUL III AL CUPEI UE FA*" („*Sportul*", *8.11.84*): „Un sincer «Bravo!» acestei brave echipe şi antrenorilor ei care ştiu să se regăsească în momentele dificile şi să treacă cu succes examene foarte grele".

„A FOST GREU, DAR CU ATÂT MAI FRUMOS..." (titlu, „Sportul", 9.11.84).

„*LECŢIE DE FOTBAL*" (*Ov. Ioaniţoaia*, „*Flacăra*", *9.11.84*): „Ce lesne putea fi 2-O de la început! (...) Soarta partidei n-a stat nicio clipă în cumpănă: o formaţie era evident superioară la toate capitolele iar formaţia aceea se numea U.C. (...). au existat şi momente dificile la poarta Craiovei darnici unul n-a fost de panică. (...) în alcătuire completă (doar Balaci a absentat), Craiova a demonstrat că rămâne o echipă superbă, de ţinută continentală".

Capitolul XIII

COŞMARUL LUI CÂRŢU

(Zelejnicear Sarajevo)

Rezultatele din dubla confruntare cu reprezentanta fotbalului iugoslav a confirmat un mai vechi şi cunoscut aspect al psihologiei fotbalistului român.

Fotbalul românesc a obţinut întotdeauna marile victorii de pe poziţia outsiderului, printr-o mobilizare de excepţie. Când, însă, jucătorii noştri au pornit în joc cu impresia primei şanse, ei au tratat cu uşurinţă disponibilităţile competitive ale adversarilor şi adesea au ratat victorii şi calificări ce păreau la îndemână. Aşa s-a întâmplat la nivelul primei reprezentative cu Ungaria (1971 şi 1981), Elveţia (1981), Cehoslovacia (1983) sau Irlanda de Nord (1985), la fel a păţit şi echipa craioveană în unele partide decisive (vezi acel O-1 cu Steagul Roşu din

1973 sau O-2 cu Bayern München şi i-l cu Benfica), ultimul exemplu constituindu-l chiar „dubla" cu Zelejnicear Sarajevo. După patru partide disputate mereu cu teama de a nu putea alinia un „11" cât de cât competitiv, cu mulţi debutanţi (Mănăilă, Bâcu, Popescu şi Oct. Popescu) în cupele europene, cu hotărârea lui *„fie ce-o fi"* (*să* amintim, în treacăt, că obiectivele cu care pornise echipa din Bănie în această ediţie, conştientă de dificultăţile cu care trebuia să se confrunte, erau modeste: un loc „pentru cupele europene", în campionat, şi păşirea în turul II al Cupei UEFA), studenţii din Bănie treceau pentru prima oară printr-o perioadă mai calmă, propice unor rezultate pozitive, ce nu aveau să întârzie să apară în campionat. Dubla victorie cu Olympiakos potolise spiritele în rândurile echipei şi ale spectatorilor, convinsese echipa că încă mai are valore şi dăduse încredere mai tinerilor enumeraţi mai sus.

La numai 4 zile de la victoria de pe Stadionul Olimpic, urmează una şi mai concludentă (2-O) în Trivale, în faţa unui adversar de tradiţie.

Perioada rămasă până la dubla întâlnire cu Zelejnicear a oferit craiovenilor trei posibilităţi oficiale de repetiţie a jocului tur, de pe „Central": 3 – 2 (3 – 2) cu FC Olt (după 3-O în min. 27 şi un gol de excepţie Cârţu), 5 – 2 (3 – 2) cu Chimia Rm. Vâlcea (după 1 – 2 în min.31) şi 3 – 1 (2 – 2) cu FC Bihor, *„o repetiţie generală utilă"*, pe un teren greu alunecos, cu Mănăilă în vervă deosebită, Cămătaru la golul 100 şi Irimescu ratând un penalty în min. 44 (şut în Liliac!). În min. 38, se produce un eveniment nedorit, cu urmări pentru prima manşă cu „feroviarii" din Sarajevo: Ţicleanu este lovit violent în gleznă de Niţu şi este înlocuit cu Beldeanu.

Partida cu Chimia Rm. Vâlcea fusese supervizată pentru echipa iugoslavă de antrenorul secund Mişa Smajlovici şi de secretarul general al clubului, Zdenko Jelici, lucru făcut, în replică, şi de secundul Silviu Stănescu la Tuzla şi Novi Sad.

Ultimele pregătiri ale echipei din Bănie aveau loc şi

ele în condiţiile unor probleme de lot. Negrilă contractase o fractură de cubitus, Ţicleanu o entorsă în recidivă iar Irimescu o nouă etapă de suspendare după cartonaşul de la Atena, iar Balaci primise luni dezlegare pentru FC Olt. Probleme mai apăruseră, în apropierea partidei, cu Ad. Popescu şi Bâcu (furunculoză) dar ei vor fi recuperaţi în cel din urmă.

În ce priveşte atmosfera dinaintea jocului, ea se caracteriza printr-o teamă deosebită a taberei iugoslave, prilejuită de cei 11 internaţionali adverşi, în ciuda încercării presei de a licita complexul sârb al formaţiilor româneşti, în timp ce în rândurile studenţilor se înregistra o îngrijorătoare inflaţie de optimism. Presa va încerca să aducă la realitate tabăra craioveană, prezentând cât mai viu formaţia din Sarajevo, publicând chiar versuri... populare în genul*: „În toată această euforie/Proclamă unul mai lucid/ Cu sârbii aceştia nu-i chiar o bucurie/Şi parcă preferam... Real Madrid*”.

Tot acest optimism (deşi anterior tragerilor, toţi ne rugaserăm să nu întâlnim o echipă iugoslavă, în primul rând) era justificat prin palmaresul mai puţin bogat al adversarilor şi mai puţin prin diferenţa de valoare. „Feroviarii” din Sara-jevo aveau la activ o singură calificare în „sferturile” Cupei UEFA 1971/72 (3-O, 3 – 1 cu FC Bruges, i-l, 2 – 2 cu Bologna, O-1, 5 – 1 cu St. Jonnstone şi 2 – 1, 4 – 5 p. cu Ferencváros), un titlu de campioană în 1972, dar O-2 cu Derby County în primul tur al CCE şi o finală de Cupă a Jugoslaviei în 1981 (2 – 3 cu Velej Mostar). Să reţinem, însă, că în anii 1971 – 72 echipa cuprindea, printre alţii, pe Kataliński (cel care a calificat Jugoslavia la CM ’74), Bukal (îl cunoaştem de la... Standard Liège) Hadziabdici şi Becirspahici, toţi nişte valori de primă mână.

În istoria clubului din anii ’70 se înregistrează şi o retrogradare (numai pentru un an, însă), în 1976/77, când echipa a ocupat locul 18.

Imediat după revenirea în prima divizie, echipa a fost preluată de actualul ei director tehnic, Ivica Osim,

„Domnul milimetru”, fost 11 ani la Zelejnicear şi 6 ani la FC Strasbourg, şi component al reprezentativei care a disputat finala CC din 1968 (Roma), un antrenor adept al teoriei *„tehnică înainte de toate, inteligenţă şi libertate mare în exprimarea tactică”*.

Vedetele echipei se numeau Bajdarevici şi Balici, internaţionalii echipei, la care se adăugau noua stea Nikici şi Skoro, un mijlocaş masiv, pătrunzător, cu… tentă de golgeter. La cei 24 ani ai săi, la numai un an şi jumătate de la debutul său în prima reprezentativă, Bajdarevici era un nume celebru în fotbalul continental, impresionând în preliminariile JO (5 – 1 cu Italia), ale CC (a marcat golul de aur de la Cardiff) şi ale CM ’86 (marcând primul gol la Leipzig.

32 cu RDG) şi fiind cotat chiar, înainte de Euro ’84, ca egalul lui… Platini şi Zico!

În primele două tururi, adversarii echipei din Bănie eliminaseră la scor pe cei de la Sliven (O-1, 5 – 1, după O-1) şi, cu mari emoţii, pe elveţienii de la FC Sion (2 – 1, i-l după l-o), iar în campionat ocupau locul 4, trecând pare-se printr-o perioadă mai cenuşie (2 – 1 cu Dinamo Vinkovice şi i-l cu Dinamo Zagreb, acasă).

Presa noastră îi prezenta ca pe o echipă dificilă, cu un stil de joc ofensiv, chiar şi în deplasare, cu jucători de contraatac, care dovediseră la Sion „o *dinamică inteligentă şi o putere de dăruire şi o acurateţe tehnică desăvârşite*”. Toate acestea, în timp ce mulţi visau la realizarea visului neînfăptuit cu Benfica…

28 noiembrie 1984

UNIVERSITATEA – ZELEJNICEAR SARAJEVO 2-O (2-O)

Partida de la Craiova era considerată, de ambele tabere, ca una decisivă în stabilirea echipei calificate în „sferturi”, după cum reieşea clar şi din declaraţiile făcute înaintea jocului:

VELJA BECIRSPAHICI, unul din conducătorii clubului iugoslav: „Fără îndoială, avem în faţă un obstacol greu, U.C. fiind o echipă cu mulţi internaţionali. Este vorba de o

echipă cu fotbalişti tehnici, o formaţie cu un joc dinamic, care se numără printre cele mai bune din Europa, la ora actuală”.

DRAGO SMAJLOVICI, antrenor secund: „U.C. este o echipă disciplinată, puternică şi nouă ne va fi foarte greu la Craiova. Noi îl privim ca meciul decisiv şi va trebui să-l jucăm ca şi cum calificarea s-ar decide într-o singură partidă”.

CÂRŢU: „Regret absenţa lui Irimescu din formaţie, dar sper să reuşim să ne mobilizăm ca la partidele precedente. Mi-am dat seama de valoarea adversarilor şi personal cred că putem obţine victoria la un scor dătător de speranţe”.

Deci, echipa iugoslavă, puţin speriată de obiceiul studenţilor de a nu pierde în deplasare la mai mult de un gol diferenţă, ba chiar de a mai şi câştiga, cum făcuse recent la Atena, venise hotărâtă să-şi folosească la maximum arma contraatacului, pentru a marca un gol ce putea deveni decisiv. Jocul inteligent, cu multă risipă de energie al gazdelor din prima repriză a descumpănit-o, a amplificat temerile dovedite imediat după tragerea la sorţi şi a obligat-o să se retragă într-o apărare disperată, mult timp. Din păcate, după nicio jumătate de oră, după marcarea golurilor, jucătorii craioveni s-au mulţumit cu rezultatul înscris pe tabela de marcaj, dovedind o teamă (unii îi zic prudenţă) nejustificată, ce a invitat adversarii la atac, schimbând brusc raportul psihologic şi oferind speranţe nebănuite iugoslavilor pentru jocul retur, care au prins dintr-odată curaj, convinşi că Universitatea nu mai este marea echipă de care se temeau… Acest fapt va fi confirmat, imediat după prima manşă, de Ivica Osim, într-o declaraţie făcută presei din ţara sa, afirmând că i-a fost prea frică de jocul de la Craiova, dintr-o supraestimare a potenţialului echipei adverse…

Revenind la partida în sine, trebuie să subliniem faptul că echipa din Bănie a câştigat această întâlnire în numai 45 de minute, adică în cea mai bună repriză a sa (prima), de la partida cu Fiorentina, din 1982, având în

compartimentul de mijloc un motor de cea mai bună calitate iar în Beldeanu, într-un moment în care mulţi îl trimiteau la… pensie, eroul meciului, dirijor şi realizator de mare clasă.

Formaţia craioveană a reuşit, încă odată, să treacă peste o serie de dificultăţi reale, cum ar fi absenţa a trei titulari de marcă (Negrită, Ţicleanu, Irimescu), terenul greu, alunecos, convenabil echipei aflată în deplasare şi să învingă un adversar deosebit de tenace, şi în condiţiile în care „mijlocul” era format din doi foarte tineri jucători, în curs de „europenizare” şi unul aflat la final de carieră. Ei bine, acest mijloc, de care ne era atât de teamă înaintea partidei, a câştigat, majoritatea partidei, duelul cu cei patru din linia mediană adversă, a „marcat” un gol şi a mai obţinut şi un penalty, fiind deci coautor la cel de-al doilea. Realizări frumoase, după un joc care i-a remarcat şi pe tinerii Mănăilă şi Bâcu.

Partida a început în forţă, fără obişnuitele minute de tatonare şi intenţiile ofensive ale oaspeţilor s-au văzut încă de la bun început, la ratarea lui Bahtici. Va răspunde curajos Bâcu şi, încet – încet, experienţa de joc a lui Beldeanu şi efortul deosebit al „trăpaşilor” Mănăilă şi Bâcu va decide la mijlocul terenului, acolo unde se hotărăşte de partea cui e iniţiativa. Ea va fi preluată, deci, de gazde şi cu timpul se va transforma într-o clară dominare teritorială.

Vine, anunţat de atacurile anterioare, şi momentul golului: Beldeanu are o acţiune pe partea stângă, în căutarea unui coechipier demarcat, nimeni nu ţâşneşte, evită atacul unui adversar şi, deodată, se hotărăşte: din colţul careului de „16”, şutează cu efect, mingea liftată cu interiorul piciorului drept dă impresia că va ieşi în aut de poartă, în colţul lung, portarul Skrba stă liniştit, chiar face un semn de calmare către coechipieri, dar balonul virează brusc, ca un bumerang în drumul de întoarcere, loveşte bara în interior şi se prelinge pe plasa porţii. Gol de kinogramă, gol de studiat în laboratoarele de balistică!…

E 1 – O, tribunele s-au încălzit, jucătorii noştri la fel,

numai oaspeţii îngheaţă la gândul pierderii calificării. *„Craiova e prea tare pentru noi”*, par să zică, în timp ce se retrag într-o apărare supranumerică. Mănăilă, cu vigoarea sa, sparge însă sistemul defensiv advers, intră în tranşeele inamice pentru a lupta la baionetă cu Skrba dar este doborât neregulamentar şi Cămătaru va… stabili scorul partidei din penalty-ul corect acordat de arbitrul spaniol.

Ne mulţumim din păcate cu acest scor şi iugoslavii prind curaj. Vor fi la… 11 metri de gol, în min. 39 prin Ciurici (după ce el şutase imprecis din poziţie foarte bună cu 8 minute înainte), dar Lung apără!

Oaspeţii forţează iniţiativa, studenţii temporizează şi rezultă un joc de uzură, la mijlocul terenului, cu o singură ocazie mai clară, cea din min. 42, când Bâcu se pripeşte şi trimite cu capul mult peste poartă, de la câţiva metri, la centrarea lui Geolgău.

După pauză, jocul se va echilibra, studenţii craioveni intrând pe teren cu gândul prematur al menţinerii rezultatului. Ocaziile craiovene sunt mai multe, în timp ce iugoslavii contraatacă extrem de tăios, fiind de două ori la un pas de gol. Mai întâi, au fost loviturile de cap peste poartă ale lui Cămătaru (53) şi Bahtici (55), apoi o pasă neinspirată Cârţu spre Mănăilă, în locul unui şut de gol (57), o lovitură liberă de maestru Beldeanu (59), un nou şut Cârţu (66) şi un altul imprecis al lui Bâcu (74), pentru ca în min. 75 să îngheţăm. Lung, în zi de excepţie la acest joc, va scoate într-adevăr incredibil de două ori în aceeaşi fază, mai întâi la şutul lui Skoro, apoi la „capul” lui Nikici!! …

Seria ratărilor se încheie două minute mai târziu cu un şut pripit, pe lângă poartă, la o ideală deschidere Cârţu, a celuilalt erou al partidei, Beldeanu, şi jocul intră din acest moment într-o apatie explicabilă prin mulţumirea ambelor echipe şi prin oboseala fizică şi psihică după o partidă plină de momente psihologice.

DECLARAŢII DUPĂ MECI

v

IVICA OSIM: „Rezultatul e periculos pentru ambele

echipe. Ştiam că U.C. este o echipă cu mulţi internaţionali, cu un plus de experienţă competiţională. Aşa a şi reuşit cele două goluri. După ratarea penalty-ului nostru de Ciurici, ne-am pierdut câteva minute dar ne-a salvat... gongul şi, după pauză, am reuşit să ambalăm motoarele dar Lung a apărat senzaţional. Este un portar care poate decide soarta unui meci.

Publicul a fost de-a dreptul extraordinar, susţinându-şi echipa cum n-am văzut în multe locuri. 2-O este un rezultat dificil pentru noi dar eu sunt obligat să-mi fac iluzii, deşi şi la Sarajevo va fi foarte greu, U.C. jucând bine în deplasare. Mi-au plăcut mult Lung, Cămătaru, Geolgău, Mănăilă şi Cârţu".

MIRCEA LUCESCU: „Meci antrenant, acest 2-O este un rezultat foarte bun, obţinut în faţa unei echipe care pur şi simplu m-a impresionat (...), nu trebuie scăpat din vedere că (Universităţii) i-au lipsit din componenţă trei internaţionali (...) al căror plus de experienţă ar fi contat mult în ecuaţia întâlnirii. Cei care i-au înlocuit au jucat bine, însă în ultimele momente s-a văzut lipsa lor de experienţă competiţională internaţională (...). La Sarajevo (...) o aşteaptă un meci greu, dar eu mizez pe experienţa ei şi am convingerea că poate să treacă în turul IV".

M. RĂDULESCU (antrenor principal U.C.): „Rezultatul este mulţumitor în vederea calificării. Sigur, la 3-O era altceva şi Bâcu ne putea aduce această bucurie dar lipsa lui de experienţă a făcut ca el să rateze. Sunt satisfăcut de modul în care U.C. s-a adaptat tactic în faţa unei echipe care joacă cu vârfurile la cele două margini, o noutate pentru noi. Meciul acesta a demonstrat, încă o dată, imensa diferenţă de valoare între o partidă de campionat şi una din cupele europene. Atâta vreme cât nu vom avea un campionat disputat, echilibrat, vom fi dezavantajaţi la orice ieşire «în lume».

(...) Când sârbii au beneficiat de penalty, am avut senzaţia că totul s-a terminat. Lung a fost însă magnific. (...) sârbii au jucat cu 45% mai bine decât în meciurile pe care le avem noi înregistrate. Ne aşteaptă însă un meci

foarte greu la Sarajevo”.

CÂRŢU: „De la Bayern M., n-am mai întâlnit un adversar care să ne pună atâtea probleme. 2-O este însă un rezultat de calificare. La Sarajevo putem să-l menţinem, fiindcă ştim să jucăm în deplasare”.

BELDEANU: „Mulţi mă vedeau un jucător terminat la sfârşitul sezonului trecut. Sunt la fel de bucuros ca în seara aceea de neuitat pentru mine şi pentru toţi ai mei, când echipa reprezentativă a realizat O-O pe Wembley”.

LUNG: „M-am simţit rău în primele 30 minute datorită loviturii la cap primită la acţiunea iugoslavilor din primul minut. (*Lung avea o tăietură sângerie foarte aproape de tâmpla stângă* – n.n.) (...). La penalty-ul lui Ciurici, am aşteptat o fracţiune de secundă, să văd în ce direcţie merge mingea, şi apoi am plonjat spre ea. Păcat că Bâcu n-a fructificat contraatacul care a urmat. La 3-O am fi fost mai liniştiţi. Totuşi, e bine că nu am primit gol acasă”.

ION VELEA, arbitru şi fost jucător la U.C.: „Cred că e aproape imposibil să primim trei goluri la Sarajevo”.

PRESA DUPĂ MECI

„O FRUMOASĂ VICTORIE A CRAIOVENILOR, CARE LE DESCHIDE PERSPECTIVE DE CALIFICARE” (C. Firănescu, „Sportul”, 29.11.84):

„Zelejnicear s-a dovedit a fi una dintre cele mai redutabile echipe de club care a evoluat în ultimii ani la Craiova. O echipă bine pregătită, sub toate aspectele adeptă a jocului ofensiv, care stăpâneşte foarte bine arma contraatacului dar şi pe cea a pressingului, cu jucători ambiţioşi, dârji şi capabili de un mare travaliu în teren de-a lungul celor 90 de minute”.

„MOBILIZAREAÂN JOC ŞI PUTEREA DE LUPTĂ, PRINCIPALII FACTORI AI VICTORIEI” (C. Firănescu, „Sportul”, (30.11.84): „U.C. ne-a făcut o nouă demonstraţie a capacităţii sale de a se mobiliza în momente mai grele şi a susţine cu brio examene internaţionale, dintre cele mai dificile. (...) Mai ales în primele 45 minute, când şi-au dominat clar adversarii, realizând un avantaj de două goluri, care putea fi şi mai consistent. Craiovenii au dat

măsura reală a potenţialului şi forţei lor de joc actuale iar (…) veteranul Beldeanu a jucat ca în tinereţe, făcând unul dintre cele mai bune meciuri ale carierei sale, golul înscris de el fiind de domeniul antologiei fotbalistice (…) Excelent l-a suplinit pe Ţicleanu tânărul Bâcu, care se anunţă ca un mijlocaş de clasă".

„EXCEPŢIONALĂ PRIMA REPRIZĂ" (*Ad. Păunescu*, *„Flacăra"*, *30.11.84*): „(…) jocul din prima repriză al Universităţii a fost absolut superb. (…) Mă nelinişteşte şi mă mâhneşte felul în care a fost abordată tactic a doua repriză. Parcă pentru a nu avea o bucurie deplină, parcă pentru a ne lăsa cu inima la gură până la Sarajevo, antrenorul M. Rădulescu a cerut jucătorilor săi să păstreze rezultatul de 2-O. El a oprit din elan o echipă care, dezlănţuită, putea să mai dea încă trei goluri adversarilor".

12 decembrie 1984

ZELEJNICEAR SARAEVO – UNIVERSITATEA 4-O (2-O)

Pauza de două săptămâni dintre cele două manşe a fost o nouă perioadă de agitaţie în viaţa formaţiei craiovene, un lucru devenit deja obişnuit în ediţia respectivă a cupelor europene. Se puneau, din nou, numeroase probleme de lot şi de uzură psihică a jucătorilor rămaşi valizi. Din 5 decembrie, clubul din Bănie se despărţise (prea uşor) de 4 jucători ai săi, toţi plecaţi la FC Olt (Bălăci, Donose, Sorohan, Ruicea), toţi în schimbul unuia singur (Matei), care nici măcar nu va fi folosit ca titular în următorii ani (!) iar Mănăilă, anterior cu drept de joc numai până la 1 iulie 1985, primise dezlegare definitivă.

Problemele de lot erau din nou numeroase şi importante. Negrilă avea mâna dreaptă în ghips, Ţicleanu nu se refăcuse încă de pe urma loviturii din partida cu FC Bihor, avea glezna atât de umflată încât nu încăpea în gheată, Mănăilă „colecţionase" şi el o contuzie la piciorul stâng, Tilihoi şi Beldeanu n-aveau drept de joc pentru cumul de cartonaşe, iar la toate acestea se adăugase şi o bizară hotărâre a UEFA de a-i trece în cont (cu întârziere

de… două tururi!) un cartonaş galben de la meciul cu Betis Sevilla lui Ad. Popescu (!) …

În aceste condiţii, reliefate în presă în articole cu titluri de genul: *„Deşi are mari probleme, U.C. vrea să-şi continue drumul european”*, *„Bariera” Zelejnicear, chiar mai dificilă decât ne aşteptam*!” (înainte) sau *„Fără 5 titulari*?” (Flacăra), se punea problema alcătuirii unei formaţii cu Mănăilă fundaş dreapta şi Cioroianu mijlocaş, alături de Bâcu şi Ţicleanu. De remarcat faptul că echipa din Bănie, cu toată bunăvoinţa sa, nu reuşise să acopere, pentru partida de la Sarajevo, nici măcar toate locurile prevăzute de foaia de arbitraj, rezervele sale (Boldici, Oct. Popescu, N. Zamfir, Siminel Mitroi) fiind numai 4 faţă de 5 cât prevedea aceasta

Jucătorii craioveni dovedeau o îngrijorătoare uzură fizică şi psihică, cauză şi a rezultatului şi jocului slab de la Braşov, şi simţeau *„nevoia unei refaceri mai îndelungate, după eforturi maximale*”, cum sublinia şi Ovidiu Ioaniţoaia în „Flacăra” din 7 decembrie 1984.

M. Lucescu, antrenorul reprezentativei, încercase încă odată să dea o mână de ajutor formaţiei din Bănie, asistând la partida „feroviarilor” cu Partizan (4-O), după un drum Atena-Craiova-Sarajevo efectuat în mare grabă, şi oferindu-şi întreaga capacitate profesională dar, pentru o echipă decimată, efortul acesta avea să fie tardiv şi inutil.

Între timp, jucătorii din Sarajevo pierduseră în campionat cu 1 – 2 la Split (cu ultimul gol, cel al lui Zlatko Vujovici, din ofsaid) dar câştigaseră, cu trei zile înaintea jocului de Cupă UEFA, cu 4-O în faţa celor de la Partizan, refăcându-şi în mod spectaculos speranţele de calificare, pierdute în momentul tragerii la sorţi. În acest joc, apăruse internaţionalul Ciaplici (accidentat pentru prima manşă, de la Craiova) în locul lui Consici, indisponibil pentru cumul de cartonaşe la jocul retur, apăruse un nume nou, Mihailovici (autorul unui gol) iar Ciurici şi Bahtici fuseseră utilizaţi numai în finalul celor 90 minute, evident cu scopul conservării forţelor pentru jocul, mai important, din 12 decembrie.

În jurul formulei de echipă, directorul tehnic Ivica Osim şi antrenorul principal Boris Braculi păstrau o discreţie totală, creând o atmosferă tensionată acestei partide decisive ce avea să se dispute, din cauza ceţei, numai pe jumătate în nocturnă.

În ambele tabere se păstra un optimism prudent, bazat fie pe antecedente (Craiova; licitându-se scorurile strânse obţinute anterior în cupele europene: *„Este greu de presupus că Bajdarevici, Balici, Nikici şi ceilalţi vor izbuti în faţa «redutei» condusă de C. Ştefănescu, fi*indcă *nici alţii nu au reuşit mare lucru*”„înainte”), fie pe temeritatea excesivă a adversarilor din prima manşă şi acel 4-O cu Partizan care dovediseră că „se poate” (Zelejnicear). Singurul pesimist din grupul iugoslav se arăta a fi Bajdarevici, care credea că *„nu va fi posibil să se remonteze diferenţa de 2 goluri*”…

Presa noastră considera hotărâtoare primele 25 minute ale partidei şi capacitatea echipei din Bănie de a linişti jocul adversarilor iar M. Rădulescu declara înainte de meci: „O calificare la Sarajevo ar însemna o nouă naştere a echipei. *Am avea apoi răgazul necesar pregătirii temeinice a turului IV şi de aici încolo orice vis este posibil*”.

Jocul în sine a fost foarte aspru, de angajament, pe un teren în general greu, cu intervenţii extrem de hotărâte, cu tentă de duritate nesancţionată de arbitrajul părtinitor al galezului Ronald Bridges (arbitrul jocului Cipru-România O-1). Un joc foarte avântat, ofensiv, al gazdelor şi nehotărât, prea temător al studenţilor craioveni, o teamă determinată şi de numeroasele indisponibilităţi din echipă, la care aveau să se mai adauge, pe parcursul celor 90 minute, şi accidentarea lui Cârţu, la un atac extrem de violent şi eliminarea lui Irimescu din min. 64.

Jucătorii craioveni au dovedit o lipsă de ambiţie şi prospeţime mai puţin obişnuite pentru ei, s-au retras prematur în apărare, aproape cu întreg efectivul iar când au atacat au făcut-o cu neîncredere în forţele proprii sau

au ratat din situaţii extrem de favorabile. Chiar şi în condiţiile grele în care a abordat partida (adversari în mare formă, absenţe de marcă în echipă, teren greu, duritatea gazdelor şi arbitru ostil), formaţia din Bănie putea obţine, cu puţină şansă în plus şi mai multă concentrare, calificarea în turul următor, dacă ar fi fructificat cele 3 – 4 mari ocazii de gol de care a beneficiat.

În afara lui Ştefănescu, în primul rând, Cămătaru, Ungureanu şi Ţicleanu, toţi jucătorii craioveni au evoluat cu mult sub posibilităţile şi chiar prestaţiile anterioare. Apărarea, mult slăbită de situaţia specială în care se găseau Negrilă (cu braţul drept imobilizat) şi Lung (într-o zi nefastă), a ezitat deseori şi a permis primirea prea uşor a golurilor iar mijlocul, punctul forte al echipei la Craiova, s-a dovedit fără forţă, cedând uşor în faţa impetuozităţii adversarilor.

Echipa iugoslavă a trecut şi ea prin multe momente dificile de care jucătorii craioveni n-au ştiut să profite, mai ales după bara lui Cârţu (min. 18) şi accidentarea lui Berian, când a jucat o perioadă cu numai trei fundaşi: Cilici, un fundaş lateral improvizat, Ciaplici, şi Şabanadzovici, mereu tentaţi să participe la acţiunile ofensive ale coechipierilor.

Credem, ca şi presa noastră, că „un singur gol marcat de craioveni i-ar fi făcut KO pe sârbi”. El n-a căzut însă, sperându-se prea mult în imposibilitatea unui scor detaşat, inexistent până atunci la „pasivul” echipei.

Cele 90 minute au avut mai multe momente psihologice, care au influenţat sau hotărât soarta partidei, şi când spunem aceasta ne gândim la bara lui Cârţu din min. 18, la O-O (care adusese liniştea pe stadionul „Grbavica” şi putea decide calificarea echipei sale din acel moment), penalty-ul ratat de Balici (min. 28), primele două goluri, primite prea uşor, ratarea lui Oct. Popescu (min. 61, la O-2) şi cea a lui Cămătaru (min.72), ca şi eliminarea lui Irimescu (min.64).

Să vedem, însă, cum s-au derulat secvenţele mai importante ale partidei:

Min. 5 şi 6: Şuturi Balici şi Samardja dar slabe, fără probleme.

Min. 8 şi 11: Replică Irimescu şi Bâcu, dar fără aceeaşi vigoare.

Min. 17: Prima mare ocazie de gol a partidei, trecută în contul gazdelor. Lung se va opune însă, inspirat, cu piciorul, la pătrunderea mijlocaşului Skoro.

Min.18: Cea mai mare ocazie a oaspeţilor, cea care va declanşa un adevărat coşmar lui Cârţu, din care fotbalistul craiovean îşi va reveni greu, de-abia după… un an! Acesta are o acţiune pe partea dreaptă a terenului, cu fente din corp şi adversari dezechilibraţi, taie spre centrul terenului şi, de la 20 metri, şutează fulminant, cu stângul, dar mingea loveşte transversala!…

Imens moment psihologic care ar fi decis, fără discuţie, soarta partidei în favoarea craiovenilor. Ar fi fost ceva de domeniul poveştilor cu feţi-frumoşi, a treia calificare decisă de Cârţu în aceeaşi toamnă „europeană”…

Min. 28: Ratare Bajdarevici.

Min. 29: Un nou moment psihologic: penalty la poarta lui Lung dar Balici, speriat de antecedentul de la Craiova, şutează peste bară! Un moment psihologic, din păcate, nefructificat de jucătorii noştri, care se lasă mai departe dominaţi, în speranţa unui scor strâns.

Min.32: 1 – O. Centrare de pe stânga, Lung nu poate reţine şi Skoro împinge în plasă.

Min.44: 2-O. Gazdele forţează în continuare pe partea lui Negrilă, urmează o nouă centrare şi Samardjia, complet liber, îndeplineşte o simplă formalitate.

Min. 49 şi 51: Impulsionată la cabine, echipa noastră încearcă „lovitura de graţie” dar nu obţine decât două cornere.

Min. 61: Pe fondul unui joc ceva mai curajos al oaspeţilor înregistrăm un nou moment psihologic al partidei: Oct. Popescu primeşte o pasă ideală în careu, pe dreapta dar se grăbeşte şi şutează din întoarcere, pe lângă stâlpul din stânga al porţii lui Skrba! La 2 – 1 nu credem că fotbaliştii din Sarajevo ar mai fi avut puterea marcării

celor două goluri necesare…

Min. 62: Cum în fotbal ratările se răzbună, Mihailovici, necunoscutul cu apetit de gol, reia cu capul în gol, la o lovitură de colţ, hotărând soarta calificării: 3-O.

Min. 64: Echipa noastră devine tot mai nervoasă în faţa ghinionului, Irimescu face un fault inutil la mijlocul terenului şi e eliminat prea prompt de arbitrul galez.

În 10 oameni, soarta partidei părea definitiv pecetluită dar Cămătaru nu se lasă şi, după ce în min. 67 fusese oprit prin fault de Cilici, cinci minute mai târziu e la câţiva centimetri de calificarea echipei sale, într-un moment în care Skrba scăpase balonul din braţe…

Min. 84: Jucătorii craioveni, nervoşi, obosiţi şi aproape convinşi de imposibilitatea calificării, nu mai au reacţie la slalomul lui Nikici care stabileşte scorul final: 4-O!

DECLARAŢII DUPĂ MECI»

LUNG: „Principala cauză, peste care de multe ori s-a trecut, este că Universitatea, să nu se uite, are câţiva ani în plus şi câţiva jucători în minus. Nu trebuie uitate accidentările, care s-au ţinut lanţ, ca şi o oarecare uzură psihică a noastră. Acum câţiva ani, Universitatea avea internaţionali A şi printre rezerve. Acum, rezervele sunt nişte copii şi trebuie să fim înţelegători cu ei”.

PRESA DUPĂ MECI

„U.C. N-A PUTUT OBŢINE INTRAREA ÎN SFERTURILE CUPEI UE FA”»

(*C. Firănescu*, *„Sportul”*, *13.12.84*): „… un scor exagerat faţă de întreaga desfăşurare a partidei. Mai mult: craiovenii au avut două mari momente în care puteau să încline balanţa în favoarea… calificării: bara lui Cârţu la O-O care, transformată în gol, ar fi dus, practic, la încheierea conturilor şi ratarea lui Oct. Popescu la O-2, când de asemenea, golul ar fi cântărit enorm în desfăşurarea ulterioară a întrecerii”.

„UN REZULTAT SURPRINZĂTOR ŞI EXPLICAŢIILE LUI” (*C. Firănescu*, *„Sportul”*, *14.12.84*): „Sigur că arbitrajul a fost, îndeosebi după pauză, părtinitor pentru

gazde, fapt uşor observabil, dacă ar fi să luăm doar diferenţa de tratament la împărţirea cartonaşeior «generos» cu craiovenii, zgârcit cu gazdele, în pofida faulturilor grosolane făcute de Şabanadzovici asupra lui Cârţu şi Cilici asupra lui Cămătaru. Şi e drept că această manieră de arbitraj a încurajat pe cei de la Z.S. să joace mai în forţă şi mai tare în duelurile cu adversarii. Dar arbitrul n-a avut nicio contribuţie la golurile primite de echipa noastră.

(...) dacă echipa craioveană s-ar fi aflat în plenitudinea forţelor ei – cu Ad. Popescu, Tilihoi şi Beldeanu în teren, cu Negrilă şi Ţicleanu refăcuţi complet după accidentările suferite – replica dată formaţiei din Sarajevo ar fi fost alta, cu alte consecinţe asupra sorţii calificării".

„*MAI DISCUTĂM*" (*Nicolae Cristache*, „*Flacăra*"): „U.C. este o coincidenţă fericită în fotbalul nostru: un lot tânăr şi valoros, un climat adecvat în jurul ei şi două campanii în UEFA şi în preliminariile CE cât două războaie de 30 de ani (...). Leagănul reprezentării noastre internaţionale rămâne la Crai ova".

„*SFÂRŞITUL UNUI VIS FRUMOS*" (*Ov. Ioaniţoaia*, „*Flacăra*", *14.12.84*): „(...) pentru un Zelejznicear dezlănţuit, încurajat de public şi ajutat de arbitru, nu de 4 – 5 jucători era nevoie, ci de o întreagă echipă. (...) Galezul Bridges, de departe, cea mai tristă figură a întâlnirii (...), le-a ţinut parte gazdelor, când cu perdea, când scandalos, dar n-a renunţat nicio clipă la rolul său. (...) Un ajutor ruşinos care i-a făcut, bănuim, pe cei de la Zelejnicear să roşească".

BANCA AGRICOLĂ

"VISA BUSINESS CARD"

S-AU SCHIMBAT VREMURILE,
BOIERI MARI !

„CRAIOVA MAXIMA”.
ÎN

DATE STATISTICE

E. 21. /15 *septembrie* 1982 (Cupa UEFA, tur I):

UNIVERSITATEA – FIORENTINA 3 – 1 (O-1)

Sp: 50.000. Şuturi: 19 – 7. Cornere: 7 – 4. D. Bertoni (37), Ungureanu (55), Cârţu (72), Bălăci (86). Arbitri: Alexis Ponnet (BINE); P. Soenens şi Ch. Mojart (Belgia). Cg.: Ungureanu, Bălăci, F. Rossi, Passarella.

UNIVERSITATEA: Lung – NEGRILĂ, TILIHOI, Ştefănescu (58, Ciupitu), UNGUREANU – Ţicleanu (83, Irimescu), DONOSE, BĂLĂCI – Crişan, Cămătaru, CÂRŢU.

FIORENTINA: Galii – Ferroni, PIN, Passarella, Contrato – F. Rossi, PECCI, ANTOGNONI, Massaro – D BERTONI, Grazziani (83, Al. Bertoni).

E. 22. /29 *septembrie* 1982 (Cupa UEFA, tur I):

FIORENTINA – UNIVERSITATEA l-o (1-O)

„Stadio Comunale". Sp.: 60.000. Şuturi: 14 – 17 (8 – 7). Cornere: 8 – 3. Antognoni (11-llm). Arbitraj: (SATISF) D. Daina (Elveţia). Cg: Ştefănescu, Massaro, Donose. Fr. Rossi, Tilihoi.

FIORENTINA: GALLI – Fr. Rossi, Pin, PASSARELLA, Ferroni (75, Contrato) – Miani, Pecci, ANTOGNONI – D. BERTONI, Grazziani (70, A. Bertoni), Massaro.

UNIVERSITATEA: LUNG – Negrilă, TILIHOI, ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU – Ţicleanu (87, Beldeanu), DONOSE, BĂLĂCI – Crişan (80, Geolgău), CĂMĂTARU, Irimescu.

25.124 noiembrie 1982 (Cupa UEFA, tur III):

GIRONDINS BORDEAUX – UNIVERSITATEA l-o (O-O)

Stadionul Municipal. Sp.: 40.000. Giresse (50-llm). Şuturi: 15 – 7 (7 – 3). Cornere: 9 – 3. Arbitru: Garrido (Portug). Cg.: Irimescu, Negrilă.

BORDEAUX: Ruffier-Domenech (80, Lipini), SPECHT, Trésor, BRACCI – ŢIGANA, Giresse, THOUVENEL – MARTINEZ, Lacombe, Memmering.

UNIVERSITATEA: LUNG – Negrilă, Tilihoi, ŞTEFĂNESCU, Ungureanu – ŢICLEANU DONOSE, Beldeanu (83, Crişan), Irimescu – Geolgău (85, Cârţu),

CĂMĂTARU

N. 23. /4 decembrie 1982 (*prelim. CE*):

ITALIA ROMÂNIA O-O

Florenţa, „Stadio Comunale”. Sp.: 55.478. Şuturi 16 – 2 (5 – 2). Cornere: 8 – 1. A arbitrat BINE (cu excepţia deciziei din min. 55): Georges Konrath (Franţa). Cg: Iorgulescu, Gentile, Bölöni, Bălăci. C. roşu: Ţicleanu (min. 55).

ITALIA: Zoff-Gentile, Collovati, F. BARESI, ORIALI – Tardelli, ANTOGNONI, Marini, CONŢI – Rossi (46, CAUSIO), Grazziani (19, Altobelli).

ROMÂNIA: LUNG – REDNIC, IORGULESCU, ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU – ŢICLEANU, BÜLÜNI, KLEIN, BĂLĂCI – GABOR (58, ANDONE), CĂMĂTARU (86, AUGUSTIN).

E. *26*. / 8 decembrie 1982 (Cupa UEFA, turul III):

UNIVERSITATEA – G. BORDEAUX 2-O (1-O, 1-O)

Sp: 50.000. Ţicleanu (38), Geolgău (101). Şuturi: 15 – 10 (8 – 4). Cornere: 1 – 4. Cg: Bălăci, Cămătaru, Ţigana. Arbitru: Ian Keizer (Olanda), cu scăpări esenţiale, ce puteau modifica aspectul şi rezultatul jocului.

UNIVERSITATEA: Lung – Negrilă, Ştefănescu, Tilihoi, Ungureanu – Donose (59, Geolgău), Ţicleanu, Irimescu, Bălăci – Cămătaru, Crişan (84, Cârţu).

BORDEAUX: Ruffier – Rohr, Specht, Trésor, Bracci – Thouvenel, Ţigana, Giresse, Memmering (76, Lipim) – Lacombe, Martínez.

1983

E. *27*. / 2 martie 1983 (Cupa UEFA, sferturi):

FC KAISERSLAUTERN – UNIVERSITATEA 3 – 2 (2-O)

E. *28*. /16 martie 1983 (Cupa UEFA, sferturi):

UNIVERSITATEA – FC KAISERSLAUTERN l-o (O-O)

Sp: 50.000. Negrilă (82). Şuturi: 12 – 3 (9 – 1). Cornere: 5 – 2. Arbitraj: F BUN: Keith Hacket (Anglia). Cg.: Ştefănescu, Bălăci.

UNIVERSITATEA: LUNG – NEGRI LA, TILIHOI, ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU – ŢICLEANU, DONOSE, GEOLGĂU (75, CÂRŢU), BĂLĂCI – CRIŞAN (46,

BELDEANU), CĂMĂTARU.

FCK: Reichel – WOLF, BRIEGEL, MELZER, Dusek – Geye, BONGARTZ, Brehme

— Eilenfeld (87, Hubner), Nilsson, T. Allofs.

E. *29*. / 6 aprilie 1983 (Cupa UEFA, semifinale):

BENFICA LISABONA – UNIVERSITATEA O-O

Stadion: „da Luz". Sp.: 75.000. Şuturi: 14 – 5 (7 – 2). Cornere: 17 – 1. Arbitraj BUN: Erik Frederiksson; Hans Harrisson, Gunnar Larsson (Suedia).

BENFICA: Bento – PIETRA, HUMBERTO, Bastos Lopez I, Alvaro-Carlos Manuel, Sheu (55, Néné), ALVÉS, CHALANA – DIAMANTINO, Filipovici.

UNIVERSITATEA: LUNG – NEGRILĂ, TILIHOI, CIUPITU, UNGUREANU – ŢICLEANU, DONOSE (77, DUMITRU), IRIMESCU (56, BELDEANU), GEOLGĂU – CRIŞAN, CĂMĂTARU.

N. 24. /*16 aprilie 1983* (*prelim*. *CE*):

ROMÂNIA – ITALIA l-o (1-O)

Stadion „23 August". Sp.: 80.000. Bôlôni (24). Şuturi: 10 – 10 (3 – 2). Cornere: 5 – 3. Arbitraj bun. M. Vautrot, Réné Lopez şi Joel Quiniou (Fr).

ROMÂNIA: MORARU – REDNIC, IORGULESCU, ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU

— AUGUSTIN (78, Andone), KLEIN, BÛLÛNI, BĂLĂCI – GEOLGĂU (87, Cârţu), CĂMĂTARU.

ITALIA: ZOFF-GENTILE, COLLOVATI, SCIREA, CABRINI – MARINI, TARDELLI, ANTOGNONI (57, Dossena) – CONŢI, ROSSI, BETTEGA (70, Altobelli)

E. 30. /20 aprilie 1983 (Cupa UEFA, semifinale):

UNIVERSITATEA BENFICA LISABONA l-l (1-O)

Sp.: 50.000. Bălăci (17), Filipovici (53). Şuturi: 7 – 12 (3 – 5). Cornere:

8 – 3. A arbitrat cu greşeli: Robert Valentine (Scoţia). Cg: Geolgău, B. Lopes I, Stromberg, Ştefănescu, Sheu.

UNIVERSITATEA: LUNG – Geolgău, TILIHOI, ŞTEFĂNESCU, Ungureanu – Ţicleanu, Donose (2, Beldeanu), Irimescu, BĂLĂCI – Crişan, Cămătaru (64, Cârţu).

BENFICA: Bento – Pletra, HUMBERTO, Bastos Lopes I, Alvaro – SHEU STROMBERG (70, B. Lopes II), CHALANA, DIAMANTINO – Néné (51, José Luis), FILIPOVICI.

N. 25. /mai 1983 (prellm. CE):

ROMÂNIA – CEHOSLOVACIA O-1 (O-O)

Sp.: 50.000. Şuturi: 8 – 9 (2 – 7). Cornere: 10 – 4. Vizek (40-llm). A arbitrat slab: A. Ponnet, J.F. Crucke, M. van Langenhoven (Belgia). Cg.: Prokes, Gabor, Fiala, Andone.

ROMÂNIA: LUNG – Rednic, Ştefănescu, Iorgulescu, Ungureanu-Augustin, Bôlôni, Klein, BALACI – Gabor (46, Geolgău), Cămătaru (61, Andone)

CEHOSLOVACIA: Hruşka – Jakubec, JURKEMIK, PROKES, Fiala – Zelensky, BIKOVSKI, JANECKA – CHALOUPKA, Vizek, Levy (46, Stambacher).

N. 26. /9 iunie 1983 (prellm. CE):

SUEDIA – ROMÂNIA O-1 (O-1)

E. 31. /14 septembrie 1983 (Cupa UEFA, tur I):

UNIVERSITATEA – HAJDUK SPLIT l-o (O-O)

Sp.: 40.000. Şuturi: 19 – 8 (9 – 5). Comere: 3 – 5. Geolgău (86). Cg.: Cap, Z. Vujovicl, Negrilă. Arbitraj satisfăcător: Michel Vautrot (Franţa).

UNIVERSITATEA: Lung-Negrilă, TILIHOI, Donose, Ungureanu-Ţicleanu (73, Ad. Popescu), Beldeanu, GEOLGĂU, IRIMESCU-Cârţu, CĂMĂTARU.

HAJDUK: SIMOVICI – Ţukrov, CAP, ROJICI, Miliuş-Bursaci (86, Bogdanovici) ŞALOV, Zoran Vujovici, CELICI-Zlatko Vujovici, Vulici.

E.32. /28 septembrie 1983 (Cupa UEFA, tur I):

HAJDUK SPLIT – UNIVERSITATEA l-o (O-O), 4 – 1 după 11 m.

Sp.: 50.000. Şuturi: 27 – 9 (12 – 13). Cornere: 17 – 3. Zoran Vujovici (63). Arbitraj excelent: H. Brummeler (Austria). Cg.: Ştefănescu, Cap, Ungureanu.

HAJDUK: SIMOVICI-TUKROV, Cap, Rojici, Miliuş-Slişkovici (99, Adamovici), ŞALOV, ZORAN VUJOVICI-CELICI, ZLATKO VUJOVICI, Peşte (59, Vulici).

UNIVERSITATEA: LUNG-NEGRILĂ, TILIHOI, Ştefănescu, Ungureanu-ŢICLEANU, Beldeanu, Donose (106, Ad. Popescu), Irimescu – CĂMĂTARU, Geolgău (27, Cârţu).

N.27J 12 noiembrie 1983 (*preliminarii CE*):

CIPRU-ROMÂNIA O-1 (O-1)

Stadion „Tsirion". Sp.: 13.000. Şuturi: 7 – 10 (2 – 3). Cornere: 3 – 3. BGIONI (77). Arbitraj BUN: Ronald Bridges (Ţara Galilor).

CIPRU: CONSTANTINOU-Miamiliotis, PANGIARAS, KEZOS, Erotokritou-Tinghis, SAVIDIS, langudakis-Kounas (65, Mavris), Fotis (78, Dimitrou), Teofanus.

ROMÂNIA: LUNG-Rednic, ŞTEFĂNESCU, AL. NICOLAE, UNGUREANU – ŢICLEANU, BOLONI, Klein, Mulţescu (46, Hagi) – Cămătaru, Coraş (73, Gabor).

N.28. /30 noiembrie 1983 (*preliminarii CE*):

CEHOSLOVACIA – ROMÂNIA l-l (O-O)

Stadion „Slovan". Sp.: 60.000. Şuturi: 14 – 3 (5 – 2). Cornere: 12 – 1. Geolgău (62), Luhovy (85). Arbitraj (excelent): K. Palotay (Ungaria). Cg.: Iorgulescu, Zelenski, Lung, Gabor, Rada.

CEHOSLOVACIA: Hruşka – Jakubek, FIALA, Prokeş, Rada-Chaloupka, ZELENSKI, Janecka – VIZEK, Danek (72, LUHOVY), Stambacher (72, Jurkemik).

ROMÂNIA: LUNG-NEGRILĂ, ŞTEFĂNESCU, IORGULESCU, UNGUREANU – REDNIC, BOLONI, KLEIN-GEOLGĂU, CĂMĂTARU, Gabor (79 Augustin, 89 Al. Nicolae).

N.31. /12 septembrie 1984 (*preliminarii CM*):

IRLANDA DE NORD – ROMÂNIA 3 – 2 (1 – 1)

Stadion Windsor Park. Sp.: 20.000. Şuturi: 13 – 10 (7 – 4). Cornere: 8 – 1. Arbitraj cu greşeli: A. Ponnet (Belgia). Cg: Nicholl, Whiteside, Ştefănescu. C. roşu: Klein.

IRLANDA DE NORD: Jennings-Nicholl, McClelland, McElhinney, DONAGHY-ARMSTRONG, M. O'NEILL, McCreery, STEWART-HAMILTON, Whiteside.

ROMÂNIA: LUNG-Rednic, ŞTEFĂNESCU, Iorgulescu, UNGUREANU-Ţicleanu (81, Movilă), Andone, Klein,

Irimescu (72, Geolgău) – Augustin, HAGI.

E.33. /19 septembrie 1984 (*Cupa UEFA, tur I*):

BEŢIS SEVILLA – UNIVERSITATEA l-o (O-O)

Sp. 25.000. Suárez (79). Arbitru: M. Vautrot (Franţa). Cg.: Negrilă, Irimescu, O. Popescu. Mantilla.

UNIVERSITATEA: Lung-Negrilă, Irimescu, Ştefănescu, Ungureanu-Ţicleanu (22, Beldeanu), Ad. Popescu, Bâcu, Geolgău, Cămătaru, Cârţu (71, Oct. Popescu).

BEŢIS: Esnaola-Diego, Alex, Mantilla, Gordillo-Ortega (58, Waldo), Parra, Suárez, Cardenosa-Rincon, Pacco.

E.34. / 3 octombrie 1984 (*Cupa UEFA, tur. I*):

UNIVERSITATEA – BEŢIS SEVILLA l-o (1-O) (6 – 3 la llm)

Sp. 35.000. Cârţu (46), Irimescu, Bâcu, Cârţu, Ştefănescu, O. Popescu, respectiv Casado, Mantilla, Calleja. Şuturi: 33 – 10 (19 – 5). Cornere: 11 – 21. Arbitraj BUN: H. Fahnler (Austria). Cg.: Cămătaru, Alex, Geolgău, Diego, Irimescu, C. roşii: Diego (92), Cămătaru (104).

UNIVERSITATEA: LUNG-Negrilă, Irimescu, Ştefănescu, Ungureanu (91, Oct. Popescu) – Ţicleanu (82, Bâcu), Beldeanu, Geolgău, Ad. Popescu-Cămătaru, CÂRŢU

BEŢIS: ESNAOLA-Diego, Alex, Mantilla, Gordillo –, PARRA, Ortega, Cardenosa (84, Casado), Suarez-Pacco (68, Colleja), RINCON.

E.35. /24 octombrie 1984 (*Cupa UEFA, tur* II):

UNIVERSITATEA – OLYMPIAKOS PIREU l-o (1-O)

Sp. 40.000. Cârţu (17). Şuturi: 15 – 5 (8 – 1). Cornere: 7 – 5. Arbitri: Paolo Bergamo – BINE, D. Inocentio, C. Longhi (Italia), Cg.: Beldeanu, Papadopuolus, X ANTOPOULOS.

UNIVERSITATEA: LUNG-NEGRILĂ, TILIHOI, Ş tefănescu, UNGUREANU – ŢICLEANU, Bâcu, BELDEANU, Bălăci (46, Oct. Popescu) – Geolgău (60, Mănăilă), CÂRŢU.

OL. PIREU: SARGANIS-X antapoulos, PAPADOPOULUS, MICHAS, VANVAKOULOS – Persias, MITROPOULOS (67, Lemonis), Kokolakis, Kousoulakis-

Papaghelis, Anastapoulos.

E.36. / 7 *noiembrie 1984* (Cupa UEFA, tur II):

OLYMPIAKOS PIREU – UNIVERSITATEA O-1 (O-O)

Cârţu (75). Arbitru: Alexis Ponnet (Belgia).

OL. PIREU: Sarganis-Xantapoulos, Papagalis, Michas, Vanvakoulos – Persias, Welzi, (46, Seghias), Koutsoulakis, Albertsen (70, Zindros) – Mitropoulos, Anastapoulus.

UNIVERSITATEA: Lung-Negrilă, Tilihoi, Ştefănescu, Ungureanu-Ţicleanu, Irimescu, Mănăilă, Geolgău (85, Bâcu) – Cârţu (88, Beldeanu), Cămătaru.

E.37. /28 noiembrie 1984 (*Cupa UEFA, tur III*):

UNIVERSITATEA – ZELEJNICEAR SARAJEVO 2-O (2-O)

Sp. 50.000. Şuturi 13 – 12 (5 – 5). Cornere: (6 – 6). Beldeanu (19), Cămătaru (26 – 11). Arbitraj F. BUN: A.F. Martínez (Spania). Cg.: Beldeanu, Bălăci, Ad. Popescu, Tilihoi, Berian.

UNIVERSITATEA: LUNG-Ad. Popescu, Tilihoi, ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU-Bâcu, BELDEANU, MĂNĂILĂ, Geolgău (70, Oct. Popescu), Cămătaru, Cârţu.

Z.S.: Skrba-Berian, Şabanadzovici, Consici, BALICI-Bajdarevici, Ciurici (46, Samardja), Skoro, Cilici-Nikici, BAHTICI.

E.38. /*12 decembrie 1984* (Cupa UEFA, tur III):

ZELEJNICEAR SARAJEVO – UNIVERSITATEA 4-O (2-O)

Stadion „Grbavica". Sp: 25.000. Şuturi: 22 – 9 (11 – 3). Cornere: 5 – 5. Skoro (32), Samardjia (44), Mihailovici (62), Nikici (82). Arbitraj foarte slab, părtinitor cu gazdele, mai cu seamă în repriză secundă: Ronald Bridges (Ţara Galilor). Cg.: Ţicleanu, Irimescu, Negrilă, Ştefănescu. C. roşu: Irimescu.

Z.S.: Skrba-Berian (38, Nikici), Şabanadzovici, Cioplici, BALICI, Cilici, Skoro, BAJDAREVICI-BAHTICI, Mihailovici, Samaradjia (55, Consici).

UNIVERSITATEA: LUNG-Negrilă, Irimescu, ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU – Ţicleanu, Bâcu, Mănăilă, Geolgău-Cămătaru, Cârţu (53, Oct. Popescu).

1985

N.32J 3 aprilie 1985 (*preliminarii CM*):

ROMÂNIA-TURCIA 3-O (3-O)

Craiova, Stadion „Central”. Sp.: 30.000. Şuturi: 19 – 5 (13 – 1). Comere: 9 – 3. Hagi (21), Cămătaru (28, 42). Arbitraj f. bun: I. Ben Hzhak. Cg.: Yusuf.

ROMÂNIA: Lung-Negrilă, Iorgulescu, Ştefănescu, UNGUREANU-REDNIC, IRIMESCU, MATEUŢ (58, Lăcătuş), HAGI-Coraş (71, Bălăci), Cămătaru.

N.33. /1 mai 1985 (*prelim. CM*):

ROMÂNIA-ANGLIA O-O

Stad. 23 August. Sp.: 60.000. Şuturi: 12 – 7 (7 – 4). Cornere: 12 – 2. Arbitraj F. BUN: E.C. Guruceta, V. Sánchez, J. Urio (Spania)

ROMÂNIA: LUNG-NEGRILĂ, Iorgulescu (39, Iovan), ŞTEFĂNESCU, UNGU-REANU-Rednic, Klein, Bölöni, HAGI-Coraş (78, Lăcătuş), CĂMĂTARU

ANGLIA: SHILTON-Anderson, WRIGHT, BUTCHER, Sansom – STEVEN, WILKINS, Robson, Barnes (73, Wadle) – T. Francis, Mariner (84, Lineker)

N.34. /6 iunie 1985 (*prelim. CM*):

FINLANDA-ROMÂNIA l-l (1 – 1)

Stad. Olimpic. Sp.: 24.000. Şuturi: 14 – 12 (7 – 8). Cornere: 10 – 11. Hagi (7) Lipponen (27). Arbitraj CU GREŞELI: M. Van Langenhove (Belgia). Cg.: Houstonen, Bölöni.

ROMÂNIA: LUNG-lovan, IORGULESCU, Ştefănescu, Ungureanu-Rednic, Bölöni, KLEIN, HAGI-Coraş, (67, Lăcătuş), Cămătaru

FINLANDA: HUTTUNEN-Lahtinen, KIMALAINEN (78, Pekkonen), H OUTSONEN, Nieminen (70, Petaja) – TURUNEN, Rautiainen, Ukkonen, Ikalainen – LIPPONEN, Rantanen

N. 35. /28 august 1986 (*prelim. CM*):

ROMÂNIA-FINLANDA 2-O (1-O)

Stadion: 1 Mai-Timişoara. Sp.: 35.000. Şuturi: 19 – 7 (8 – 2) Comere: 4 – 4. Hagi (6), Mateuţ (55). Arbitraj BUN: Zoran Petrovici, D. Komadici, R. Faliei (Jug.). Cg.:

Rantanen.

ROMÂNIA: MORARU-Rednic, Ştefănescu, Iorgulescu (65, Iovan), UNGUREANU-MATEUŢ, Bölöni, KLEIN, HAGI-Coraş (46, Gabor), CĂMĂTARU

FINLANDA: HUTTUNEN-Turunen, HOUSTONEN, Europeus, Nieminen-Ukkonen (70, Petaja), Ikalainen, Rautiainen, Hielm-Rantanen, LIPPONEN

N. 36. /2 septembrie 1985 (prelim. CM)

ANGLIA-ROMÂNIA l-l (1-O)

Stadion Wembley. Sp.: 80.000. Hoddle (25), Cămătaru (60). Arbitraj F. BUN: K.H. Tritschler (RFG). Cg.: Coraş, Ştefănescu.

ANGLIA: Shilton-Stevens, Wright, Fenwick, Sansom-Hoddle, Robson, Reid-Lineker (76, Woodcock), Haseley, Waddle (69, Barnes)

ROMÂNIA: Lung-Negrilă, Iovan, Ştefănescu, Ungureanu-Rednic, Bölöni, Klein (87, Mateuţ), Hagi-Coraş (82, Gabor), Cămătaru

E.39. /18 septembrie 1985 (Cupa Cupelor):

A.S. MONACO-UNIVERSITATEA 2-O (1-O)

Stadion Louis II. Sp.: 20.000. Bellone (21), Genghini (73). Cg.: Liegeon, Căţoi, Bâcu, Simon, Ad. Popescu. Arbitraj SLAB: M. Wohrer (Austria).

AS MONACO: Ettori-Liegeon, Stojkovici, Simon, Amoros-Puel, Tlbeuf (67, Dib), Genghini-Bravo, Fofana (60, Anziani), Bellone

UNIVERSITATEA.: Lung-Ad. Popescu, Ştefănescu, Tilihoi, Ungureanu-Gică Popescu, Căţoi, Mănăilă, Badea (46 Cârţu) – Bâcu (72, Geolgău), Cămătaru.

E. 40. /3 OCTOMBRIE 1985 (CC tur I):

UNIVERSITATEA – AS MONACO 3-O (1 – O)

Sp. 45.000. Şuturi: 9 – 4 (5 – 1). Cornere: 9 – 1. Geolgău (19, 78), Bâcu (75 – 11 m). Arbitraj EXCELENT: Aron Schmidthuber (RFG). Cg.: Fofana, Tilihoi, Bijotat, Ştefănescu, Ettori.

UNIVERSITATEA: Lung-Negrilă, Tilihoi, Ştefănescu, Ungureanu-Ad. Popescu, Mănăilă, Căţoi, (46, FI. Cioroianu) – Badea, Geolgău, Bâcu.

AS MONACO: Ettori-Liegeon, Simon (80, Anziani), Stojkovici, Amoros-Puel, Genghini, Bijotat, Bravo-Fofana, Bellone.

N.37. H6 octombrie 1985 (prelim. CM):

ROMÂNIA – IRLANDA DE NORD O-1 (O-1)

Stad. „23 August". Sp.: 50.000. Şuturi: 27 – 3 (11 – 2). Cornere: 21-O. Quinn (29). ARBITRAJ SATISF: Henning Lung Sørensen, lb Nilsen, J. Damagaard (Danem.). Cg.: Quinn.

ROMÂNIA: Lung-Negrilă (46, Geolgău), Iovan, Iorgulescu, Ungureanu-Mateuţ, Rednic, Boldni, Klein-Coraş (62, Piţurcă), Hagi.

IRLANDA de NORD: JENNINGS-NICHOLL, O'NEILL, McDONALD, DONAGHY-Penney (73, Armstrong), McILLORY, McCreery, Stewart (57, Worthington) – Quinn, Whiteside.

E.41. /23 octombrie 1985 (*CC*, *tur* II):

UNIVERSITATEA – DINAMO KIEV 2 – 2 (1 – 2)

Sp.: 35.000. Şuturi: 18 – 9 (8 – 7). Cornere: 8 – 7. Bâcu (12, 81 – 11 m), laremciuk (6, 24). Cg.: Bessonov. Arbitraj BUN: Iordan Jejov (Bulg.)

UNIVERSITATEA: Lung-Negrilă. Tilihoi, Ştefănescu, Ungureanu-Ad. Popescu (75, Gică Popescu), Căţoi, Mănăilă-Badea, Geolgău, Bâcu.

DINAMO KIEV: Mihailov-Bessonov, Kuzneţov, Baltacha, Demianenko-Iakovenko (14, Baal), Raţ, laremciuk-Evtuşenko (70 Belanov), Zavarov, Blohin.

E. 42. /6 noiembrie 1985 (*CC*, *tur* II):

DINAMO KIEV – UNIVERSITATEA 3-O (3-O)

Sp. 100.000. Şuturi: 14 – 6 (7 – 2). Cornere: 5 – 3. Raţ (5), Belanov (11), Demianenko (12). Arbitraj BUN: L. Nemeth (Ung.) Cg.: G. Popescu, Zavarov, Badea, Mănăilă

DINAMO KIEV: Mihailov-Evseev, KUZNEŢOV, Baltacha, Demianenko-Raţ, laremciuk, BAAL, ZAVAROV-Belanov (79, Mihailicenko), BLOHIN (71, Evtuşenko) UNIVERSITATEA: Lung-Negrilă, Tilihoi, ŞTEFĂNESCU, Ungureanu-G. Popescu (46, Căţoi), Ad. Popescu (67, Badea), Irimescu, Mănăilă-Geolgău, Bâcu.

88-Boloni
75-Dinu
70-Lucescu
67C. Ştefănescu, I. Bălăci
64 Iordănescu 61-M. Răducanu 57-I. Dumitru 59-Cămătaru 49-Sameş
48-I. Bodola, N. Dobrin 46-Crişan G. Iorgulescu 45-Klein
44-Dudu Georgescu, Sătmăreanu I
43-Nunweiller VI
42-Ţicleanu, Ghiţa Albu
41-Dobay, Dan Coe
40-ungureanu, Nunweiller III
39-Constantin
38-Pârcălab
37-N. Covaci, Popa Cornel, Cheran, Rednic
35-V. Ghergheli
34-Burger
33-Lung, Mocanu, Moraru, Gabor 32-Petschovschi Augustin 31-ŢI. Dumitrache 30-Sătmăreanu II 29-Băcuţ I, E. Vogi 28-Coraş
27-Bindea, Negrilă, Dembrovschi, Andone 25-Anghelini, Vintilă, Deleanu, V. Iordache, Hagi 24-Ciolac, Tătaru I, Ion Ionescu 23-Sepi Graţian, Vigu, Munteanu II
22-Apolzan, Voinescu, Ozon. Greavu, Hălmăgeanu, S. Gabriel
21-Călinoiu, Farmaţi, Juhasz, Koszka, Lupescu, M. Rădulescu
20-Baratki, Raffiński, Zavoda II
19-Beldeanu, Geolgău, Marcu, Kun II, Romila II
18-Pavlovici, B. Marian, Dridea I. Domide, S. Mircea
17-A. Neagu, R. Wetzer, Ritter
16-ţi. Emil, C. Toma, Troi
15-Hajnal, Mulţescu, Mateuţ
14-Creiniceanu, Reuter, Sfera, Al. Nicolae, Iovan, Cristian I 13-Filote, Serfozo, Tilihoi
12-S. Avram, I. Bogdan, T. Bône, M. David, Jenei, Surdu, Lăcătuş, Balint 11-Vaczi

10-Schwartz

9-Cotormani, Fieraru, Felecan, Zombory, Sasu, Irimescu, T. Stoica 8-Zavoda I, Haidu, Zare

7 CÂRŢU, Adamache, Dumitriu II, Frăţilă, Oaidă, Radu II, R Vilcov.

6-S. Boc, Beke, Cacoveanu, Deşu, Mateianu, Onisie, Paraschiva, G. Popescu.

JOCURI DIVIZIA A

1. C. DINU-450.
2. Ispir – 450
3. C. ŞTEFANESCU – 440
4. Bölöni – 411
5. Dobrin – 409
6. Vigu – 404
7. Dumitru – 401
8. Antonescu400

Sameş – 382 M. Sandu – 374 Mulţescu – 371 Lucescu – 360 Dumitrache – 358

Total Univ. Craiova: 15 jucători = 3.890 meciuri (259, 3 meciuri/jucător)

GOLGETERII FOTBALULUI ROMÂNESC

— Iulie 1985

30 – Bodola 26 – A. Iordănescu 21 – D. Georgescu 20 – St. Dobay 18 – Bölöni 15 – Sepi Graţian

14 – Baratki, Dumitrache Rudy (I) Wetzer 13 – CĂMĂTARI), G. Ciolac 12 – Gh. Constantin, I. Dumitru 11 – S. Bindea, Petschowschi

9 – N. Georgescu, Dembrovschi, Lucescu, BĂLĂCI, Schwartz, Gh. Vaczi, Dridea I 7 – Pavlovici, Frăţilă, Ozon, C. Dinu 6 – Zemler, N. Covaci, Iuliu (I) Farcaş, Dobrin, M. Sandu 5 – Ene I, I. Ionescu, E. Kocsis, Pârcălab

4 – CRIŞAN, Guga, Stanciu, Spielmann, P. Vâlcov, P. Emil, Creiniceanu, Hajnal, Kun II, Neagu, Klein

3 – MARCU, I. Bogdan, Tătaru I şi II, Domide, Vigu, Troi, Sameş, Mulţescu 2 – ŢICLEANU, Augustin, B. Marian, Mateianu, Voinea 1– BELDEANU, GEOLGĂU, NEGRILĂ, IRIMESCU, ŢARÂLUNGĂ

Total Univ. Craiova: 8 juc. – 31 goluri

ECHIPELE ROMÂNEŞTI ÎN CUPELE EUROPENE
DINAMO

1975 – 76	*CE*	*Real Madrid*	*1 – 4*	*1-O (O-1) (1-O)*
1967 – 77	*EFA*	*AC Milan*	*O-O*	*1 – 2 (1 – 1)*
1977 – 78	*CE*	*Atletico Madrid*	*2 – 1*	*O-2 (1-O) (O-O)*
1979 – 80	*EFA*	*Alki Lamaca*	*3-O*	*9-O (2-O) (3-O)*
		Eintracht Fr.	*2-O*	*O-3 (O-O, O-1) 2)*
1981 – 82	*EFA*	*Levski Sp. Sofia*	*3-O*	*1 – 3 (3-O) 2 (O-2)*
		Internazionale	*1 – 1 (1 – 1)*	*2 – 3 (1-O, 2 – 1 i-l)*
		IFK Göteborg	*1 – 3 (O-2)*	*O-1 (O-1)*
1982 – 83	*CE*	*Valerengen Oslo*	*3 – 1 (2-O)*	*1 – 2 (1 – 1)*
		Dukla Praga	*2-O*	*1-O (O-2, 2-1 O-1) 2)*
		Aston Villa	*O-2 (O-1)*	*4 – 4 (1 – 1)*
1983 – 84	*CE*	*Kuusysi Lahti*	*1-O (O-O)*	*3-O (O-O)*

			Hamburger SV	3-0 (1-0)	2 – 3 (0-1)
			Dinamo Minsk	1 – 1 (0-1)	1-0 (1-0)
			Liverpool	0-1 (0-1)	1 – 2 (1 – 1)
1984 – 85	1	CE	Omonia Nicosia	4 – 1	1 – 2
			Bordeaux	1-0	1 – 1 (1-0, 1-0)
1985 – 86	1	UEFA	Vardar Skopje	2 – 1	0-1

PETROLUL

1958 – 59	1	CE	Wismut Aue	2 – 4 (1 – 2)	2-0 (1-0) 4 (0-2)
1959 – 60	1	CE	Wiener SK	1 0-0	– 2 (0-2)
1962 – 63	1	CT	Spartak Bino	4-0 (2-0)	1-0 (0-0)
			Sei. Leipzig	1-0 (0-0)	0-1 (0-1) 0
			Ferencváros	0-2 (0-2)	1-0 (0-0)
1963 – 64	1	CC	Fenerbhçe	1 – 4 (0-0)	1-0 (1-0)
1964 – 65	1	CT	Göztepe Izmir	1-0 (1-0)	2 – 1 (2-0)
			Lokomotiv Plovdiv	1-0 (0-0)	0-2 (0-1)

1966 – 67	CE	Liverpool	0-2 (0-0)	3 – 1 (1-2 (0-0) 0)

CCA-STEAUA

1957 – 58	CE	Bonusia Dortmund	– 1)	2 – 4 (1 3 – 1 (3 – 1)
1960 – 61		S-a retras din competiţie		
1961 – 62	CE	Austria Viena	0-0	0-2 (0-2)
1962 – 63	C	Botev Plovdiv	– 2 (1 – 1)	1 – 5 (0-4)
1964 – 65	C	FC Derry (Irl. de N.)	3-0 (1-0)	2-0 (0-0)
		Dinamo Zagreb	1 – 3 (1 – 1)	0-2 (0-1)
1966 – 67	C	Racing Club Strasbourg	0-1 (0-0)	1 – 1 (0-0)
1967 – 68	C	FC Austria	2-0 (1-0)	2 – 1 (1 – 1)
		Valencia	0-3	1-0
1968 – 69	CE	Spartak Tmava	3 – 1 (2-1) 0)	0-4 (0-
1969 – 70	C	Glasgow Rangers	0-2 (0-2)	0-0

1970-71	1 – CC	Karpati Lvov	1-0 (0-0)	3 – 3 (2 – 2)	
		Eindhoven PSV	0-4 (0-1)	0-3 (0-1)	
1971-72	1 – CC	Hibernians	0-0	1 – 6 (1-0)	
		CF Barcelona	1-0 (1-0)	2 – 1 (0-0)	
		Bayern München	1 – 1 (1-0)	0-0	
1976-77	1 – CE	FC Bruges	1 – 2 (0-0)	1 – 1 (1-0)	
1977-78	1 – UEFA	CF Barcelona	1 – 5 (0-3)	1 – 3 (1 – 1)	
1978-79	1 – CE	Monaco	0-3 (0-0)	2-0 (0-0)	
1979-80	1 – Young	CC-prelim. Berna	– 2 – 2 (2 – 1)	6-0 (2-0)	
		FC Nantes	2 – 3 (0-0)	2 – 0	1 (1-0)
1980-81	1 – UEFA	Standard Liège	1 – 1 (0-1)	1 – 2 – 0	(1-0)
1984-85	1 – CC	AS Roma	0-1	0-0	
1985	1 – CE	Vejle BK	1 – 1	4 – 1	

			Honved		4
				O-1	– 1
			Kuusyst Lahti	O-O	1-O (O-O)
			Anderlecht B.	O-1 (O-O)	3-O (2-O)
			CFB arcelona	–	O-O (2-Op.)

UTA

1969-70	– CE	C	Legia Varşovia	– 2	1-8 O-
1970-71	– CE	C	Feyenoordr.	– 1	1-O O-
			St. Roşie Belgrad	O-3	1-3
1971-72	– EFA	U	Austria Salzburg	– 1	4-3 1
			Zagleble Walbrzych	– 1	1-1 2
			Vitoria Setubal	3-O	1 O-
			Tottenham	2	O-1 – 1
1972-73	– EFA	U	IFK Noerkopping	– 2	1-2 O-

RAPID

1967-68	– CE	C	Trakia Plovdiv	O-2	3-O
			Juvent	O-	O-

			us	1		O	
1968 69	1 – ET	C	CFK Beograd	1	3 – 1	– 6	1
1969 70	1 – ET	C	Victoria Setubal	3	1 – 1	– 4	1
1971 72	1 – EFA	U	AC Napoli	1	O- O		2-
			Tottenham	O	4- 2		O-
1972 73	1 – C	C	Landskrona Boys	3	O- 2		O-
			Rapid Viena	O	3- 1		O-
			Leeds United	1	1 – 1	– 1	3
1975 76	1 – C	C	Anderlecht	5	O- 3	–	1
1967 68	1 – CE	C	Trakia Plovdiv	O	1- (1-O) 2		O-
			F.C. GEŞ		AR		
1966 67	1 – ET	C	FC Sevila	O	2- 2	–	2
			FC Toulouse	3	O- 1	–	5
			Dinamo Zagreb	1	O- O		O-
1967 68	1 – ET	C	Ferencváros	1	3 – 4		O-
	1	C	Leixoes		1 –		O-

968	*–ET*	*Porto*			
69			*1*	*O*	
		Göztep	*O-*		*3*
		e Izmir	*3*	*– 2*	
	1	*C*	*Aris*	*2-*	*4-*
971	*–CE*	*Bonaaweg*	*O*	*O*	
72					
		Real	*2 –*		*1*
		Madrid	*1*	*– 3*	
	1				
973	*–*	*U*	*Fenerb*	*1 –*	*1*
74	*EFA*	*ahçe*	*5*	*– 1*	
	1				
978	*–*	*U*	*Panathi*	*3-*	*1*
80	*EFA*	*naikos*	*O*	*(1-O) – 2*	
		CFV –		*2 –*	*2*
		alencia	*1 (1 – 1)*	*– 5*	
	1				
979	*–*	*C*	*AEK*	*3-*	*O-*
80	*CE*	*Atena*	*O (O-O)*	*2 (O-2)*	
					1
		Nottingh	*O- –*	*2*	*(O-*
		am Forest	*2 (O-2)*	*2)*	
	1	*U*	*FC*		
980	*–EFA*	*Utrecht*		*O-*	*O-*
81			*O*	*2 (O-O)*	
	1			*1*	
981	*–*	*U*	*Apoel*	*– 1 (1 –*	*4-*
82	*EFA*	*Nicosia*	*1)*	*O (2-O)*	
		Aberdee		*O-*	*2*
		n		*3 (O-3) – 2*	*(2-*
					O)
		VENUS			
	1	*C*	*Ujpest*	*4*	*1*
937	*EC*		*– 6 (1 –*	*– 4*	*(O-*

2) 2)

1 CEC FC 1- O-
939 EC Bologna O (1-O) 5 (O-1)
1 CEC Beograd O- O-
940 EC ski SK 3 (O-1) 1 (O-1)

RAPID

1
1 CEC – 4 (O- 4-
938 EC Ujpest 1) O (O-O)
Genoa O- 2
83 3 (O-1) – 1 (1 – 1)
1 CEC Hungari 2 3- S
940 EC a – 1 (1 – O (2-O) ubotiţa
1)
Gradjańs O- O- 1
ki Zagreb O O – 1 (1 – 1)

RIPENSIA
1938 CEC FC Milano 3-O (3-O) 1 – 3 (1 – 2)
Genoa 83 4 – 5 (3 – 3) 1 – 4 (O-2)
CLASAMENTE
1982 – 83

1. 3 1 1 62 4
Dinamo 4 7 5 2 – 25 9
2. UNIV. 3 2 66 4
CRAIOVA 4 0 6 8 – 29 6
3. Sp. 3 1 48 4
Studenţesc 4 8 8 8 – 49 4
4. FC 3 1 1 50 4
Argeş 4 7 6 1 – 37 0
5. 3 1 1 1 47 3
Steaua 4 4 0 0 – 41 8
6. 3 1 1 46 3
Covinul 4 3 8 3 – 38 4
7. FC 3 1 5 1 47 3
Olt 4 4 5 – 36 3

8. AŞA	*3*		*1*				*1*		*41*		*3*			
Tg. Mureş	*4*		*3*			*7*	*4*		*– 42*		*3*			
9. Jiul	*3*		*1*			*9*		*1*	*35*		*3*			
	4		*2*				*3*		*– 43*		*3*			
10. Poli	*3*		*1*			*1*		*1*	*37*		*3*			
laşi	*4*		*1*		*0*		*3*		*– 40*		*3*			
11. FC.	*3*		*1*				*1*		*56*		*3*			
Bihor	*4*		*2*			*8*	*4*		*– 62*		*2*			
12.	*3*		*1*				*1*		*38*		*3*			
Petrolul	*4*		*4*			*4*	*6*		*– 55*		*2*			
13. SC.	*3*		*1*			*7*		*1*	*43*		*3*			
Bacău	*4*		*2*				*5*		*– 47*		*1*			
14. CS	*3*		*1*			*1*		*1*	*36*		*3*			
Târgovişte	*4*		*0*		*1*		*3*		*– 44*		*1*			
15.	*3*		*1*			*7*		*1*	*33*		*3*			
Chimia Rm. V.	*4*		*2*				*5*		*– 43*		*1*			
16. FCM	*3*		*1*				*1*		*41*		*2*			
Braşov	*4*		*1*			*7*	*6*		*– 51*		*9*			
17. Poli	*3*		*9*				*1*		*35*		*2*			
Timiş.	*4*					*6*	*9*		*– 64*		*4*			
18. FC	*3*		*7*				*2*		*30*		*2*			
Constanţa	*4*				*6*	*1*			*– 65*		*0*			

1.	*3*		*1*			*1*			*6*		*4*			
Dinamo	*4*		*9*		*1*			*4*	*9 – 36*		*9*			
2.	*3*		*2*						*5*		*4*			
Steaua	*4*		*1*			*5*		*8*	*9 – 23*		*7*			
3.														
UNIV.	*3*		*1*						*5*		*4*			
CRAIOVA	*4*		*8*			*7*		*9*	*7 – 27*		*3*			
4. Sp.	*3*		*1*					*1*	*5*		*4*			
Studenţesc	*4*		*7*			*6*	*1*		*7 – 43*		*0*			
5. FC	*3*		*1*			*4*		*1*	*4*		*3*			
Argeş	*4*		*7*				*3*		*2 – 33*		*8*			
6. SC	*3*		*1*			*5*		*1*	*3*		*3*			
Bacău	*4*		*5*				*4*		*6 – 47*		*5*			
7. FC	*3*		*1*			*6*		*1*	*5*		*3*			

Bihor 4 4 4 0 – 46 4

8. Poli 3 1 1 1 3 3

laşi 4 2 0 2 2 – 36 4

9. 3 1 1 4 3

Chimia Rm. 4 4 4 0 – 50 4

V. 6

10. FC 3 1 1 1 3 3

Olt 4 1 1 2 8 – 27 3

3 1 1 3 3

11. Jiul 4 3 7 4 4 – 47 3

12. 3 1 1 4 3

Corvinul 4 2 8 4 6 – 44 2

13. 3 3 1 1 3 3

Rapid 4 4 0 1 0 – 34 1

14. AŞA *3 1 1 3 3*

tg. Mureş 4 2 6 6 6 – 46 0

15. FC 3 1 1 4 3

Baia Mare 4 2 6 6 0 – 59 0

16. 3 1 1 3 2

Dunărea CSU 4 9 0 5 2 – 41 8

17. 3 9 7 1 3 2

Petrolul 4 8 2 – 41 5

18. CS 3 5 2 2 1

Târgovişte 4 6 3 7 – 70 6

1984 – 85

1. 3 2 7 5

Steaua 4 3 8 3 1 – 24 4

2. 3 2 1 5 5

Dinamo 4 1 0 3 9 – 31 2

3. Sp. 3 2 7 ,

Studenţesc 4 0 8 6 1 – 28 48

4. 3 1 5 6 3

UNIV. 4 7 1 1 – 46 9

CRAIOVA 2

5. 3 1 1 5 3

Gloria Buzău 4 3 8 3 1 – 51 4

6. 3 1 1 3 3

*ASA*TG *Mureş 4 3 7 4 2 – 32 3*

7.	*FC*	*3*	*1*			*1*	*4*	*3*			
Argeş	*4*	*2*		*8*	*4*		*4 – 35*	*2*			
8.		*3*	*1*			*1*	*5*	*3*			
Corvinul Hd.	*4*	*5*		*2*	*7*		*1 – 52*	*2*			
9.	*Poli.*	*3*	*1*			*1*	*3*	*3*			
Tim.	*4*	*2*		*8*	*4*		*5 – 52*	*2*			
10.	*FC*	*3*	*1*	*5*		*1*	*3*	*3*			
Bihor	*4*	*3*			*6*		*9 – 43*	*1.*			
11.		*3*	*1*	*1*		*1*	*3*	*3*			
Rapid	*4*	*0*	*0*		*4*		*6 – 43*	*0*			
12.		*3*	*1*	*4*		*1*	*3*	*3*			
FCM Braşov	*4*	*3*			*7*		*3 – 41*	*0*			
13.	*FC*	*3*	*1*	*4*		*1*	*3*	*3*			
Olt	*4*	*3*			*7*		*4 – 52*	*0*			
14.											
Chimia	*Rm.*	*3*	*1*			*1*	*2*	*2*			
V.	*4*	*1*		*7*	*6*		*6 – 50*	*9*			
15.	*SC*	*3*	*1*			*1*	*3*	*2*			
Bacău	*4*	*1*		*6*	*7*		*6 – 41*	*8*			
16.	*Jiul*	*3*	*1*			*1*	*3*	*2*			
	4	*1*		*6*	*7*		*6 – 58*	*8*			
17.	*FC*	*3*	*1*			*1*	*3*	*2*			
Baia Mare	*4*	*1*		*4*	*9*		*0 – 46*	*6*			
18.	*Poli*	*3*				*1*	*3*	*2*			
laşi	*4*		*8*	*8*	*8*		*6 – 56*	*4*			

Cuprins
CUVÂNTUL EDITORULUI 3
Capitolul I
PRIMELE TORTE PENTRU LUCESCU
t
(România – Suedia 2-O) 9
Capitolul II
DIN NOU FIORENTINA 15
Capitolul III
EGALII CAMPIONILOR LUMII
(Italia – România O-O) 27
Capitolul IV

DUPĂ 191 DE MINUTE...
(Girondins de Bordeaux) 35
Capitolul V
GOLUL LUI NEGRILĂ
(FC Kaiserslautem) 49
Capitolul VI
„BLOCUL CRAIOVEAN" MAI BUN DECÂT „BLOCUL JUVENTUS".
(România – Italia O-1) 68
Capitolul VII
„M-AI ÎNVINS, RODIOANE!"
(Benfica Lisabona) 72
Capitolul VIII
VICTORIA ULTIMEI SPERANŢE
(Suedia – România O-1) 95
Capitolul IX
O FINALĂ PENTRU... PARIS I
(Cehoslovacia – România l-l) 102
Capitolul X
TRICOLORII LA EURO '84 110
Capitolul XI
LUNG ÎL ELIMINĂ PE RINCON!...
(Betis Sevilla) 142
Capitolul XII
CÂRTU – OLYMPIAKOS 2-O 152
t
Capitolul XIII
COŞMARUL LUI CÂRŢU
(Zelejnicear Sarajevo) 161
Anexe
„CRAIOVA MAXIMA" ÎN DATE STATISTICE 171

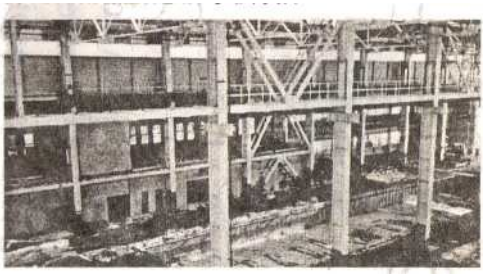

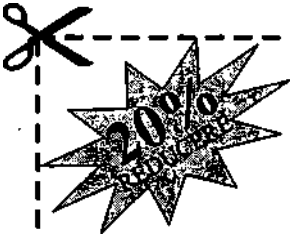

Titlul

1. Secretele lui Pavel Coruţ – 25.000 lei (*20*%)
2. Secretele USLA – 20.000 lei (*20*%)
3. CIA contra KGB – 30.000 lei (*20*%)
4. Dosarele Securităţii – 25.000 lei (*20*%)
5. Conspiraţia Satanei – 40.000 lei (*20*%)
6. Craiova Maxima vol. I – 40.000 lei (*20*%)
7. Craiova Maxima vol. II – 40.000 lei (*20*%)

Destinatar:

Editura „OBIECTIV” – tel. /fax: 051/418.943 OP. 8, CP. 812 Craiova – cod 1100 Judeţul Dolj

BATICA ROMÂNĂ PENTRU DEZVOLTARE

GROUPE SOCIÉTÉ GENERALE
SUCURSALA JUDEŢEANĂ DOLJ
CRAIOVA, STR. MIHAI VITEAZUL NR. 2 A. TEL: 051 41 28 27; 051 – 41 18 79; 051 – 41 20 61; FAX: 051 – 41 49 71 TELEX: 051 – 41 233 BRD DJ

Banca Romană pentru Dezvoltare Groupe Société Generale va pune la dispoziţie o gamă variată de servicii şi produse bancare:

— Conturi curente în lei şi valuta purtătoare de dobânzi pentru persoane fizice şi juridice;

— Depozite pentru persoane fizice st juridice, în lei (cu eliberarea dobânzii lunar sau la expirare) şi în valuta (cu eliberarea dobânzii la expirare) purtătoare de dobânzi avantajoase, care diferă în funcţie de durata:

Pentru depozitele în lei: 7, 14, 21, 60, 180, 270, 365, 730, 1095 zile;

Pentru depozitele în valuta: 30, 90, 180, 270, 365 zile.

Pentru toate operaţiunile efectuate în contul de depozit nu se percep comisioane I

— Credite în lei şi în valuta pentru persoane juridice: pentru aprovizionare, producţie desfacere; sub forma de linii de credite; pentru dezvoltare (investiţii); pentru export; pentru descoperire de cont; în valuta din liniile: BIRD, BEI, BERD.

— Credite în lei pentru persoane fizice: pentru construirea, modernizarea, extinderea sau terminarea de locuinţe şi case de vacanta; pentru cumpărarea de locuinţe noi; pentru cumpărarea de terenuri pentru construcţia de locuinţe şi case de vacanta; pentru cumpărarea de autoturisme; pentru nevoi gospodăreşti prin garantarea cu depozite bancare; pentru bunuri de folosinţa îndelungata; pentru nevoi personale la nivelul a 6 salarii nete.

— Evaluări şi consultanta pentru persoane fizice şi juridice: evaluări de bunuri, locuinţe, terenuri şi mijloace de transport, sedii birouri comerciale, obiective industriale şi din agricultura, aparate, utilaje; analize financiare; planuri de afaceri; finanţarea proiectelor economice.

— Operaţiuni valutare şi piaţa de *capital* pentru persoane fizice şi juridice: încasări st plaţi în numerar; schimb valutar; derulare operaţiuni imporuexport; forfeiting; avalizări efecte de comerţ; activitate de distribuire dividende; factoring ¡remiteri cecuri pentru

operaţiuni comerciale; servicii de banca agent pentru oferte publice de acţiuni.

— Arbitraj valutar tranzacţii pe piaţa monetara Interna şi internaţionala.

— Garanţii bancare în lei şi în valuta pentru operaţiuni diverse: emiteri şi avizari scrisori de garanţie bancară, garanţii pentru plata leasing, emiteri scrisori de bonitate.

— Emitere şi acceptări de carduri MAESTRO (pentru plata salariilor, cu posibilitatea obţinerii unei limite de creditare de până la 70% din venitul net lunar) şi VISA (ELECTRON. CLASSIC în lei şi USD şi BUSINESS în lei şi USD)

— Intermediere de asigurări privind încheierea de contracte de asigurare în numele şi pe seama societăţii de asigurarereasigurare ASIBAN S, A.

BANCA ROMANĂ PENTRU DEZVOLTARE S.A. ESTE MEMBRA A GRUPULUI SOCIÉTÉ GÉNÉRALE